

Redacció
i administració:
València, 244, 1er.
Barcelona-7
Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.
Director:
Joan E. Jarque i Jutglar
D.L. 14387
Sol·licitat control O.J.D
Imprès a Barcelonesa
de Publicaciones S.A.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Els drets de l'home sols molt parcialment formen part dels codis. L'amor és l'avantguarda de la justícia. L'amor descobreix primer allò que, més tard, serà objecte de justícia".
(Catecisme Holandès)

N.º 84

Setmana del 3 al 9 de maig del 1981

30 Ptes.

Centenari del patronatge

Pujol i Innocenti s'entrevistaren a Montserrat

Montserrat.- El president de la Generalitat, Jordi Pujol, i el nunci de sa santedat a Espanya, monsenyor Antonio Innocenti, participaren el propassat diumenge en els actes religiosos commemoratius del primer centenari de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya.

Monsenyor Innocenti havia arribat el dissabte a Montserrat i mantingué una reunió amb tota la comunitat de l'abadia, amb la qual compartí l'oració de la tarda.

So... vuit del vespre de diumenge, ... ibà al monestir el president Pujol, acompanyat de la seva esposa i dos dels seus fills.

Pujol i Innocenti s'entrevistaren en privat en una de les sales del monestir. Posteriorment, ambdós participaren en la vetlla de santa Maria. També hi assistiren, junt amb tota la comunitat montserratina, l'arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència episcopal catalana, doctor Pont i Gol; els bisbes de Solsona i Sororb-Castelló, uns cinquanta sacerdots, i més de tres mil joves provinents de totes les comarques catalanes.

El nunci s'adreçà als fidels en català i rebé molts aplaudiments.

Afinant

Nou

El temps pasqual és una lloança a la novetat. Es podria dir que, en això, el missatge evangèlic coincideix amb els gustos del món. Nou! Nova fórmula! Són mots que acostumen a acompanyar, com a reclam, molts productes que ens ofereix el mercat. L'home modern tendeix a identificar nou amb millor. I no sempre és veritat. En els éssers vius, el que és nou no és ni millor ni pitjor que el que ja ha envellit després d'haver donat el seu fruit. És llei de vida: cal que quelcom mori per a donar pas a una nova vida, no pas necessàriament millor. Simplement nova. I això és tot. En el món de la tècnica —que ens abassega— hi ha una presumpció que el que és nou serà millor, puix se suposa que incorporará noves troballes, sense perdre els avantatges de la fórmula antiga.

Cosa no necessàriament certa. Decididament, en el terreny natural, nou no és sinònim de millor. Les coses no són bones perquè són noves. Les coses noves, precisament per ser-ho, haurien de ser millors. La resta és propaganda. També, doncs, amb la invitació a la "novetat de vida" l'Evangeli va contra el corrent.

Joan E. Jarque i Jutglar

Nombrosos actes arreu

La Federació de Cristians celebra el cinquantenari

Barcelona.- Enguany s'escau el cinquantenari de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, organització general de la joventut catalana d'aleshores que aplegà vora de vint mil joves en un esforç de renovació de la vida cívica i cristiana del poble català.

La presència de la joventut de la Federació en les principals manifestacions públiques de la vida cultural i artística, esportiva i religiosa, ocupant els primers llocs en competició amb totes les joventuts del país, li donà un relleu extraordinari i li procurà el respecte i admiració de tothom.

La Federació de Cristians de Catalunya prepara diferents actes commemoratius de l'efemèride, que s'iniciaran per Sant Jordi d'enguany amb un homenatge als sacerdots consiliaris de la F.J.C.; el seguiran altres actes commemoratius, dels quals donarem coneixement oportunament.

Pot perdre consideració acadèmica

Volen rebaixar de categoria la facultat de Sant Pacià

BARCELONA.— Els bisbes estudien una àmplia reestructuració de les facultats de teologia a l'Estat espanyol. En la seva última assemblea plenària de la conferència episcopal la Comissió episcopal de Seminaris i Universitats presentà un informe en el qual es proposava la fusió de les facultats de Vitòria i Deusto; la unificació de les dues seccions de la facultat de Barcelona, per un costat, i la de València, per un altre; i la creació de facultats noves a Galícia i Canàries. L'informe proposava també la reducció del nombre d'especialitats dins de cada facultat i la conversió d'alguna d'aquestes facultats de teologia en unes anomenades "facultats de ciències eclesiàstiques".

La facultat de Barcelona deuria ser una de les anomenades "facultats de ciències eclesiàstiques", per la qual cosa quedaria rebaixada la seva categoria acadèmica.

Així estan les coses. El projecte esmentat arrenca de lluny i la

problemàtica no està solucionada ni molt menys. Segons ens hem pogut assabentar de bona font, el document presentat fa unes estadístiques molt simplistes, vol demostrar que algunes Facultats només fan que dispersar els professors en l'ensenyament de pocs alumnes (uns cinc-cents) professors per a dos mil alumnes), però no veuen que només una mínima part d'aquests cinc-cents són professors a plena dedicació. De fet, el motiu és fonamentalment econòmic. Dels diners que rep de l'Estat, la Conferència episcopal paga una certa part del pressupost de les facultats.

Gran pèrdua per a Catalunya

La facultat de Barcelona es constituí el 7 de març del 1968 tot prenent peu de dues entitats docents eclesiàstiques: el Seminari Conciliar de Barcelona, per un cantó, i el Col·legi màxim dels jesuïtes, per l'altre.

Si la facultat de Barcelona queda de segona categoria, això portarà que l'Església catalana perdi l'únic centre superior d'estudis que hi ha, amb tot el que això suposa de classes, d'investigació, publicació de llibres, quatre revistes, servei pastoral, assessorament, conferències...

Certament que en un moment històric d'autonomies que vivim, és un absurd voler centralitzar. Es que, si es rebaixessin de categoria les altres tres facultats quedarien concentrades en una petita part del territori de l'Estat espanyol: Madrid, Salamanca, Pamplona, Deusto, Bilbao. L'esmentat projecte consisteix, en un dels seus punts, a considerar únicament com a facultats teològiques en sentit ple aquelles que estan vinculades a universitats eclesiàstiques.

Gràcies a l'oposició dels bisbes catalans, en la darrera assemblea plenària de l'episcopat espanyol no es va prendre cap acord definitiu sobre la qüestió.

Una sola facultat a Barcelona

Segons que hem pogut saber, la facultat de Sant Francesc de Borja, radicada a la seu dels jesuïtes de Sant Cugat del Vallès, desapareixerà en la seva forma actual. Amb tot, els jesuïtes s'han ofert a col·laborar en l'única facultat que en surti, amb una única secció.

Es veu que fa temps que els jesuïtes tenen elaborat un pla de simplificació i centralització de les seves facultats teològiques existents a l'Estat espanyol (Comillas i Deusto-Bilbao).

Com comentà el rector de la Universitat de Comillas pare Urbano Valero, "hi ha coses positives en el projecte de la Comissió episcopal de Seminaris i Universitats". Amb tot, més tard el rector de Comillas afirma que hi ha punts que necessiten una reconsideració clara: ha d'actualitzar la informació que ofereix el document. "En l'apartat sobre reducció d'especialitats, afegeix, l'informe proposa que totes les facultats tinguin l'especialitat de teologia sistemàtica; crec que és una proposta qüestionable perquè va expressada en termes molt semblants al que era abans la llicenciatura general i es tracta d'un complement del primer cicle més que d'una especialitat del segon".

Segons el rector de Comillas, el plantejament del document és ambigu i manifesta que, si es porta a terme, l'estudi de teologia se'n ressentiria.

Josep Maria Pàmies

Clergat indígena: cristianitzar des de la pròpia cultura

En plena celebració pasqual ens arriba la darrera jornada missional del curs, la del "CLERGAT INDIGENA", que culminarà el dia 3, primer diumenge de maig.

Totes les diades missionals d'aquest curs ens han recordat que la "MISSIÓ" de l'Església —aquí a Catalunya i arreu del món— és font d'esperança i alegria. La "MISSIÓ" és la tasca fonamental del Crist i els seus deixebles presents per tota la terra.

Sentint com a nostres les alegries i les necessitats de les esglésies dels llocs de missió, vivim en la comunió de fe i d'amor que el Mestre ressuscitat vol per a tots els seus deixebles.

Aquesta comunió ens mōu a la pregària i a ajudar generosament tants homes i dones dels països de missió que es preparen per servir les seves comunitats i així fer que, ben aviat, l'Església arrelhi als seus pobles com a "cosa pròpia". Per això és urgent que tinguin bisbes, preveres, religiosos, religioses i catequistes de la pròpia terra i cultura.

PETITS ANUNCIS

Colònies d'estiu a Castellterçol

3 quinzenes: el 27 de juny al 9 d'agost.
 Informació i inscripcions:
 Arimon, 17 - Barcelona (22).
 Tel. 212 39 98. Sra. Galí.

SALOU a cinquanta metres de la platja dels Capellans es lloga apartament 6-7 llist, completament equipat i amoblat, per mesos o quinzenes. Lliure juny, juliol i setembre. Raó: T. 215 24 33 Petits anuncis.

COMPREM

- POSTALS ANTIGUES
- NAIPS ANTICS
- CARTES ANTIGUES
- ACCIONS ANTIGUES
- GRABATS ANTICS
- SEGELLS

GALERIA FILATÈLICA DE BARCELONA

C/ València, 229
 (entre Balmes i Rambla Catalunya)
 Tels. 215 65 24 / 86. Barcelona-7

EXCURSIONS COSMOS

Maig 1981

Dijous

- Dia 7. Del Pla d'Anyellà a Castellar de n'Hug.....1.500 ptes.
- Dia 14. Els jardins de Pinya de Rosa a la Costa Brava.....1.400 ptes.
- Dia 21. Les coves de salitre de Collbató.....1.400 ptes.
- Dia 28. La costa del Rosselló i Lluçanoves.....1.800 ptes.

Diumenges

- Dia 10. Narbona, la capital francesa i l'Abadia de Fontfreda.....1.700 ptes.
- Dia 17. Travessa de la Serra de Pinós.....1.300 ptes.
- Dia 24. La Musara i Prades de Tarragona.....1.300 ptes.
- Dia 31. Sant Pere de Roda i Port de la Selva.....1.300 ptes.

Organitza i garanteix **VIATGES COSMOS**
 Enric Granados, 19. Gran Via, 654. Pg. Valldaura, 266

PEDRO ROVIRA
GRANDES VINOS Y BRANDY

Bricolatge cap de setmana
consulti el Servei TITANLUX
...i tot ho trobareu al pot!

Servei TITANLUX
Gratuït

telefoni
(93) 309 42 66
BARCELONA

Envii aquest cupó i rebrà gratuïtament un manual de Bricolatge i tota la informació que desitgi. Servei TITANLUX Gratuït. Avda. Bogatell, 29-47 Barcelona-5

Nom

Adreça

Localitat

TITAN ÉS A CASA

setmanari juvenil independent
rodamón

Butlletí de subscripció

Apartat de corrus 34.060 - Barcelona

Nom i cognoms .....

Edat .....

Telèfon .....

Adreça .....

Població ..... D.P. ....

se subscriu al setmanari RODAMON mitjançant el pagament de:

1.000 ptes. (anual) per taló nominal adjunt

500 ptes. (semestre) per gir núm.

per domiciliació bancària

DOMICILIACIO BANCARIA

Nom i cognoms .....

Sr. Director de .....

Agència .....

Senyors, els grairé que amb càrrec al meu compte/llibreta n.º .....

..... atenguin els rebuts que els presentarà "rodamón" per al pagament de la meva subscripció.

Firma titular compte .....

Data .....

A TERRA SANTA

AMB ELS FRANCISCANS CUSTODIS DELS LLOCS SANTS

XVIII Peregrinació: Del 20 al 31 d'agost del 1981

- Organitza el Comissariat de Terra Santa de Catalunya i Balears a Barcelona.
- Places limitades: mínim 25 persones, màxim 45.
- Assistent-guia: P. Angel Garcia, franciscà.

INSCRIPCIÓ I INFORMES:

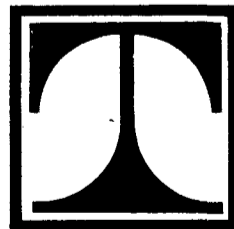
Comissariat de Terra Santa

P.P. Franciscans

Santaló, 80. Tel. 209 23 88

Barcelona-21

DECORACIO COMERCIAL

TORRES

DECORADOR COL.LEGIAT
 núm. 43

BOTIGUES -DESPATXOS

i
TOTA MENA DE NEGOCIS

Gran Via 688 - Tel. 225 62 32
 Barcelona-10

100 anys de patronatge

Les celebracions del centenari del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat sobre Catalunya han suscitat de nou el tema de la "Catalunya Cristiana". La frase —feliç, profètica, incòmoda?— que una inscripció, a la façana del monestir de Montserrat, atribueix al bisbe Torras i Bages, troba avui dificultats d'interpretació. El cardenal-arquebisbe de Barcelona hi feu al·lusió en l'homilia del dia de la Mare de Déu de Montserrat en qualificar el somni d'una Catalunya cristiana, "per la qual treballaren els benemèrits sacerdots més caracteritzats i sobresortits de Catalunya, durant els primers quaranta anys d'aquest segle", d'empresa "difícil de realitzar avui". Fóra interessant que algú, coneixedor del pensament cristià d'aquelles dècades ens aclarís quina era la ment d'un Torras i Bages, d'un Cardó o d'un Carreras (possible inspirador

de la frase de la façana), posem per cas, sobre aquest tema. No creiem pas que arribés a la conclusió que eren uns il·lusos o que supeditaven a una mena de teocràcia la supervivència de Catalunya. Eren prou intel·ligents —i prou cristians romans!— per no caure en aquest parany. Deixant de banda aquesta, al nostre entendre, falsa polèmica, tant el cardenal de Barcelona com el Prímat de la Tarraconesa, en llurs homilies montserratines, han subratllat les arrels cristianes del nostre poble: "Sense la Verge de Montserrat s'esfondra la nostra història... perquè Maria presideix el naixement de Catalunya i és ella qui fecunda, amb la seva maternitat espiritual, el seu desenvolupament vigorós, medieval i modern", diu el Dr. Jubany, citant el Dr. Carreras; i el Dr. Pont afirma com "l'obra paternal de l'abat Oliba bressolà —ja fa mil anys— el

nostre país i el va fer cristià i europeu organitzant-lo en la pau i en la convivència..." I ambdós pastors coincidiren en reclamar per a Catalunya la "sobirania fonamental que es manifesta en la cultura de la nació" i el "lligam orgànic i constituït que existeix entre... el cristianisme i la cultura", segons la formulació encertada de Joan Pau II a l'UNESCO.

Certament Catalunya pot prendre moltes formes polítiques en el futur i avui cal que siguin obertes a la llibertat religiosa, proclamada pel concili Vaticà II, però Catalunya no es pot desprendre, o oblidar-se de la seva fesomia cristiana. Una Catalunya així, no ens interessa ara escatir si "seria" o "no seria", fóra una Catalunya desfigurada i destronada de la seva "sobirania fonamental".

El lector escriu

Qui és el Grup Xiroi?

Puc comunicar-li que ha arribat fins a les meves mans un full d'una anomenada "Campanya de la joventut de Catalunya pregant al Sant Pare que visiti la nostra terra", en el qual hi ha un petit manifest, i de la meitat en avall deu requadres per a recollir altres tantes firmes. El que m'ha estranyat és que aquest full, quan estigui ple —segons es diu a baix de tot— l'hauré d'enviar o bé al Grup Xiroi o bé al seu setmanari. I m'ha estranyat perquè aquest tal Grup Xiroi no és gens conegut aquí a la meua ciutat, i per això resulta difícil de creure que unes persones pràcticament sense nom siguin les encarregades de dur a terme quelcom de tanta importància. I a més, CATALUNYA CRISTIANA, que segons el full també té alguna cosa a veure amb la campanya, no ha donat la més lleugera informació sobre el tema. Comprendrà el meu estat de confusió, oi?

Jo estic molt d'acord amb aquesta iniciativa. Fins i tot em va ser encomanada la il·lusió que es reflecteix al manifest. Però no puc donar-li el meu ple suport fins que no sàpiga ben bé qui és aquest Grup Xiroi, què i qui hi ha al seu darrera, si realment CATALUNYA CRISTIANA participa en aquesta campanya i si se la fa seva també, etc. En definitiva, que m'agrada molt la idea però no ho acabo de veure clar.

Jo també vull que vingui el Sant Pare, però les coses —les campanyes com aquesta— s'han de fer bé i la gent n'ha d'estar assabentada. / Francesc Boixader i Estevez.

Si Crist no ressuscità, la nostra fe és endebades

Em plauria dir-ho amb la més gran senzillesa: al pas dels anys, allò que en mi més ha crescut ha estat la fe en la resurrecció, en la de Crist i en la de tots. I tot seguit vull deixar ben clar que no estic referint-me a una resurrecció literària, simbòlica, més o menys filosòfica, sinó a la més radical i tangible de les resurreccions.

En el meu Valladolid de la infantesa la resurrecció de Crist per mi significava ben poca cosa. Potser perquè és més senzill entendre que un mori que no pas que un ressusciti; potser perquè a Valladolid, es donava un esplèndid culte a la mort de Jesús i, després, la celebració de la resurrecció es reduïa a una cursa de braus, el que és cert, per a mi, és que la Setmana Santa s'acabava a la tarda del dissabte amb la processó de la Soletat de Maria, que ofegava l'ànima del xicotet que jo era.

Fou bastant més tard quan vàreig descobrir que allò no podia acabar-se d'aquella manera, que una Setmana Santa sense diumenge era una setmana sense cap i sense sentit i comença a astorar-me que els cristians sabéssim compartir el dolor de Crist, però que fóssim literalment incapaces de participar del seu triomf. Ni més ni menys, ens limitàvem —com ha dit Evelyn— a "jubilar-lo amb una pensió per serveis prestats".

Fou aleshores quan vàreig descobrir l'admirable brutalitat amb la que Sant Pau planteja el problema: "I si Crist no ha ressuscitat, llavors, això que proclamen no té cap contingut, ni té tampoc cap contingut la nostra fe. I si el Crist no ha tornat a la vida, la vostra fe és una quimera. Encara esteu en els vostres pecats. És més, els qui han mort creient en Crist, estan definitivament perduts. Si l'esperança que hem posat en Crist es limita només en aquesta vida, com els homes més desgraciats de tots".

Això és dir les coses pel seu nom: o creiem radicalment en la resurrecció de Jesús o la nostra fe és la més gran rifada que s'ha inventat, una rifada que destrossaria les nostres vides i ens convertiria en els més miserables de tots els homes. Així, així de tallant, així de concret. Si Crist no hagués ressuscitat, els qui creiem en Ell dedicariem la nostra vida a donar culte al buit, lluitaríem per no-res, perdriem tot allò que hem sacrificat, viuríem d'una alegria grotesca, la nostra esperança seria l'estafada més gran que jamai s'ha conegut.

I, lògicament, quan l'aposta és tan radical, no es pot semicreure, mig acceptar, professar amb rebaxes, reduir a símbols més o menys

deliquescents. Es pren o es deixa, no hi ha més alternatives.

I es pren amb tota la seva radicalitat. Perquè aquí hi ha, entre els cristians, una curiosa rebaixant confusió. Són, per exemple, molts els que posen en la mateixa línia el miracle de la resurrecció de Llätzer i la resurrecció de Jesús. Però ambdues resurreccions —encara que es diguin amb la mateixa paraula— poca cosa tenen a veure entre si.

Llätzer, cridat per Jesús de la mort, tornà a tenir la mateixa vida d'abans, retornà on estava, continuà el seu camí allà on l'havia interromput, igual com aquell que torna a casa després d'un llarg o curt viatge. No va tenir una "nova" vida, sinó una segona part de la "mateixa" vida: va seguir lligat a la fugacitat, al temps, va continuar mortal, va morir de fet després d'un cert temps per segona i definitiva vegada.

Però aquesta resurrecció té molt poc a veure amb la de Crist. La de Llätzer serà un gran miracle, però no resol cap dels problemes humans. La mort segueix essent la mort. L'home segueix essent mortal.

Quan jo dic que crec en la resurrecció de Crist, dic molt més. Dic que crec que Ell no va donar un pas enrera, sinó endavant. No és que retornés

a la vida d'abans, és que va entrar en la vida total. No és que reingressés en el temps, sinó que va entrar allí on no hi ha temps. No és que "torni a ésser viu" —amb aquesta vida de segona divisió que és la que està lligada a la mort— sinó que es converteix, tal com els plau dir als evangelistes, en "el Vivent", en el que ja no pot morir perquè ha vençut definitivament la mort. Amb la seva resurrecció no aporta ni "un troc més" a la vida humana; descobreix una "nova vida". I una nova vida no solament espiritual com la que sobreviu en tots els que moren. Jesús entra, per la seva resurrecció, en tota la plenitud de l'ésser total, en cos i ànima. Inaugura la "nova humanitat", realitza el Crist definitiu.

Aquesta és la gran aventura que els cristians ens atrevim a creure com una realitat gens simbòlica. Una boja aventura? Ho sé. Una aventura —com escriu Bruckberger— "amb la qual es posa fi a la nostra miserable filosofia de rampants". Una bojeria que es pot viure o no viure. Però que hauria de merèixer, si més no, el respecte de totes les grans bojeries, que pot ser que siguin l'últim aliment que li queda a la humanitat per a seguir essent digna de si mateixa.

José Luís Martín Descalzo

Catalunya
Cristiana

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A. Redacció i administració: C/ València, n.º 244, 2on. Barcelona-7. Tels. 215 27 39, 215 27 84, 215 28 33. Director: Joan E. Jarque i Jutglar. Sots-director: Francesc Malgosa i Riera. Redactor en cap: Antoni Plaça i Mateu. Redacció: Tomàs Puntí, Francesc Gamissans i Ferran Camps. Diagramació: Josep Galán. Col·laboradors habituals: Pere Tena, Josep Ma. Aragonès, Josep Ma. Ballarín, Josep Ll. Martín Descalzo, Vicenç Nolla, Josep Faulí, Esteve Busquets i Molas, Pau López Castellote, Climent

Fornet, Enric Planas, Xesc Soliú, Albert Pera, Josep Ma. Gavín, Jaume Casanova, Josep Ventura, Guillem del Món, Picanyol. Traducció i correcció: Oriol Camps i Agustina Turullols. Publicitat: Promedia, S.A. Av. Príncipe d'Astúries, 8, Barcelona-12. Tel. 218 42 55. Administració: Joan Manuel Checa. Agències: PA, Europa Press, KIPA, NC News, FIDES, OFIM, Membre de la Unió Catòlica Internacional de la Premsa (UCIP). Subscripció Anual: 1.500 ptes. Semestral: 750 ptes. Dipòsit legal: 14.387.

Avisos i comunicats

Un altre "Cap de setmana per a la Teologia".- Organitzat per la revista "Selecciones de Teología" i la Facultat de Teologia de Barcelona (Secció St. Francesc de Borja), se celebrarà al Casal Borja, de St. Cugat del Vallès, des de les 20 hores del divendres, dia 8, a la mateixa hora del dissabte, dia 9. Els temes seran: "¿Moral de la llei o de la llibertat?" a càrrec de Jordi M. Escudé; i "Bioètica, una nova disciplina?". Problemes que plantejan el progrés biomèdic. Cas il·lustratiu: El trinomi població-recursos-salut, a càrrec de Francesc Abel. Per informació i inscripcions: Casal Borja c/ Llaseres, 30. Tel. 674 11 50. St. Cugat del Vallès. Places limitades.

"Trobades de joves de Montserrat".- Invita a tots els joves de 14 a 21 anys a participar en la trobada organitzada per l'Equip TAU els dies 9 i 10 de maig a Santa Cecília de Montserrat. Seguint el tema general del Curs: Evangeli, Lluita i Compromís, en aquesta darrera trobada es parlarà sobre FE i RELIGIOSITAT. Us hi esperem a tots! Per a més informació SIPAJ - Casp, 49 Tel. 226 67 00 i Monestir de Montserrat - tel. 835 00 35.

Dia mundial d'oració organitzat per l'UMOF.- Dimecres, dia 13 de maig, a les 7 de la tarda, a la capella del Sm. de la parròquia de la Puríssima Concepció (Aragó-Llúria). Celebració Eucarística presidida pel Delegat de l'Apostolat Seglar, Dr. Joan E. Jarque. Tothom és invitat a participar-hi.

Enciclopèdia Bàsica del Catequista.- L'Escola Diocesana de Catequistes, ofereix una sessió de treball sobre els fascicles: JESUCRIST 1 I JESUCRIST 2. L'exposició del tema anirà a càrrec de l'autor, en Josep Herro. Dia:

Dissabte, 9 de maig. Hora: de 10 a 2 del matí. Lloc: Seminari Conciliar, c/Diputació, 231. Per inscripcions, a la secretaria de l'Escola, de dilluns a dijous, de 5 a 9 de la tarda. Tel. 254 18 98.

Catequesi d'adults. "Itinerari de la fe"

El Departament de Catequesi d'Adults ofereix "Itinerari de la fe" preparat pel Secretariat Interdiocesà de Catalunya i de les Illes. Serà presentat per Mn. Salvador Bardulet, dels bisbat de Vic. Es farà el dissabte, 9 de maig, a les 11 del matí, al Seminari Conciliar (Diputació, 231).

"Dia dels Exercicis".- El dia 10 de maig, diumenge, l'Obra d'Exercicis Parroquials, celebra

el "Dia dels Exercicis". Els actes es faran al Col·legi de St. Ignasi de Sarrià, c/ Carrasco i Formiguera, 32, i començaran a les 10 del matí per acabar al migdia amb la celebració de l'Eucaristia presidida pel Sr. Cardenal-Arquebisbe de la Diòcesi, Dr. Jubany.

Centre Ecumènic de Barcelona. Pròximes celebracions.- El proper dia 10 de maig, a dos quarts d'onze del matí, se celebrarà la Divina Litúrgia en ritu bizantí, a la capella de les MM. Reparadores c/ Girona, 38.

MISSA SIRIACA. Se celebrarà el dia 28 de maig, dijous, festivitat de l'Ascensió, a les 7,30 del vespre, a la mateixa capella de les MM. Reparadores. Presidirà el P. Basili Girbau, de Montserrat. Els cants seran a cura del GRUP IRINI.

Exercicis Espirituals per a minusvàlids.- La Fraternitat Cristiana de Barcelona organitza una tanda d'Exercicis Espirituals per a malalts minusvàlids i col·laboradors, del 14 de maig (dijous tarda) al 17 de maig (diumenge tarda), a la Casa d'Exercicis de St. Ignasi c/Carrasco i Formiguera, 32. Dirigiran la tanda: Joan Manuel i Arnau i Josep Ma. Parés. Per informació: Tel. (93) 203.88.62.

Girona

Jornada Diocesana per a laics (Joves i adults).- Organitzada pel Consell Diocesà de Laics se celebrarà el proper diumenge, dia 10 de maig, a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles. El tema serà: "EL CRISTIA EN LA SOCIETAT DEL FUTUR". Ponent: Fèlix Martí, president internacional de Pax Romana.

IV Peregrinació Diocesana a Terra Santa.- Enguany es farà del 6 al 15 d'agost. Es convocada per la Consiliaria Diocesana de Peregrinacions. Informació i inscripcions: Tel. (972) 21 25 50.

Seu d'Urgell

Centenari del Col·legi RR. MM. Immaculada Concepció (4-VI-1880 - 4-VI-1980).- El proper diumenge, dia 17 de maig de 1981, se celebrarà la Solemne cloenda. Tarda, a les 4, MISSA CONCELEBRADA, presidida per l'Excm. Sr. Bisbe Dr. Joan Martí Alanís. Tot seguit inauguració de la nova plaça amb el nom de la Fundadora del Col·legi M. Montserrat Pons, filla d'Agramunt. A continuació, descoberta de la placa commemorativa del CENTENARI a la façana del Col·legi. L'exposició de treballs i fotografies a les aules restarà oberta des del dissabte, dia 16. Totes les ex-alumnes i agramuntins hi són invitats.

Caterina Guixart i Canadell

Fa un any que entrà a la casa del Pare per a reunir-se amb el seu espòs. Us convidem a l'Eucaristia que celebrarem a la parròquia de Sant Josep de Calassanç, (carrer de Joan de Peguera), aquest diumenge, dia 3, a les 8 del vespre.

Barcelona, maig del 1981

El peix en el Sagrari

En alguns sagraris hi ha, gravat, un peix aïllat que molts interpretem com un anagrama simbòlic de Crist, sense saber exactament el perquè.

En la novel·la "Quo Vadis?", hi ha un passatge en què els cristians es reconeixen, els uns als altres, dibuixant un peix. Segons l'autor—si no ho he entès malament— les inicials, en llatí, de la frase Jesucrist Fill de Déu, Salvador, formen, en grec, la paraula peix.

Si aquesta interpretació no és correcta m'agradaria conèixer el significat del peix en el Sagrari.

Josep Me Miró

Tocar de peus a terra?

Fa unes quantes setmanes que "Catalunya Cristiana" va publicar un article amb fotografies del Rusc (casal per a disminuïts mentals). Feia bonic, es veia bé el que el Rusc volia ser. No tinc res a dir-hi, però el més important doctrinalment, no es veia.

Nosaltres que hi vivim no toquem—no ens plauria massa de tocar-hi— de peus a terra. És que la terra cada dia la veiem més bruta, més enfangada.

El matrimoni del Rusc del qual parlava l'article esmentat, ja som uns vells, ja havíem fet tot el que es podia fer en aquest món. Però pensem en els joves que ens segueixen. Ells sí que de segur davant Déu ténen més mèrit que nosaltres, si és que nosaltres en tenim algun.

Ells, els joves, tenien per davant tota una vida com la nostra, o millor, tenien la seva llar, la família, el seu treball ben retribuït, els seus plans, i a la seva manera, tots eren felços, però vingueren un dia al Rusc. No els inflàrem pas el cap amb sermons ni disquisicions teològiques; van ser els nois, i qui sap si una mica l'exemple.

Tenim però, a sobre un greu problema: l'amenaça d'un precari (Pels qui no ho saben, "precari" vol dir ocupar una casa, unes terres sense contractes, sense continuïtat assegurada, al caprici o necessitat dels propietaris).

No tenen cap sou assenyalat, fem vida en comú compartint el que hi ha, treballant les vuit hores i les que facin falta, i pendent sempre que l'Administració vulgui o no fer alguna aportació econòmica que, afegida al fruit del nostre treball, ens deixi viure tots com a persones.

D'això en diuen "no tocar de peus a terra" i ens ho han dit moltes vegades. Hem contestat sempre que a nosaltres ens plau més tocar de cap al cel. La seguretat en aquest

El lector escriu

món està renyida amb l'esperança.

J.P.

Desacord referent a una campanya

Aprofito l'avinentosa per a dirigir-me a vostè amb la intenció d'expressar-li el meu desacord respecte a la campanya que ha estat llançada fa uns dies per tal que el Sant Pare vingui a Catalunya.

Primerament considero que és perdre el temps recollir firmes quan tots sabem que no depèn de nosaltres que el Sant Pare visiti Catalunya o no. A més, en repetides ocasions ja s'ha anunciat que vindrà. Per tant, més innecessari encara.

En segon lloc, els diners que s'empraran per a finançar la campanya—que m'agradaria saber d'on han sortit— més valdria que els aprofitéssim per a coses realment més urgents: germans sense feina, etc.

I en tercer lloc, només cal llegir el manifest que hi ha a cada full per a adonar-se de l'infatillisme d'aquesta campanya. Altres raons podria argumentar en contra, però prefereixo no desanimar a molts seguidors d'aquesta campanya, que estic segur que obren de bona fe—molts, però no tots, és clar—. / **Isaïas Puigdomènec i Reixac.**

Endavant amb la campanya

M'adreço a vosaltres per a dir-vos, que estic molt content del treball tan valuós que esteu realitzant amb la campanya de les signatures, amb l'únic objectiu que el Papa ens visiti. Us dic tot això, perquè m'ha arribat un full per a que l'omplin els meus companys de classe o amics, i vertaderament he quedat sorprès en veure que respongueren sense cap mena de dubte. Per això des d'aquí, us dic: endavant i seguïu amb la campanya, que realment val la pena d'esforçar-s'hi. / **Joan.**

La campanya del Grup Xiroi és molt noble

Sóc un xicot de 34 anys, casat i pare de dues criatures, i visc al barri de Can Boada, aquí a Terrassa. Fa unes setmanes, a la Missa de dotze, vaig quedar parat quan uns joves pujaren a l'altar i digueren que eren del Grup Xiroi i que estaven organitzant una campanya perquè el Papa vingüés a la nostra terra. Què també volgués això, només

havia de firmar en uns fulls que ells duïen i ja n'hi havia prou.

Naturalment, com a catòlic que vull ser, vaig firmar sense dubtar-ho. I després, a fora, amb la meua dona, vam estar comentant amb aquests agradables nois a qui se li havia acudit fer la campanya, com tenien pensat enfocar-la, etc. Ens van dir que si la cosa podia funcionar era gràcies a què CATALUNYA CRISTIANA havia ofert la seva col·laboració deixant-los publicar cada setmana una informació sobre el tema. I jo vaig pensar: "Caram, això sí que està bé. Però... ¿no seria millor també que CATALUNYA CRISTIANA en fes una bona propaganda a més del que puguin dir aquests joves del Grup Xiroi?"

La meua dona i jo hem entrat a formar part de l'Església Catòlica encara no fa un any, i pensem que una de les millors maneres de donar a conèixer el Crist als homes és mostrar al món que nosaltres confiem i estimem el successor de Sant Pere, l'apòstol que Jesús va triar per edificar la seva Església. Si som cristians, si som catòlics, no ens ho hem d'amagar i hem de comunicar als altres l'alegria que ens produeix saber-nos protegits per un Papa que és formidable i que és el representant del Crist aquí, a la Terra.

La Campanya d'aquest Grup Xiroi és molt noble; li ho asseguro. Faci'n ressò a través del seu setmanari, que és potser l'única gran eina que tenim a les mans. / **Josep-Ignasi Gilabert i Puncell.**

La visita del Papa al nostre país

Amb aquestes curtes ratlles vull transmetre-li la meua satisfacció pel fet que el Grup Xiroi de la ciutat de Terrassa, amb la col·laboració del seu setmanari, ha iniciat una campanya en nom de la joventut de Catalunya per a aquest fi que tots sabem.

Llegint l'editorial de CATALUNYA CRISTIANA del dia 11 he comprès que, realment, o preparem la vinguda del Sant Pare o més val que ens afanyem a fer tots els possibles perquè no vingui. I seria molt trist que haguéssim de triar la segona opció.

Per això, com que aquesta campanya contribueix plenament—segons el meu parer— a una bona preparació de la visita del Papa al nostre país, puc dir-li que sense complexos, com un jove més, jo ja m'he llançat també a recollir firmes dins el meu ambient universitari, i la veritat és que n'estic agafant una bona pila. És bonic treballar per una causa neta; de debò.

I permeti'm també que, des d'aquí, digui ben fort: Anim, xirois! La vostra veu ha estat escoltada! / **Josep Jover i Julivert.**

Punt de vista

Giscard-Mitterrand

La primera volta de les eleccions presidencials franceses, celebrada el propassat dia 26, en lloc de subministrar alguna dada nova essencial, ha continuat dissenyant un espectre polític francès sense extremismes: a l'esquerra, els socialistes s'imposen als comunistes; a la dreta, els giscardians, als gaullistes. Precisament perquè la tendència vers el centre és notable, les previsions sobre el desenllaç es fan més i més difícils.

Com que cap dels candidats no aconseguí més del cinquanta per cent dels vots —Giscard, el més votat, restà lluny del trenta—, els dos més afavorits pels electors tornaran a fer-s'ho —i, en aquest cas, de forma definitiva— el propvenient dia 10 de maig. En el cas de repetir-se els vots del 26, i comptant amb la normal coherència dels votants, la dreta tindria tan poc avantatge sobre l'esquerra, que la decisió restaria en mans dels votants dels altres candidats, dels candidats petits entre els quals només l'ecologista ha destacat una mica. Les coses, però, no són tan senzilles perquè hom preveu alguna dosi de transvasament de vots; i perquè, d'altra banda, cal comptar amb el 20 per 100 d'abstencions i la possibilitat que aquest percentatge abstencionista canviï.

Ja el 1974 les presidencials franceses es varen resoldre per una petita diferència de vots, de manera que si alguna cosa clara han palesat les d'enguany, a través de la primera volta, ha estat la persistència d'una societat francesa dividida gairebé per la meitat a la vegada, però, aquesta divisió radical es produeix sense radicalismes, segons demostren la posició secundària que ocupen comunistes i gaullistes.

El més destacat és que els set anys que separen la consulta d'enguany de la de 1974, tot i la crisi econòmica que els ha acompanyats, no han produït cap canvi sensacional: l'electorat és ben conscient, doncs, que la crisi supera el marc estatal estret i que els seus polítics, per tant, resulten tots igualment afectats. D'altra banda, la relativa estabilitat del vot demostra que aquest mateix electorat no creu en fórmules màgiques.

El panorama que es besillum, al marge del resultat final concret, és penyor de realisme: darrera hi ha un poble políticament madur, amb una maduresa que, molt probablement, inclou una espurna d'escepticisme, com si la importància de la crisi mundial fes mirar amb un posat de condescendència la contesa concreta a l'interior de l'Estat.

Josep Faulí

Antena Social

Fragments de l'homilia del Cardenal Jubany en la missa celebrada a la capella de Sant Jordi, del palau de la Generalitat.

Cada any celebrem en la jornada d'avui la festa de sant Jordi, patró de Catalunya. El poble l'ha invocat amb devoció; la seva imatge ha estat col·locada en molts indrets; els artistes l'han representat segons llur inspiració; els poetes l'han cantat de moltes maneres; la Generalitat, la corporació més significativa del nostre país, no l'ha oblidat. Tot això demostra que, en el fons de la nostra història i dels nostres costums, hi és present l'esperit cristià.

Sant Jordi, doncs, ens recorda la lluita en la qual l'home es troba immers durant tota la seva vida mortal: la lluita entre el bé i el mal, entre la llum i les tenebres. És una lluita personal, abans de tot, que té en la intimitat de la consciència el camp on es decideix un desenllaç sempre incert. Però és també una lluita que troba en la vida social unes possibilitats concretes. ¿Potser és necessari recordar que l'home té una vocació de conviure amb els altres homes, en un clima de solidaritat i de germanor?

La lluita existeix per una raó ben senzilla: perquè el pluralisme és una realitat indiscutible. Avui, sobretot! Ningú no dubta que els conceptes del bé comú, la llibertat, els drets i deures en les relacions socials, la mateixa existència humana, són diversos —de vegades irreductibles— segons les ideologies que hom professa o segueix. Aleshores la síntesi harmònica dels valors essencials objectius que han de configurar la vida dels homes en un país sembla, de vegades, impossible. No es pot pas negar, per tant, que la lluita hi és. El pluralisme té uns límits: l'home i la seva dignitat no en poden pas ésser de cap manera les seves víctimes.

Darrerament, sembla que pel camp polític corren uns aires d'incomprensions i recels sobre Catalunya i la seva realització autonòmica. Però heus ací una gran veritat objectiva: Catalunya, ben agermanada i unida als altres pobles d'Espanya, posseeix una identitat ben definida, amb la seva cultura, amb una llengua que li és pròpia i amb una història de segles. Doncs bé, serà bo repetir el que afirmàrem els bisbes de Catalunya en anteriors ocasions; la darrera, en el mes d'octubre de 1979: "en aquest moment polític actual, els bisbes manifesten el seu desig que en la legislació civil que s'està gestant i que fa referència a Catalunya, quedin reconeguts plenament els drets del nostre poble a la seva identitat nacional, manifestada en la seva realitat cultural i històrica"; perquè aquells drets són veritables valors i formen part del bé de la comunitat.

És clar que hom no pot pas desconèixer la fesomia que té Catalunya a causa de la forta immigració d'anys enrera. Als grans nuclis urbans, i fins i tot a pobles ben allunyats, han vingut a cercar-hi feina homes i dones d'altres terres d'Espanya, portant els seus costums i la seva llengua. Cal afirmar que tots ells tenen cabuda en la vida autonòmica —social i política— de Catalunya. L'Església ens ha recordat en el concili Vaticà II l'estreta relació que hi ha entre l'actitud de l'home amb Déu i l'actitud de l'home amb els altres homes, germans seus. Doncs bé, l'amor, la germanor, el seny, la concòrdia, han de fer que, sense discriminacions antihumanes, es realitzi de mica en mica en el nostre país aquella integració, en tots els ordres, que porti a tots els ciutadans de Catalunya vers una vida social perfecta, vers la constitució d'un poble robust, capaç de grans accions i de llarga vida.

En aquesta nostra celebració eucarística m'atreveixo a demanar-vos que preguem el bon Déu, per tal que, per intercessió de sant Jordi, siguin realitat a casa nostra aquestes dues peticions que el bisbe Torres i Bages dirigeix a la Mare de Déu de Montserrat en la tan coneguda visita espiritual: "feu que mai no es desfaci aquest poble català que Vós espiritualment engendràreu". I també: "traieu de Catalunya l'esperit de discòrdia i ajunteu tots els seus fills amb cor de germans".

CATALUNYA

El Centre d'Estudis Francesc Eiximenis Pax Romana

Fa públic el següent:

1. Que la situació lingüística a Catalunya està molt lluny encara d'ésser normal, i que cal que el català sigui acceptat com a llengua normal, encara que no exclusiva, de Catalunya.

2. Que l'intent de fer sortir la llengua catalana de la seva situació anormal és interpretat, sense fonament, com un atac a la llengua castellana.

3. Que si els intel·lectuals i professionals castellano-parlants residents a Catalunya haguessin defensat en altre temps el dret a l'ús del català, potser no s'hauria arribat a una situació d'opressió i marginació de la llengua catalana com la que patim.

4. Que donem suport a tots els intents públics i privats encaminats cap a un redreçament de la utilització de la llengua catalana. En aquest sentit, som favorables a les mesures preses des de la Generalitat de Catalunya.

Una delegació francesa, interessada pel teatre català

Una delegació de l'Office National de Diffusion Artistique, de París, formada pels principals promotors culturals del món del teatre francès, ha arribat a Barcelona per tal de mantenir una sèrie de contactes que poden esdevenir una íntima col·laboració amb el teatre català.

La visita obre un ventall de possibilitats a l'intercanvi cultural, així com al coneixement i difusió del teatre català al país veí.

ESPANYA

Els reis, a Itàlia Dijous foren rebuts pel papa Joan Pau II

Durant tres dies, el rei Joan Carles i la reina Sofia han visitat la república italiana, i són hostes del president de la república

Del Correo Catalán

Sandro Pertini, i del president del Govern, Forlani. Abans de deixar la península, foren rebuts pel papa Joan Pau II.

Justícia i Pau demana que Espanya ajudi el tercer món amb noranta mil milions

Noranta mil milions de pessetes, xifra que representa el 0,7 per cent del producte nacional brut, és la quantitat que Espanya hauria de trametre als països del tercer món, en concepte d'ajut, si acomplís el compromís que ha adquirit davant les Nacions Unides. Però Espanya, ensem que la majoria dels països rics del món, no aconsegueix aquest compromís. Mentrestant, per culpa d'aquesta forta insolidaritat internacional, prop de seixanta milions de persones moren cada any de fam.

MÓN

Agustí Bartra, premi Vila de Perpinyà

S'ha pronunciat el veredict del premi literari Vila de Perpinyà que atorga l'ajuntament d'aquesta vila. El premi, dotat amb 30.000 francs francesos, es concedí "ex-aequo" a les obres "Sobre poesia" d'Agustí Bartra (per la Catalunya Sud) i "A la recerca d'una memòria: Rosselló micro-potmíc", de Renada Laura Porter (per la Catalunya Nord).

A l'acte de lliurament hi assistiren nombroses personalitats de la vida cultural catalana, així com sengles delegacions dels ajuntaments de Barcelona i Girona.

Canvis pregons en el partit comunista polonès

El control de la Comissió del Partit Comunista Polonès (POUP) destituí dos importants funcionaris en llurs càrrecs públics, pels errors comesos i per abús d'autoritat, mentre el líder sindical, Lech Walesa, manifestava que volia que la seva organització, "Solidaritat", tinguí paciència i al mateix temps demostrí moderació en lloc de cercar sempre la confrontació amb el govern.

Diputat britànic a punt de morir a l'Ulster

Bobby Sands, militant de l'IRA que ha passat cinquanta dies de vaga de fam a la presó de Maze, de l'Ulster, ha acceptat de rebre els membres de la comissió europea de drets humans, encara que no creu que aquesta intervenció el pugui ajudar.

Inoblidable Setmana Santa a Roma

“Triomfin els programes que salvaguarden la vida”

El Papa ha viscut amb intensitat espiritual el triduum litúrgic del Dijous, Divendres i Dissabte Sant. Cerimonies inoblidables i de gran solemnitat a la Roma catòlica, que a desgrat del bullici turistic esbojarrat, sap i pot concentrar-se en el recolliment.

Oferim a continuació, una crònica, dia a dia, de la Setmana Santa celebrada per Joan Pau II.

l'amor. Joan Pau II rentà els peus a 12 vells del Cottolengo romà.

DIJOURS SANT

1.500 sacerdots concelebraren amb el Sat Pare

En el curs de la missa crismal, que el bisbe de cada diòcesi de l'Església llatina concelebra amb la seva clerecia el Dijous Sant al matí, es consagra el crisma, bareja d'oli d'oliva i perfums, que es fa servir pel baptisme, el sagrament de la confirmació i l'ordenació sacerdotal i episcopal. El bisbe beneeix també l'oli dels catecúmens i l'oli dels malalts. Durant la “missa crismal” els sacerdots concelebrants renovent les promeses que van formular el dia de la seva ordenació.

El Papa va concelebrar amb 1.500 sacerdots, juntament amb 25 cardenals i 43 arquebisbes i bisbes, a la basílica de Sant Pere.

Joan Pau II convidà tots a pregar per aquells que han abandonat la vida sacerdotal, per les vocacions i per tots els sacerdots. “Pregueu també —afegí el Papa— per mi, a fi que sigui fidel al servei apostòlic encarregat a la meua humil persona i que entre vosaltres sigui més cada dia la imatge vivent i autèntica del Crist sacerdot, bon pastor, mestre i servent de tothom”. I finalitzà dient: “Preguem també per tots els que han trencat la fidelitat a l'aliança amb el Senyor i a la unció de les mans sacerdotals”.

La missa del Sopar del Senyor, que es fa el Dijous Sant a la tarda, el Papa va celebrar-la a la grandiosa basílica de Sant Joan de Letrà. En l'homília exhortà a seguir el “nou manament”, i transformar el món per mitjà de

DIVENDRES SANT

El Papa va confessar durant una hora i mitja

També com el Divendres Sant de l'any passat, Joan Pau II, sotana blanca i mantal negre, baixà a migdia a la basílica de Sant Pere, entrà al primer confessional i a la dreta de l'altar de Sant Josep i va confessar, durant una hora i mitja, aquells que volgueren atansar-s'hi.

Una de les fidels confessades pel Papa fou una mexicana que plena d'emoció, deia que “era un present de Déu haver-se pogut confessar amb el Papa, qui l'havia deixada parlar sense fer-li cap pregunta, i després li havia donat uns bons consells parlant en un castellà correcte”.

Un altre acte impressionant de la jornada fou el Via Crucis al Coliseum. Costum pietós iniciat el Divendres Sant de 1964 per Pau VI. Vint-i-cinc mil pelegrins de tot el món van seguir les oracions que dirigí Joan Pau II, el qual durant les 14 estacions dugué una creu sota la pluja. L'acte va ser retransmès per televisió i molts milions de telespectadors de 28 països ho van seguir de casa estant. Cinc països d'Europa (entre els quals Espanya i Portugal), dinou d'Amèrica i un parell d'Àfrica ho van seguir en directe.

Joan Pau II va fer esment davant del món d'“una creu més forta que no pas el mal”, “la força major on l'home amenaçat per totes bandes pot recolzar-se”. En l'arena on van morir milers de màrtirs cristians, el Sant Pare evocà els màrtirs d'avui, tots els homes i dones humiliats i discriminats, empresonats, torturats per amor al Crist.

DISSABTE SANT

Vint catecúmens batejats

En la vigília pasqual celebrada en la basílica de Sant Pere, el Papa batejà una vintena de catecúmens, infants i adults de diversos continents.

A l'acte solemníssim, hi va assistir una ingent multitud, on es distingien al primer rengle, els familiars i amics dels que havien estat batejats.

DIUMENGE SANT

Salutació en 43 idiomes, però no en català

En acabar la missa del Diumenge de Resurrecció que Joan Pau II celebrà a la Plaça de Sant Pere, sota un sol que feia contrast amb la pluja i el fred del Divendres i Dissabte Sant i davant d'unes 200.000 persones, a més dels fidels que seguien el missatge pasqual per ràdio i televisió, el Pontífex aparegué al balcó principal de la basílica vaticana per adreçar a l'Església i a tot el món la seva salutació de pau.

Resumint, Joan Pau II va pronunciar la seva salutació pasqual en 43 idiomes (uns deu més que l'any passat), des de l'italià al llatí, passant per totes les llengües de l'Europa occidental i oriental, inclosa “la romanesa” dels gitanos, així com també diverses llengües de l'Orient Mitjà, Àfrica i Extrem Orient. Confiam per el proper any en una felicitació en català.

Defensa de la vida

“La pasqua —recordà el Pontífex— porta amb ella el missatge de la vida alliberada de la mort, de la vida salvada de la mort”.

“Que guanyin —continuà dient el Papa— els pensaments i els programes que són una tutela per la vida humana contra la mort, en lloc de les il·lusions dels qui veuen un progrés de l'home en el dret en suprimir la vida tot just concebuda”.

Els Concilis de Constantinoble i Efes

Després de pronunciar el “Re-

DILLUNS DE PASQUA

Estada a Castelgandolf

El Dilluns de Pasqua Joan Pau II va traslladar-se el matí, en helicòpter a Castelgandolf. Va improvisar unes paraules en diversos idiomes per a saludar les 4.000 persones que s'havien reunit al pati principal.

Més tard, en italià, va saludar als seus “conciudadans” de Castelgandolf desitjant-los “bones pasqües”. Finalment en polonès va parlar a un nombrós grup de compatriotes seus, comentant l'evangeli de la festa pròpia on es narra la trobada del Crist resuscitat amb els deixebles d'Emmaús i els va agrair la seva pelegrinació.

El dimecres següent, dia 22, Joan Pau retornà al Vaticà per l'audiència general, que va tenir lloc, aquest any per primera vegada, a les cinc de la tarda.

Amb aquesta última data queda tancada la crònica, dia rera dia, de la Setmana Santa celebrada pel Papa.

gina coeli laetare”, oració a la Verge Maria que substitueix a l'Angelus durant el temps pasqual, el Papa afegí: “Recordem-nos del Concili de Constantinoble del qual ens separen 1.600 anys, recordem-nos també passats uns 1.550 anys del Concili d'Efes per a venerar l'Esperit Sant en la seva més gran obra: l'encarnació del Verb Etern”.

Trobada amb 5.000 estudiants

A darrera hora de la tarda del diumenge, el Papa Joan Pau II, tingué una trobada que va durar més d'una hora amb uns 5.000 estudiants procedents de 35 països, en un pati del Vaticà.

Es tractà d'una trobada informal, durant la qual, estudiants d'Itàlia, Anglaterra, França, Espanya, Estats Units, Polònia, Bolívia i Suïssa exposaren al Papa llurs experiències universitàries i espirituals.

Butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm/renovar la meua subscripció a CATALUNYA CRISTIANA

Nom i cognoms.....

Adreça..... Població.....

D.P.....

Trameto les 1.500 ptes. per gir postal.

Incloc un taló barrat per aquest import.

Prego al Banc/Caixa.....

Agència.....

que se serveixi domiciliari aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte n.º.....

Lloc..... Data.....

Signatura

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA. València 244. Barna-7.

Vaticà dia a dia

Una religiosa espanyola declarada venerable

Joan Pau II ha presidit la proclamació dels Decrets de la Congregació per a les causes dels sants en els quals han estat aprovats dos miracles atribuïts a la intercessió del Venerable Ricard Pampuri, i altres tres miracles atribuïts respectivament a les Venerables Maria Repetto, Maria de Sant Ignasi i Anna dels Angels Monteagudo.

Un altre decret de la mateixa congregació ha proclamat les virtuts heròiques de Maria Caterina Irigoyen Echegaray, espanyola, nascuda a Pamplona el 25 de novembre del 1848, que dedicà la seva vida al servei dels malalts, com a membre de la Congregació de les Serventes de Maria, i morí a Madrid el 10 d'octubre del 1918.

Estudiants de Rouen prop del Papa

Uns 250 estudiants de la vila de Rouen, actualment en pelegrinació a Roma després d'una visita a Assís, han estat rebuts en audiència pel Papa a la sala Clementina del palau apostòlic.

"Amb Francesc d'Assís, els digué Joan Pau II, esdeviniu deixebles de Crist" després d'haver-los recordat que el "poverello" ha suscitat dins l'Església un moviment espiritual "que molts no s'esperaven" ja que ha estat "un testimoni de Crist sense parió". El Papa ha recordat també que Francesc "molt diferent en això d'altres persones que tenien vel·leitats de reforma de l'església" sempre es va limitar a articular la seva acció i predicació cap al ministeri dels capellans, els bisbes i el Papa".

"Es dins l'Església —ha dit per acabar— que nosaltres rebem la veritable fe, els sagraments de Crist i el discerniment de qui és el veritable cristià".

La Comissió Mixta a la Santa Seu

El Govern no té cap intenció d'agilitzar la constitució de la Comissió Mixta per a interpretar

els acords jurídics entre l'Estat espanyol i la Santa Seu, prevista en l'esmentat Tractat Internacional.

El Vaticà va demanar, ja fa dos mesos, la posta en marxa d'aquesta comissió, davant la qual hom considera en alguns mitjans com una interpretació unilateral de les normes del Dret Canònic en relació amb el matrimoni per l'Església. Després d'aquesta petició, el ministre de Justícia, Fernández Ordóñez, digué en el Ple del Congrés dels Diputats que la llei de Divorci actualment discutida per la Cambra, serà aplicada a tota mena de matrimonis i no solament al civil.

Alguns diputats d'UCD i de CD, a més de mitjans eclesiàstics, pensen que aquesta interpretació pot entrar en conflicte amb els acords jurídics, que semblen obligar l'Estat a reconèixer que el matrimoni celebrat segons les normes del dret canònic no pot ésser desfet pel divorci.

Monsenyor Lefèbvre vol veure el Papa a Suïssa

El bisbe tradicionalista monsenyor Lefèbvre vol entrevistar-se amb el Papa Joan Pau II quan aquest visiti Suïssa. Fonts properes a monsenyor Lefèbvre informaren ahir, segons Efe, que de moment les gestions realitzades a Roma i a Berna no han tingut resultat positiu, si més no les converses entre el Vaticà i els sectors tradicionalistes de l'Església, iniciades pel nou Papa, segueixen per bon camí".

El Summe Pontífex visitarà oficialment Suïssa del 31 de maig al 5 de juny d'enguany i finalitzarà el seu viatge a Ginebra, on participarà en la Conferència Mundial del Treball.

S'entrevistarà amb els dirigents del Consell Ecumènic de les Esglésies, que aplega més de 300 esglésies protestants, ortodoxes, anglicanes i d'altres.

D'altra banda, s'informa des de Berna de la constitució d'un "comitè d'acció contra la visita del Papa", format per organitzacions feministes, homosexuals i sectors d'esquerra. L'agrupació

Dimissió del pare Arrupe

El pare Pere Arrupe, General de la Companyia de Jesús, parlant al Vaticà amb Joan Pau II. En aquesta entrevista, el pare Arrupe demanà que li fos acceptada la seva dimissió com a General dels jesuïtes, dimissió que ja havia demanat anteriorment.

El pare Arrupe, que ha complert els 73 anys en porta quinze com a General de la Companyia.

és contrària a què l'Estat suís ofereixi una recepció "quasi oficial" al Summe Pontífex, defensada anteriorment per sectors protestants.

Joan Pau II al poble nadiu de Joan XXIII

Per demà diumenge, dia 26, hi ha prevista una visita del Papa al poble de Sotto il Monte, la pàtria nadiua de Joan XXIII, on s'han preparat diades especials amb motiu del centenari del naixement del papa Joan.

A part de Sotto il Monte, Joan Pau II visitarà la ciutat de Bergamo, ja que el seu bisbe invità el Sant Pare a participar en aquest centenari.

Entusiasme de Damaskinos per la carta del Papa

Monsenyor Damaskinos, del centre ortodox del patriarcat ecumènic a Chambesy, s'ha declarat "emocionat i commogut" per la recent carta de Joan Pau II en els aniversaris dels concilis de Constantinoble i Efès. Ha remarcat el "dinamisme espiritual" que brolla de la carta, així com la influència positiva que exercirà en el diàleg ecumènic entre l'Església catòlica i l'ortodoxa.

El prelat de Chambesy, digué que els dies del 5 al 7 de juny se celebrarà a Constantinoble la commemoració del II concili ecumènic en presència de representants de totes les Esglésies, amb les quals l'Església ortodoxa manté diàleg i que pensa anar a Roma per a les celebracions de la Pentecosta, anunciades pel Papa.

Nombrosos pelegrins a Terra Santa

Uns cent-mil catòlics àrabs d'Israel i Cisjordània, així com pelegrins provinents d'Europa i Hispanoamèrica, participaren en els oficis pasquals de Setmana Santa al Sant Sepulcre, Betlem i Natzaret.

Encara que l'escenari bíblic de la mort i resurrecció de Jesús fou el de Jerusalem, Dijous i Divendres Sant són dies feiners a Terra Santa. Només el Diumenge de Resurrecció és festa, per coincidir amb la Pasqua dels israelites.

Els pelegrins catòlics arribats aquesta Setmana Santa, foren uns 25.000, entre els quals hi ha molts espanyols. La proximitat entre Jerusalem i Betlem va

permetre a milers de turistes visitar el Sant Sepulcre, la basílica de la Nativitat i el camp dels pastors a la ciutat on va néixer Jesús.

El patriarca llatí Beltritti, encapçalà Divendres Sant la solemne processó del "Via Crucis", que segueix les estacions del Calvari fins a l'església del Sant Sepulcre. A la tarda, els franciscans custodis de Terra Santa encapçalaren la processó que acabà amb la "col·locació del Crist" a la tomba de Josep d'Arimatea. Aquesta és l'única oportunitat de l'any en què els franciscans són autoritzats per les autoritats de l'Església ortodoxa a pregar en la "capella grega" del Sant Sepulcre.

Documents

A Sant Joan de Laterà

El Papa Joan Pau II va passar més de tres hores amb els seminaristes de la seva diòcesi el dia 25 de març, realitzant així la seva tercera visita, en tres anys, al seminari major de Roma a Sant Joan de Laterà.

La visita havia estat prevista originalment pel 28 de febrer, festa de la Mare de Déu de la Fe, patrona del seminari romà. Però per mor del viatge papal a l'Extrem Orient va ser ajornada fins a la festa de l'Anunciació que el Papa va descriure com "el dia en què a Maria li fou revelada la seva vocació per excel·lència".

"El seminari és el lloc en el qual el misteri de l'Anunciació es repeteix amb una especial intensitat en la vida de l'Església," digué el Papa als 90 seminaristes i a uns 900 altres joves. "Es la casa de l'Anunciació", afegí.

El Papa Joan Pau II va resar el Rosari amb els estudiants i començà el cant de la "Selva Regina" i la lletania.

Després d'haver saludat els 30 joves capellans recentment sortits del seminari, el Papa va sopar amb els estudiants i els professors i va arribar al Vaticà prop de les deu del vespre.

Testament extrem d'amor

El vèrtex de la pregària sacerdotal de Crist a l'última Cena és la Unitat: "Ut omnes unum sint". És el seu testament extrem d'amor. És també la consigna que ens ha deixat, moments abans d'anar a la passió... La Unitat és una nota distintiva de l'Església, d'aquella Església que Jesús, en aquell moment es disposava a fundar i redimir, instituint l'Eucaristia i vessant, del seu Cor, a la Creu, sang i aigua (Joan 19,34).

"Que guardin la unitat" És la pedra de toc de la credibilitat dels deixebles de Jesucrist en el món "A fi que el món cregui que vos m'heu enviat". Si no som U com el Pare és U en Crist i Crist és U en el Pare, el món no creurà. Se li escapa —al món— la prova del misteri de la redempció, mitjançant la qual el Senyor ha fet de la humanitat dispersa una sola família, un sol organisme, un sol Cos, un sol cor. La Koinonia de què parlen amb tanta d'eloqüència. Els Actes dels Apòstols, és el senyal visible d'aquella unitat profunda que té les arrels en la unitat de la vida trinitària, que estrene en vincle únic i compacte l'Església catòlica fundada per Jesús...

Tot això queda qüestionat per la divisió.

La divisió, a més de contradir obertament la voluntat de Crist, és un Escàndol pel món i perjudica la causa santíssima de la predicació de l'Evangelí a tota criatura. (v. L'Osser. Rom. 24-1-81)

V.N.

AVUI 2.000

Campanya per la consolidació i relançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24

EL MÓN VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i Cognoms.....
Carrer.....N.º.....Pis.....
Telf.....Població.....

Els prego que em subscriuiguin al diari "AVUI" a partir del dia 1er. del mes vinent

Barcelona: (repartiment a domicili) Fora de Barcelona

Trimestral 2.229 ptes.	Trimestral 2.074 ptes.
Semestral 4.458 ptes.	Semestral 4.148 ptes.
Anual 8.916 ptes.	Anual 8.295 ptes.

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:
Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a.
Barcelona-7

Trobada dels Joves Alegres de Sarrià amb el Grup Xiroi de Terrassa

“Vivim feliços perquè som cristians”

Fa unes setmanes, el diumenge dia 22 del mes passat, tingué lloc al barceloní barri de Sarrià una simpàtica trobada d'uns grups de joves cristians, els més importants dels quals érem el JAS i el XIROI. En un ambient molt agradable, aquests Alegres de Sarrià, els Xirois de Terrassa i els altres joves, convivírem durant unes hores i realment ens ho vam passar d'allò més bé. El nombre total de participants en aquest encontre sobrepassava el centenar, i això encara va contribuir que l'èxit de la diada fos més gran.

De bon matí, els Xirois de Terrassa agafarem el tren de les vuit, i al cap de poca estona ja arribàvem a l'estació de Sarrià.

Des d'allí, caminant un xic, ens dirigíem cap a la Plaça de Sarrià, on vam ésser rebuts per una bona colla de nois i noies del JAS. No deixant perdre ni un minut, vam aprofitar per jugar i córrer el que vam poder davant de les escales de l'església de Sant Vicenç. Quan ja hi vam ser tots, a dos quarts de deu, entrarem a dins per assistir a la celebració de l'Eucaristia. Digué la Missa el senyor rector de la parròquia, Mn. Casanyes, el qual donà la benvinguda als joves procedents de Terrassa i recordà a tots els fidels que es feia aquesta trobada.

Diàleg i reflexió per grups

Sota les directrius d'en Txico tots els joves —tant del XIROI com del JAS, tots barrejats— ens dividírem espontàniament en grups mixtos de 6 a 12 persones i iniciàrem —dintre del verd recinte del col·legi— uns minuts de sincer i obert estudi sobre unes qüestions que es plantejaven en un full que a tots, prèvia-

ment, ens havia estat donat. Concretament, el que deia aquest full era el següent:

- Introducció: punts bàsics.
- 1).- Orgull d'ésser cristià.
- 2).- Fe plena en el Baptisme i en la Reconciliació.
- Fills de l'Església, sota la direcció dels preveres units amb el bisbe diocesà i en comunió amb el Sant Pare.
- 3).- Desig de portar la fe als altres.
- 4).- Sentir-nos responsables del lloc i de l'ambient.

— Presentació:

- a).- Les teves inquietuds cristianes en aquest moment.
- b).- Per què ets en el XIROI o en el JAS.

— Qüestions:

- 1) Creus indispensables aquests quatre punts com a base del teu comportament cristià dintre del XIROI o del JAS?
  - 2) Com podríem aplicar aquests quatre punts en els nostres respectius grups?
  - 3) Què esperes d'aquesta trobada?
  - 4) Conclusions.
- Fet i fet, vam estar fins a tres quarts d'una comentant tot això. Cada grup s'explicava anècdo-

“Jesucrist ens vol units per a treballar a favor de la fraternitat”

tes i curiositats que podien ajudar a entendre millor allò que se'ns demanava. A més, aquests minuts d'intercanvi d'opinions, de contrastos de parers, de comunicació d'experiències personals, serviren també perquè tots plegats ens obríssim els uns envers els altres i comencéssim a conèixer-nos de debò.

El nostre pensar generalitzat, després d'aixecar-nos, era que no semblava gens que haguéssim passat una hora i mitja xerrant. Això va ser un bon senyal.

Tot seguit, i un cop els responsables de cada grup espontani es guardaren les seves ano-

tacions per a la posada en comú de la tarda, vam fruit de dues hores de temps lliure.

Visita als grups d'Oració i Amistat

Aprofitant aquest temps lliure, tres membres del JAS i sis del XIROI vam agafar dos sistents i, encara que en un principi teníem previst de fer-ho a la tarda, vam anar a visitar els grups d'Oració i Amistat que també aquell mateix dia organitzaven una trobada al Col·legi Jesús i Maria. La intenció amb què acudíem allí era principalment demanar llur ajut en la campanya de recollida de signatures perquè el Sant Pare vingui a Catalunya.

Un de nosaltres explicà a tots els nois i noies que estaven reunits a l'església el perquè de la campanya, i fruit de les nostres paraules va venir la demanda per part de Mn. Güell de 1.100 fulls que ell mateix s'ha encarregat de distribuir per tots aquests grups d'Oració i Amistat que hi ha arreu del Principat.

En la nostra breu visita també vam tenir l'ocasió de saludar Mn. Claudi Moreno, vicari rector de la parròquia de Betlem —de Barcelona—, que aleshores es trobava allí, en l'encontre, i igualment el vam informar de la campanya. En vam sortir bastant satisfets.

Resultats dels diàlegs del matí

Per fi vam començar l'exposició de les conclusions a què havíem arribat abans de dinar. Cada portaveu de grup anava sortint a primera fila, i allí, amb en Txico fent de guàrdia, ens explicava com havien entès ells els quatre punts bàsics i com havien contestat a les qüestions.

En aquesta posada en comú ens hi vam estar uns quants minuts perquè realment el tema s'ho mereixia. Les conclusions a què accedíren tots els grups foren les mateixes. Tothom coincidí en que els quatre punts són indispensables per a tot bon Xiroi o tot bon Jas. Quedava, doncs, ben definida quina és la línia que seguim i volem seguir: una vida cristiana, sense complexos, alegre i oberta, sota l'emparrat de l'Església Catòlica i

dirigida a tothom, especialment als joves com nosaltres.

Vivència de la nostra fe en comunitat

D'aquí en sortí la idea d'augmentar, donada la nostra idèntica identitat, la comunicació i la mútua relació entre els dos grups, i fer participis d'aquesta relació tots aquells altres grups de joves cristians de Catalunya que tinguin les mateixes aspiracions i els mateixos ideals que nosaltres.

Del perquè som en el XIROI o en el JAS en vam treure la següent conclusió: que si bé les raons de la nostra entrada en un d'aquests grups van ser molt diferents per a cadascú, la veritat és que si en continuem essent membres és perquè ens ha agradat el camí de vida que portem, el seu estil cristià, i sabem que aquí hi podem trobar amics que pensen com nosaltres, i la convivència amb els quals fa que la nostra fe creixi cada dia un xic més. I també ens vam adonar que si no forméssim part d'aquests grups cristians, el nostre seguiment del cristianisme s'hauria limitat a pràctiques personals que es perdrien en el nostre jo.

En definitiva, que tots vam expressar la nostra alegria per formar part del JAS i el XIROI, i vam recodar la importància que té el viure el cristianisme en comunitat. Com va dir el simpàtic i xiroi rapsode Rojas, “vivim feliços perquè som cristians”.

Esperit obert

També la deducció general del que tots esperàvem de la trobada va ser conèixer-nos més, Xirois i Jassos, i iniciar així una sèrie de noves trobades que han de realitzar-se d'ara endavant.

I això ho volem remarcar, trobades en les quals intentarem fer-hi participar tots els altres grups com nosaltres. Perquè un dels fruits de l'encontre JAS-XIROI va ser veure que a Catalunya hi ha molts grups que viuen i duen a terme les seves activitats en solitari, sense saber que n'hi ha d'altres com ells que segueixen la seva mateixa línia.

Joves Alegres de Sarrià
Grup Xiroi de Terrassa

Amb l'assistència d'un representant del President Pujol

La missa del XXVè aniversari de Mn. Batlle aplegà els escoltes d'ahir i d'avui

BARCELONA: El dia de Sant Jordi al vespre, a la parròquia del Pi de Barcelona, se celebrà la missa per XXVè aniversari del traspàs de Mn. Batlle, promotor de l'escoltisme catòlic a Catalunya. La missa, concelebrada pel Dr. Jubany, l'abat de Montserrat i una quarantena de preveres consiliaris i antics consiliaris escoltes fou molt emotiva i solemne en el marc de la senzillesa que recordava les misses de campanya del “mos-

sèn”. El Dr. Jubany, en l'homília, glossà l'obra d'aquella capella barceloní que, en hores difícils, sabé reemprendre la tasca de l'educació integral dels nois i noies per a fer-los “bons ciutadans i bons cristians.”

A la missa hi assistí, en lloc preminent, el P. Puig Director General de la Joventut, en representació del President de la Generalitat, molt honorable Jordi Pujol el qual s'adherí expressament a l'acte.

Aquesta celebració eucarística forma part del programa d'actes que la Comissió organitzadora de l'homenatge a Mn. Batlle —Comissió presidida pel Cardenal de Barcelona— ha programat per aquest aniversari. La Vetlla de Santa Maria, d'enguany a Montserrat, també aquest sentit de record del “mossèn” que es cloua amb un acte públic al saló del Consell de Cent el dia 15 de maig proper.

Aquest país

La mort de l'adjectiu

Amb la mort d'en Josep Pla, ha mort també l'adjectiu? La pregunta pot semblar exagerada però tanmateix amb la seva desaparició resten ben pocs escriptors a Catalunya que, com ell ho feia, tinguin un domini tan absolut sobre l'adjectiu, que és la sal de la literatura. "Posar l'adjectiu adequat, precís i exacte a un nas d'una persona qualsevol, heus ací un objectiu ben difícil", em digué una vegada al Mas Pla.

Pla era d'una generació que creia en l'obra ben feta. "Si vostè és capaç d'escriure al diari una gasetilla perfecta sobre el succés més trivial, no ho dubti, vostè serà un gran escriptor". En ell, periodisme i literatura eren una mateixa cosa. Però això sí: Maldava per un periodisme ben fet. Tenia tanta fe en l'obra ben feta com veneració per la Natura. Una tarda estàvem parlant sobre tot el diví i tot l'humà, sota la famosa xemenaia, amb unes galetes i un viski aigüejat a l'abast, quan de sobte, trencà d'un cop la conversa, demanà mutisme a tots, i exclamà: "El senten? Aquest és el primer grill que canta aquesta primavera que hem començat a viure. No s'hi pensin més: la Natura és una de les poques coses serioses que existeixen".

Un home que creia en la serietat i en el rigor no podia menys que qüestionar-se sobre la possibilitat d'una vida post-terrena i, per tant, de l'existència de Déu. "Quan una persona arriba a una edat tan escandalosa com la meua, ha de creure necessàriament en Déu —digué en una certa ocasió—. S'imaginem per a un no creient quina sorpresa més gran si, a l'altra vida, no tenia més remei que constatar que Déu existia? Quedaria ben fotut". I un altre dia: "S'ha de creure per un si de cas..."

Sornaguer fins al darrer moment, Josep Pla haurà trobat la pau a la vida eterna: una pau i una sal que molts l'hi negaven pel sol fet de no voler doblegar-se a les imposicions de persones, que, tot i dient-se demòcrates, no podien suportar el qui no els volia seguir com un xaiet...

Antoni Plaia i Mateu

Rèquiem i al·leluia per Josep Pla

L'abat de Poblet va pronunciar a Palafrugell una homilia en la missa funeral per Josep Pla, de la qual recollim els fragments més importants.

"Ja ha arribat el final d'allò que el nostre estimat amic anomenà la "combustió terrenal" (La Vida amarga, p. 332). S'han escoltat els anys, la vida s'ha consumit, s'ha cremat i l'hem vist com s'extingia fins que, com la llum d'una flama, s'ha apagat. Tots, però, estem segurs que continuarà vivint entre nosaltres, que serà una torxa, una flama de la nostra llengua, que ell volia conservar i per això escriví. Si la llengua està a la base de tota cultura i la cultura i no pas una determinada administració política és el que diferencia els pobles (Joan Pau II en el seu discurs a la UNESCO), sabem tots prou bé com ell ha contribuït a conservar la llengua catalana —i així la nostra cultura— escrivint un català planer, fàcil d'entendre, sense mots rebuscats que la farien arcaica i esotèrica.

El nou ritual de les exèquies diu que no es parli del difunt per tal de no fer lloances, llevat de fer ressaltar alguna virtut que sobresortís en ell. Parlo de l'obra. La persona, però, si ens hi fixem bé, la trobem, amb tots els seus contrastos, en la seva obra. Ell

mateix, ha confessat, públicament, la seva vida. Com que els seus llibres han estat escrits a Catalunya, en la Catalunya cristiana, totes aquestes seves confessions, ja les ha rebut l'Església, perquè, pràcticament, ha fet confessió pública i, per tant, no cal que ningú es preguntí quantes vegades s'ha confessat, i si ja s'ha convertit. No havia de convertir-se, en el sentit més primitiu d'aquest mot, perquè no havia apostatat mai, no estava fora. També cal adonar-se que entre la seva literatura i el seu pensament més tardà acompanyat de fets, hi ha hagut una evolució.

S'ha dit, també, que Josep Pla era essencialment agnòstic, ateu, materialista, agafat a la terra i prou.

No m'atreveixo a subscriure aquestes conclusions malgrat que determinades frases puguin interpretar-se i donar-hi aquest sentit que avala la construcció d'una teoria materialista, perquè també es troben altres frases que ens permetrien fer l'antítesi.

Es cert que ens trobem davant d'un home de contrastos. Ens diu que "...l'estat permanent de l'home és el pecat". En la vida —em sembla— es pot acceptar a aquest fet o tenir alguna pretensió a la puresa. Però sortir del pecat és impossible. Tan impossible com sortir de la injustícia. I pots ser tan perillós com sortir de la injustícia. Si hom tracta de sortir del pecat, poden succeir dues coses: no acabar-ne de sortir pel contrapès del pecat o creure's haver-ne sortit sense ésser cert i convertir-se, llavors, es un ésser fals i hipòcrita, capaç de fer qualsevol enornitament en nom de la puresa fingida. Considerar-se tothora un pecador sinistre pot donar una certa esperança d'arribar a la humilitat i a la discreció. Espero que aquesta convicció no m'abandonarà en el curs de la meua vida. És l'única esperança que tinc" (El Quadern gris, p. 459-60). Un home que escriví això i es manté en aquesta actitud no necessita conversió, retornar a l'Església, perquè ja és dintre i en bona actitud, malgrat les limitacions pròpies de la impotència humana.

Crec poder afirmar que, en aquest text —discutible si filem prim considerant cada afirmació— hi podem veure dues actituds bàsiques a prendre davant Déu: la del fariseu i la del públicà de la paràbola evangèlica. Quin dels dos sortí justificat del temple? L'actitud és el que comporta, i ell esperava que aquesta convicció d'ésser un pecador sinistre no l'abandonaria en el curs de la seva vida. Puc dir que l'ha conservada. Què més podem demanar? No desitjaria pas res més per a mi que aquest

sentiment d'impotència em portés a l'actitud humil i justificadora del públicà a qui ni tan solament li quadrava la suma dels actes positius i negatius de la seva conducta, i en prenia tal convicció, tal actitud, que solament exclamava: Déu meu, apiadeu-vos de mi que sóc un pobre pecador!

Per molts arguments que hòm vulgui adduir per a fer un judici sobre la religiositat i fins i tot sobre la fe de Josep Pla, no es pot fer a partir del que ell diu que fou el resultat de l'educació rebuda en unes escoles que ho donaven tot per resolt.

Cal haver estat amb ell hores, escoltant-lo, deixar-lo preguntar una i altra vegada, "si estic content d'ésser monjo", i em digués que ell tenia 80 anys, que ja no li quedava més que "esperar a veure què passarà", sentir-li dir haver llegit la Regla de Sant Benet, en una nit i la Història del Monaquisme cristià i alguns escrits de Sant Anselm; que confessi haver ignorat fins ara tot això, fins que ha vingut a Poblet; que m'escrigui i em digui: Gràcies per "tot el demés" que, per a mi, "és importantíssim", "Tot el demés que, per a ell diu ésser "importantíssim, assolí el seu termini amb la unció dels malalts i recepció del viàtic durant l'eucaristia que vaig celebrar a casa seva, acompanyat d'alguns monjos i dels seus familiars.

Una estona després de rebre la unció dels malalts i del viàtic feia el primer cigar, passats alguns dies de no tenir aquesta apetència i dir: "fumo perquè estic content per tot això que avui han fet vostès aquí".

La seva vida no ens toca a nosaltres judicar-la, perquè ja ha tingut el seu judici infalible per part de l'Autor de la Vida, que té unes mesures molt més misericordioses que les nostres i molta més obertura de compàs que nosaltres. D'altra banda, ell ja ha desaparegut i no podem fer res per reparar el que li devem, solament pregar per ell un "parenostre —in mente— i marxar". (Notes disperses, p. 545). A partir d'ara el valorarem més del que fins ara ho férem, oblidant el negatiu que hi veïem, per a passar a incorporar en la nostra vida, el positiu que hi havia en la seva, continuant així la seva presència entre nosaltres i proposar-nos, en el pensament i en els fets, obrar diferentment vers els qui queden i que, com ell, fan créixer la nostra cultura.

La gran realitat de la vida és la mort. Acceptar, doncs, la vida, significa acceptar la mort, amb les seves incògnites de temps, de lloc i de mode. Significa allò que deia En Josep Pla: "espero a veure què passarà". Quan, on i com morirem ningú no ho sap, però sabem per la fe que la mort no diu l'última paraula: amb la mort no s'acaba la vida, tan sols es transforma. Ens ho recorda el prefaci: "Perquè la vida dels qui creuen en Vós, Senyor, no s'acaba, tans sols es transforma; i en desfer-se la nostra casa terrenal en trobem una altra d'eterna al cel". (Prefaci de difunts).

El senyor Pla, a hores d'ara, ja sap què passarà després. El Senyor se l'ha endut per fer-li veure la claror de la seva mirada, és a dir: "el que passarà després", justament en aquest endolat dia de Sant Jordi, patró de Catalunya, de la qual Josep Pla mai ha renegat, i a la qual ha estimat, estiguem-ne segurs.

Des de fa 79 anys apliquem el mutualisme autogestionari.

AGRUPACIÓ MÚTUA

Si coneixeu algun soci, pregunteu-li què en pensa. Si coneixeu algú que ja ha fet tard* i se'n plany, pregunteu-li per què hauria volgut ser-ne.

Tothom, homes i dones, des dels 16 anys, podeu formar part d'aquesta gran tasca col·lectiva.

AGRUPACIÓ MÚTUA DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA

Informe-vos-en: algun familiar o amic deu ser un dels 215.000 socis o sòcies que formen l'Agrupació Mútua i us en parlarà.

Si voleu, telefoneu al 318 18 00 - 318 40 50 de Barcelona o visiteu l'estatge social a la Granvia, 621 de 8 a 14 hores.

* perquè ja ha complert els 40 anys.

Walesa i Wyszynski: una entesa que no necessita paraules

Què passa dins de Solidaritat? Vaig a cercar una resposta a això justament a la ciutat on nasqué el sindicat independent: més concretament, la demano a Lech Walesa, gran acusat però també acusador en tot aquest afer. A Gdansk fa dies que dura la discussió interna al sindicat: començada al KKP, el comitè nacional de coordinació es reuní a les drassanes Lenin i continuà després a diferents nivells del comitè sobretot al nivell més restringit constituït pel presidium.

(Com es pot veure, els amics polonesos no han tingut gaire fantasia en donar noms a llurs estructures internes: presidium, comitè, plenari). El presidium, compost per deu persones, s'ha reunit a la seu del sindicat, l'ex-hotel Morski. A fora de l'edifici hi ha una gran pancarta amb la inscripció "prou de processos polítics a Polònia!" A les parets encara hi ha enganxats els manifestos que denuncien l'agressió de Bydgoszcz i les fotos que testimonien les violències que patiren tres sindicalistes, que encara són a l'hospital.

—Em sembla que Solidaritat passa uns moments difícils.

—No, no, no, no és així. És només ara que Solidaritat comença a ser-ne. És el moment culminant de tota la tasca precedent, la girada cap a una direcció que sempre he pensat que s'havia d'emprendre.

—N'hi ha, però, que consideren aquest moment com el desenllaç d'una batalla perduda.

—Ah, ah. Veig que has parlat amb algun activista. Però això és tot un altre tema. En aquests mesos, jo amb molts d'altres en el sindicat he mirat de fer passes endavant, i crec que me n'he sortit. Els activistes, en canvi, han romàs enrera i tindran molta feina per atrapar-me. S'ha d'entendre: hi ha gent que és molt valenta en els moments de lluita; però després, quan cal dedicar-se a la tasca de cada dia, sembla que no sàpiguen què fer. Aquesta és una primera dada. Després hi ha una altra consideració a fer. N'hi ha algun que diu que s'ha de posar tot a la punta de l'espasa. Crec que no ens podem jugar les coses d'aquesta manera. Cal vèncer amb la menor despesa possible, no abocant-ho tot al plat de la balança. I a més hi ha coses que no es poden preveure. En aquests casos cal ser encara més prudent i anar amb peus de plom.

—Fes-m'ho entendre més bé. Qui són aquests activistes?

—Són els qui s'han afiliat en aquests moments, al cap de sis mesos de l'existència de Solidaritat i han pensat que ara es podien desempal·lar de mi. En canvi, per fi, sóc jo qui m'he separat d'ells.

Per altra banda, totes les enquestes que han estat fetes diuen que un 90% dels afiliats al sindicat independent em donen la raó. Només un 2% va contra meu i es tracta precisament d'aquells que et deia: són els activistes que somien la topada decisiva, que s'ho juguen tot a una carta.

—En resum, hi ha al sindicat

Walesa, un home que va construït la nova Polònia

algú que vol arribar a un enfrontament dur amb el partit.

—Diguem més aviat que només uns pocs ho volen conscientment; els altres els segueixen per inconsciència, per exasperació.

—Però no creus que una topada decisiva i frontal amb el partit serà tard o d'hora inevitable?

—No, amb la meua tàctica crec que es pot reeixir a evitar-ho.

—I quina és aquesta tàctica teua?

—Depèn de la situació concreta en què ens arribem a trobar. És com un joc: en alguns casos cal tenir els trumfos però en d'altres es pot guanyar només amb astúcia.

—I si arribés una altra provocació com la de Bydgoszcz o alguna cosa francament pitjor?

—No, penso que no, perquè la situació ara és una mica millor que abans. Tenim un setmanari (el primer número sortí divendres; mig milió d'exemplars, en un moment s'exhauriren), hem obtingut l'accés a la ràdio i a la televisió regional. D'ara endavant podem explicar clarament el nostre punt de vista sobre les coses, mentre fins ara havíem tingut moltes dificultats.

—També n'hi ha algun que t'ha criticat perquè no respectes la democràcia. És veritat o no que en certes decisions agafes tu i només tu tota la responsabilitat? Si és així, no és una mica perillós?

—És així i no és gens perillós. Ja he precisat una vegada el meu punt de vista sobre la democràcia. Amb aquest propòsit anem posant a punt un mecanisme de funcionament intern del sindicat. Es tracta d'això: tots junts fixem els límits infranquejables que cal tenir presents quan es pren una decisió. Per exemple, ens posem tots d'acord, durant unes negociacions, que no ens podem accontentar de tenir menys de cinquanta i si és possible apuntarem a obtenir-ne cent. Bé, això ho decidim tots plegats i això és

democràcia. Però dins aquests marges, depèn de mi decidir a quin punt arribarem: si cinquanta cinc o noranta. Aquí la democràcia s'acaba perquè tot depèn de la capacitat, de la manera de fer, de la tàctica que fa servir l'única persona que ha estat encarregada de fer-ho. A més, he de tenir marges de decisió. N'hi ha, en canvi, que pensen altrament i diuen que no respecto la democràcia. Segons aquests, hauríem de decidir tots plegats no sols els marges, sinó el punt precís a què s'ha d'arribar. Jo dic que no es pot fer així. ¿O potser és possible que tots els afiliats a Solidaritat, o ni que sigui només tots els delegats, es presentin junts a la taula de negociacions i diguin: Bon dia, senyor primer ministre? Aquí està la diferència, aquest és el punt de contrast entre jo i els que em critiquen.

—Per això, en definitiva, és amb base en aquests i d'altres motius de divergència que has dit abans que es poden entendre les darreres vicissituds a l'interior de Solidaritat.

—Sí, és veritat. Hi ha hagut dimissions com en el cas de Karol Modzelewski. També ha passat que la base ha retirat la seva representació, tal com han fet els obrers de les drassanes Lenin en les confrontacions d'Anna Walentynowicz. Que quedi clar, he defensat Walentynowicz i la defensaré encara d'aquí a uns dies quan hi haurà el plenari. La defensaré malgrat que ha tingut equivocacions, perquè penso que és possible de treure-li certes idees del cap. I al ple de dimecres ho diré clarament: si voleu treure Anna Walentynowicz, m'haureu de treure a mi i tot. I això malgrat que se sap que moltes vegades s'ha arrenclerat en contra meu. Ho ha fet per inconsciència, per cansament i no li tinc rancúnia.

—Però una vegada tu també vas dir que, si la situació s'enraris, estaries disposat a agafar el govern del país.

—Escolta, no he pensat mai de debò una cosa així. Només he volgut explicar una faula. És una cosa totalment fantàstica, encara que com en totes les faules hi pot haver la lliçó i un aspecte de la realitat.

—Quines són les teves relacions amb el Kor?

—Sí, he entès a on vols arribar. En efecte, el grup de què parlàvem era una mica guiat pel Kor. Només que jo personalment dec molt al Kor i estic segur que no faré mai la guerra a les persones del Kor. Si m'hi entossudeixen és ben cert que no em faré enrera; però que quedi clar que no vull arribar a una situació d'aquesta mena. Són amics meus, m'han ajudat i fins salvat de la brega en moltes ocasions. Jo els defensaré sempre i estic segur que d'aquí un temps reeixirem de superar les diferències que ens divideixen i tornarem a estar completament d'acord.

—Quin ha estat el paper de l'Església, i en particular el paper del cardenal Wyszynski, en les darreres negociacions amb el govern?

—El primat ha fet moltíssim perquè es pogués arribar a un acord.

—Es diu que l'obeeixes cegament...

—Escolta bé: no tinc necessitat de parlar gaire amb el primat perquè ell i jo tenim una manera molt semblant de pensar, de raonar, de veure les coses. Pel que fa a Solidaritat, t'he de dir que el sindicat no rep directrius externes. Solidaritat escolta amb molta atenció el que l'Església diu; observa i reflexiona, però no es fa marcar el camí per ningú.

—Quan començarà a afrontar problemes específics i concrets, Solidaritat? Tinc la impressió que encara aneu defensant la vostra existència i no reeixiu a abocar-vos sobre temes pròpiament sindicals.

—Es veritat. De fet, fins ara Solidaritat ha estat un gran moviment social, però no una organització sindical veritable i pròpia. Lluito perquè pugui arribar a ser un autèntic sindicat. Mirem de passar a objectius més sindicals, deixant que d'altres s'ocupin de coses que hem hagut d'assumir, però que no són de la nostra competència.

—Per exemple?

—Al sindicat posem d'acord matrimonis que no hi estan, fem controls de negocis i de dipòsits perquè no hi hagi escassetat de productes alimentaris. Francament, algú ve a nosaltres per problemes jurídics, per qüestions d'herències... En resum, la societat polonesa, amb tots els seus problemes, en tot el seu desordre, s'ha girat cap al sindicat i espera el nostre ajut. Tot Polònia és sobre les espatlles de Solidaritat. Ara mirem d'anar passant aquestes qüestions a d'altres persones i organitzacions. I potser així ens en sortirem de fer treballar els jutges, els regidors municipals, els diputats, tots els qui haurien de pensar en aquestes coses.

Luigi Geninazzi

Els

Amb mètode, però en un quasi indiferència internacional les autoritats soviètiques ha decapitat en un any totes les formes de dissidència.

Andrei Sakharov reduït al silenci; la major part de les grans figures de la dissidència expulsades o condemnades a dures penes de detenció, generalment en els "camps de règim sever", l'opinió pública internacional concentrada en l'Afganistà, els Jocs Olímpics de Moscou, Polònia; amb tantes raons, s'ha relligat al cap d'un any a segon terme la qüestió dels drets de l'home a l'URSS. Malgrat tot, allà s'agüeixen lluitant homes i dones aferrissadament, tal com ho ha vist fet els Soljenitsyn, Borokovski, Pliochtch (avui a l'Oest o els Chtchransky, Orlov, Klbanov (a camp o a asil). La pressió no ha cessat, sinó ben al contrari, a la recerca de totes les formes de dissidència.

Els grups "Helsinki"

Fundats el maig del 1977, l'endemà dels acords d'Helsinki i multiplicats a diverses repúbliques (Armènia, Geòrgia, Ucraïna, Lituània), avui només resten uns "grups de vigilància de l'aplicació dels acords d'Helsinki".

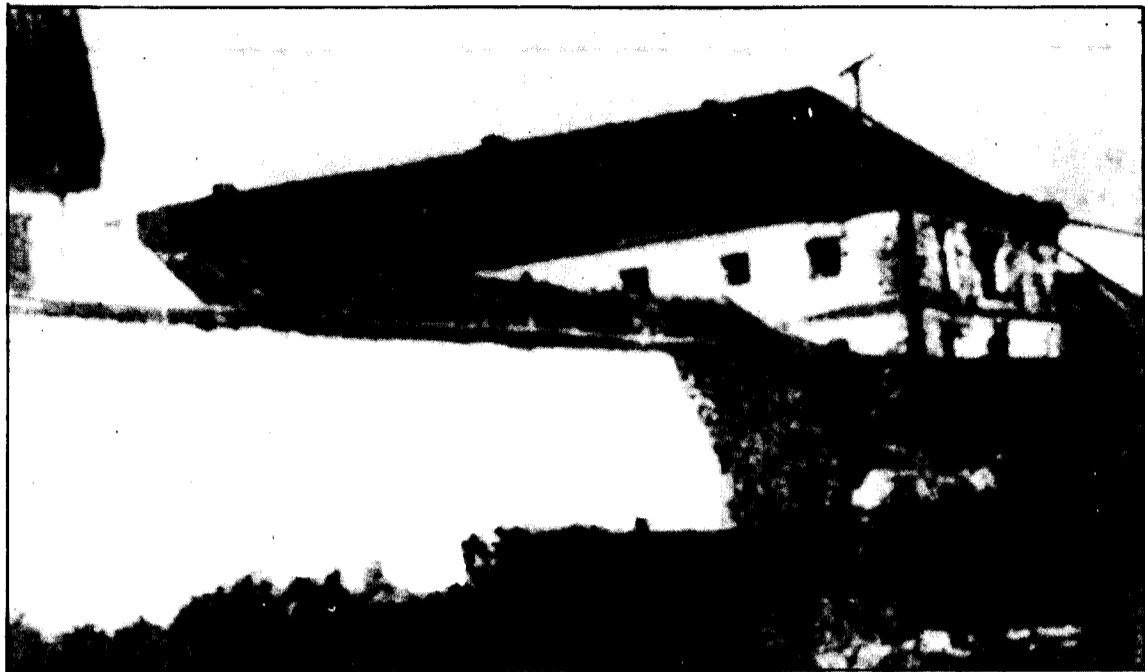
Les dures condemnes, generalment de cinc a set anys de camp seguits de tres a cinc anys d'exili interior, han colpit els que havien rellevat els fundadors: així, han estat condemnats Viktor Nekipelov (juny del 1980) Tatiana Velikanova (agost del 1980), Alexandre Lavov (desembre del 1980) i Mal Landa (març del 1981), Tatiana Ossipova (abril del 1981), per esmentar només els més coneguts del grup de Moscou, de qual solament quatre persones resten en llibertat: Elena Bonner (la muller de Sakharov), Iva Kovalev (marit de T. Ossipova) l'advocat Sofia Kalistratova i el matemàtic jueu Naum Neiman.

Cal també esmentar tots aquells que han estat condemnats pels mateixos motius ("activitats antisoviètiques") i que no formen part d'aquest grup. Es creu que són uns quants centenars els presoners polítics a l'URSS, la majoria militants.

Sakharov exilat a Gorki

El dia 22 del 1980 la KGB va detenir a Andrei Sakharov. L'acadèmic soviètic premi Nobel de la Pau l'any 1975 ha estat desposseït dels seus títols, i viu després de catorze mesos exiliat a Gorki, ciutat prohibida als estrangers, a 400 quilòmetres de Moscou, on pot comunicar-se amb la resta del món només que mitjà de la seva esposa Elena Bonner. Ell no ha estat mai jutjat.

de l'URSS, uns dissidents del tot oblidats

Els adversaris polítics, als centres psiquiàtics

L'hospital psiquiàtric "especial" de Tcherniakhovsk, prop de Kaliningrad (l'antiga Königsberg). Aquí va estar-hi internat l'ex general Grigorenko a començament dels anys 70. Aquí va esclatar, el passat gener, una revolta amb retenció d'ostatges: els "malalts" del IV departament de l'"hospital" — una de les 15 persones psiquiàtriques de l'URSS— volien protestar, desesperats, contra l'alta dosi de medicaments modificadors del comportament que es veien forçats a prendre. La repressió haurà estat molt dura.

dels drets de l'home, ja que els "grups Helsinki" són els més coneguts a l'Occident.

La Comissió "psiquiatria"

Propera als "grups Helsinki", la "Comissió d'estudi sobre la utilització de la psiquiatria per a fins polítics", es pot dir que no resta cap membre en llibertat, d'aquesta comissió, després de les detencions de Viatcheslav Bakhmine (febrer del 1980), Leonard Terovski (abril del 1980), Alexandre i Kirill Podrabinek (juny del 1980), Irina Grivnina (setembre del 1980), Felix Serebrov (gener del 1981) i Anatoli Koriaguine (febrer del 1981). Aquests dos últims no han estat encara condemnats a llargues anyades de camp.

Els escriptors no conformistes

Malgrat tot, la dissidència continua, ja que la Crònica dels

esdeveniments actuals, principal revista del Samizdat, fundada fa dotze anys, segueix publicant-se encara que irregularment.

Contràriament, una altra revista del Samizdat, sembla no haver sobreviscut a la condemna dels seus principals redactors, Viktor Sokirko, Valeri Abramkine, Youri Grim (tots tres en l'octubre del 1980) i Viktor Sorokine (desembre del 1980). L'experiència d'aquesta revista titulada Poiski ("Recerques") semblava bonica i ben feta.

Recordem que tres escriptors entre els millors de llur generació han conegut, el desembre del 1980, un altres destí: Wassili Voinovitch, Wassili Axionov i Lev Kopelev foren literalment obligats a abandonar l'URSS, els dos darrers fins i tot desposseïts de la ciutadania soviètica.

Els sindicalistes "lliures"

Referent als animadors del sindicat "lliure" conegut amb el nom de Smot (Associació interprofessional lliure dels treballadors), sorgit a l'octubre del 1978 després de l'eliminació del primer "sindicat lliure" del miner Vladimir Klevanov (encara "asilat"), també han estat posats fora de joc: han estat internats a l'asil psiquiàtric Vladimir Guerchouni (el juny del 1980) i Alexei Nikitine (desembre del 1980), expulsats a Occident com Vladimir Borissov (juny del 1980), condemnats a penes de camp com Mikhaïl Sokolov (abril del 1980) o Mark Morozov (gener del 1981).

La gran esperança suscitada entre aquests militants pel reeiximent del sindicat "Solidariat" a Polònia també ha estat

ofegada per una repressió evidentment esperonada pels esdeveniments de Polònia.

Els cristians

Les autoritats eliminaren quasi totalment, l'any 1979, el "Seminari cristià" d'Alexandre Ogorodnikov, havent estat atinguts tots els seus membres i condemnats a penes de camp (els cinc darrers, entre ells Vladimir Poretch, l'abril del 1980). Els resta decapitar el "Comitè de defensa dels creients", fundat per Gleb Yakounine. Ara bé, no solament aquest darrer ha estat durament condemnat (agost del 1980), sinó que els seus dos principals companys, Lev Regelson i Viktor Kapitanchouk s'arrepentiren durant llurs processos (setembre i octubre del 1980), recobrant així la llibertat. Tres mesos abans, fou el P. Dimitri Doudko, una de les figures més populars del renovament religiós a l'URSS, va "arrepentir-se" perdent així el seu crèdit davant els ortodoxos contestataris.

La dissidència religiosa ha caigut de cop en un profund neguit.

Tot això no impedeix, d'altra banda, de percaçar els pentecostistes i baptistes (d'aquests se'n compten més de cent, a camps o a la presó).

Tot això no impedeix, d'altra banda, de percaçar els pentecostistes i baptistes (d'aquestes se'n compten més de cent, a camps o a la presó).

L'emigració jueva

S'avalua en més de 150.000 el nombre de jueus soviètics que han demanat el visat per sortir de l'URSS, però les autoritzacions han baixat sensiblement el 1980: 21.400 sortides han estat registrades l'any passat contra les 51.300 el 1979 (el període dels Jocs Olímpics va congelar la concessió de visats, que no s'ha reprès fins el moment de la Conferència de Madrid, el mes de novembre, havent accelerat el seu ritme el febrer del 1981).

Cal precisar que a més a més, els jueus que surten de l'URSS van a altres llocs que a Israel (el 78% segons la premsa de Tel-Aviv), i que això inquieta molt el govern israelià, segons informacions dignes de crèdit, però no confirmades, Israel i l'URSS miren de canviar els tràmits d'emigració jueva a través de Viena per una altra tramitació més directa.

El cas d'Estonia

La repressió ha caigut damunt d'una de les repúbliques més turbulentes de la Unió soviètica, la més septentrional de les repúbliques bàltiques: Estònia (capital: Tallin).

Nombroses detencions de contestataris s'han fet durant el 1980. Esmentem els casos dels professors Juri Kuk (30 de març) i Mart Niklus (29 d'abril), l'enginyer Veljo Kalpep (20 d'octubre) i l'arquitecte Viktor

Niitson (4 de desembre) per esmentar els més coneguts. La major part han estat condemnats a fortes penes: Deu anys de camp i cinc anys d'exili interior per a Niklus (jutjat el 8 de gener del 1981); quatre anys de camp per a Kalpep (jutjat el 17 de març del 1981); i altres processos se celebraran durant el mes actual.

Recordem que ha estat anunciada la mort de Juri Kuk el

passat 28 de març, després d'una vaga de la fam en un camp de la regió de Murmansk.

Amb coneixió amb els esdeveniments de la veïna Polònia, les manifestacions estudiantils i les vagues durant l'octubre passat a Tallin i a Tartu, confirmen la impressió que la lluita és viva, a Estònia, entre les autoritats i una oposició cada vegada més activa.

No rep cap subvenció estatal ni municipal

Un estatge per a malalts pobres que no vol ningú

Al nostre país hi ha una colla d'institucions socials privades que treballen en l'anonimat, però que s'hi palpa una donació generosa per part dels qui les han creades i les dirigeixen. Són entitats de les quals ningú no parla, ni en bé ni en mal, però que són summament eficients. Entre elles cal esmentar la casa de recuperació Mercè i Fàtima.

En una carta oberta Jordi Roig preguntava per què a CATALUNYA CRISTIANA no es parlava d'aquesta institució.

He visitat la casa de recuperació, al carrer de Santa Lluïsa de Marillac, 9, al barri de la Barceloneta (Barcelona), i m'ha atès la senyora Encarnació Blanco que, juntament amb el senyor Víctor Segarra, és l'ànima de la fundació.

La casa és per a un temps de recuperació

La senyora Encarna ens parla de la finalitat específica d'aquesta entitat social.

Es per als malalts pobres, és a dir, sense cap mena d'assegurances i privats de familiars. Els han donat d'alta a l'hospital i necessiten un temps i un lloc de recuperació, marcat per la mateixa malaltia concreta. La major part d'aquests malalts convescents vagaven pels carrers, dormien a la boca del metro; mal menjats i poc cuidats; quan requeien en el mateix mal, però amb més gravetat, tornaven a "Urgències" del mateix hospital. El nostre estatge intenta cobrir aquest lapse o espai de temps de recuperació.

Visitant el casal saludem els asilats. En veig de totes edats i condicions.

Actualment són trenta-nou. Vénen amb l'alta de l'hospital i porten escrit el tractament que cal seguir per a recuperar-se. Els dos doctors que desinteressadament vénen aquí, són els qui dirigeixen i controlen el susdit tractament.

A la casa de recuperació Mercè i Fàtima hi ha gent de tots colors: dos moros, un senegalès, un altre de la Guinea francesa, un egipci, tots ells molt joves. Hi ha també andalusos, murcians, gallecs, i catalans.

Cap subvenció

Les despeses principals són les de menjar i medicaments. Preguntem a la sen-

yora Encarna si la institució rep alguna subvenció estatal, municipal o privada.

Res de res. Ni un cèntim de ningú. Tampoc els asilats no aporten cap quota perquè, com ja he dit abans, tots són "pobres de solemnitat". La casa es manté fins ara d'algunes persones que espontàniament lliuren alguna quantitat o paguen algunes factures. A poc a poc s'ha anat coneixent el nostre treball i van augmentant nombre dels benefactors, però encara tot és poc. Cal dir també que el servei que hi presten algunes persones és gratuït, i encara alguna vegada hi aporten quelcom de la seva butxaca.

Hem parlat amb la senyora Encarna dels canvis sociopolítics del país, que semblava per la propaganda dels líders de cada partit que tot això canviaria. En preguntar-li si a ella i els altres que s'han lliurat a aquesta tasca humanitària els guiava alguna idea política determinada, em va respondre que no.

Només ho fem per sentiments humans i cristians.

Cal veure qui és la gent que ens ajuda: germans de Sant Joan de Déu, germanes de la Caritat, alguna altra religiosa i laics amb sentiments altruistes, i prou.

Els malalts ajuden també a les tasques de neteja, de la cuina i en els afers del carrer.

El dematí, els qui volen, surten a passeig a prendre el sol.

A la tarda veuen la televisió o juguen al dòmino i a cartes.

Cal dir que, per desgràcia, el nivell cultural dels asilats és molt baix.

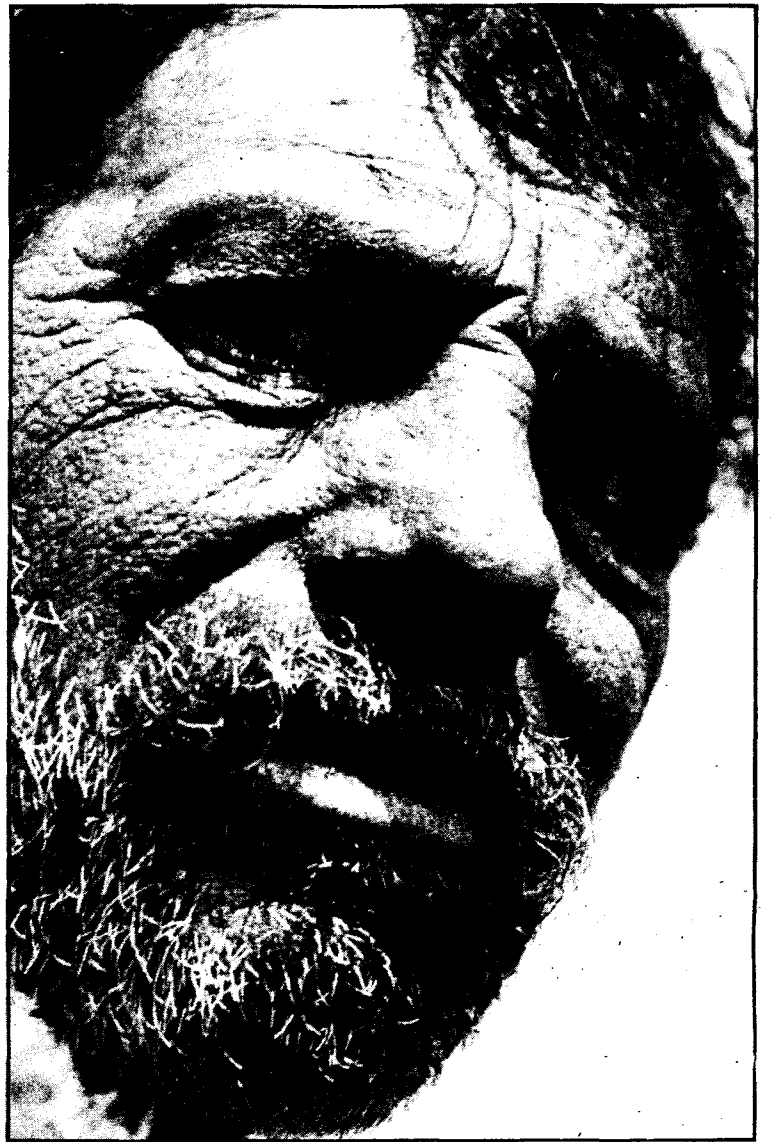
Manca de medicaments

Tenim ocasió de parlar també amb un metge de la casa, el doctor Ferran Aguiló. Jove, atent i preocupat per tots els problemes que ha de resoldre ell i una doctora —Pilar Barà— que l'ajuda.

Li pregunto quina classe de malalties són les més freqüents en els asilats de la institució.

Alcohòlics, un 70 per cent. També malalts traumàtics, de l'aparell digestiu, tuberculosos, depressius, neuròtics, etc.

El primer problema greu en què es troben els doctors, és la manca de medicaments en el casal i la dificultat per a adquirir-los, donat el seu

Sense família, sense casa, sense diners, qui el voldrà?

cost elevat i la pobresa de l'entitat. Des dels cèlebres "Pactes de la Moncloa," està terminantment prohibit als laboratoris de lliurar mostres gratuïtes, ni per a finalitats

benèfiques. Anys enrera els visitadors mèdics escampaven fàrmacs a dojo i abusivament; ara, res de res. D'un extrem a l'altre. Hi ha tractaments en els malalts del casal que visito que són per tota la vida, i que si es deixen o abandonen, el malalt irremissiblement tornarà a caure en la mateixa malaltia i amb més gravetat.

Abans d'acomiar-me, la senyora Encarna m'ensenya tot el casal. Quedo gratament sorprès de la netedat i ordre de tot i de cada cosa. La modèstia i pobresa es casen perfectament amb la limpidesa, la llum del sol, la pau i un cert optimisme, tant en els hostes com en els qui generosament hi treballem.

El problema més greu de la casa de recuperació Mercè i Fàtima és el moment d'acomiar el malalt ja recuperat del tot. Ho manifesta amb certa tristesa i dramatisme la senyora Encarna.

Sí, perquè sense família, sense casa, i sobretot, sense treball ni diner, on anirà? qui el voldrà?

La major part d'aquests malalts convescents vagaven pels carrers.

Francesc Gamissans

"Supressió de la fam i la misèria, única via"

Situació a El Salvador: Dos premis Nobel escriuen a Reagan

Lausanne.— Les oficines romanes del Pax Christi i del Moviment Internacional de la Reconciliació, (MIR), a Lausanne, comuniquen un breu informe sobre la preocupant situació que domina a El Salvador, i el text de la carta dirigida, sobre aquest tema, al President dels Estats Units, Ronald Reagan, pels Premis Nobel, Adolfo Pérez Esquivel, d'Argentina, i Mairead Corrigan, d'Irlanda. La cantant americana Joan Baez també ha signat. La carta ha estat també enviada al President salvadoreny Napoleón Duarte.

Heus ací el text d'aquesta crida, amb la qual els Moviments Pax Christi i MIR es declaren solidaris, sobretot, diuen, en l'aniversari de la mort de monsenyor Arnulfo Romero:

"Es amb profunda inquietud que nosaltres veiem l'Emissari del Govern dels Estats Units recórrer els països llatino-americans a la recerca "de suport moral" per justificar una intervenció militar a El Salvador i a d'altres països d'Amèrica central.

La història del nostre continent, compta ja, amb altres intervencions directes o indirectes, que van de la corrupció a la divisió infosa entre petites nacions i, àdhuc, a la invasió efectiva.

Debem al General Eisenhower, que fou, per dues vegades, President dels Estats Units, el coratge d'haver denunciat l'any 1961, "el complex militar i industrial americà" com a font de conflictes i d'invasions a l'Amèrica Llatina.

Ara bé, la Història ens ensenya, encara, que només existeix una sola via per garantir la seguretat i permetre, als Estats, de viure conjuntament: la supressió de la fam, de la misèria, de l'analfabetisme i l'establiment d'unes mínimes condicions per assegurar una vida decent a tots els homes.

Es per això que nosaltres renovem, amb esperança, la nostra crida a la Junta Militar d'El Salvador, signada per Mairead Corrigan, Premi Nobel de la Pau 1977, Joan Baez en nom d'Humanitas International, i jo mateix, el 24 de novembre de 1980, a Madrid (Espanya). Aquesta crida inclou sis punts:

- 1.— Autoritzar la creació d'un hospital i de diversos llocs de socors en molts indrets del país, sota la responsabilitat de l'Església d'El Salvador representada per monsenyor Arturo Rivera Damas, Arquebisbe de San Salvador.
- 2.— Assegurar la neutralitat i unes garanties a aquest hospital i a aquests centres així com als infermers, als religiosos i al personal que hi estigui adherit.
- 3.— Aquests llocs de socors tindran per funció donar assistència mèdica i distribuir els medicaments, robes de vestir i aliments a la població, sota la responsabilitat de l'Església i d'organismes internacionals designats per l'Església.
- 4.— Demanar la intervenció immediata de la Creu Roja Internacional vista la gravetat de la situació com ho és la del poble salvadoreny "en estat virtual de bel ligerància".
- 5.— "Servicio Paz y Justicia" a l'Amèrica Llatina està disposada a aportar el seu ajut a tothom qui pugui trobar unes solucions justes a les necessitats del poble d'El Salvador, el seu germà.
- 6.— Prendre les mesures necessàries per a ajudar els refugiats salvadorens.

Nosaltres proposem que siguin iniciades unes negociacions entre les parts en conflicte a fi de trobar una solució que porti al restabliment de la pau a El Salvador.

La veu profètica de Joan Pau II, Pelegrí de la Pau, no para de donar l'alarma, ara, després de Nagasaki i Hiroshima.

Ens adonem, amb una gran angoixa, que la sang vessada a El Salvador, coronada pel martiri de monsenyor Oscar Romero, marca un nou genocidi al món.

Nosaltres llancem una crida a tots els homes de bona voluntat, als Pobles d'Amèrica Llatina i al Món sencer i reclamem:

LA NO INTERVENCIÓ ARMADA LA SUSPENSIO DE LA LLUITA

El respecte de l'autodeterminació dels pobles; que això no es limiti a proclamacions sinó que es tradueixi en el respecte als drets dels pobres que tenen necessitat d'ajut, però no necessiten armes que els exterminin.

Els pobles tenen necessitat d'aliments i de treball que els garanteixin la Llibertat i la Pau, com a fruit de la Justícia."

Adolfo PEREZ ESQUIVEL
Premi Nobel de la Pau 1980

El comparen amb monsenyor Romero

A Nicaragua honoren un bisbe mort per haver defensat els indis

Managua.— Un grup ecumènic ha honorat, amb una sèrie de conferències, durant un mes, un bisbe mort fa 431 anys per haver defensat els indis.

El bisbe Antonio Valdivieso va ser mort el 1550 pels agents del governador espanyol Rodrigo Contreras que va voler aturar la creuada del prelat dirigida a deslliurar, de llurs amos, els indis de les plantacions. Feia cinc anys que havia estat nomenat el tercer bisbe de Nicaragua.

Les conferències es van donar al Centre Ecumènic, Antonio Valdivieso i començaren el 26 de febrer, aniversari de la seva mort. Els sacerdots catòlics i els ministres protestants el varen comparar a l'arquebisbe Oscar Romero del Salvador, que va ser assassinat l'any passat pel seu treball en favor de la justícia social.

Els dos eclesiàstics, digué el pare Juan Hernández Pico, "empreguen l'aventura de construir un nou

ordre econòmic al servei de tots, i no d'una minoria privilegiada". El reverend Miguel Torrez, ministre protestant i co-director del centre, parlà del "rol profètic dels cristians en la revolució de Nicaragua". El pare Uriel Molina és l'altre co-director del centre.

El bisbe Valdivieso va ser ordenat i fou deixeble del gran defensor dels indis en l'època colonial, el bisbe dominic, fra Bartolomé de las Casas de Chiapas, Mèxic.

"Evitar ensems el capitalisme salvatge i el marxisme"

Cardenal Arns: Cal crear una tercera via per a l'Amèrica Llatina

Brusel·les.— "A l'Amèrica Llatina, el comunisme mai no serà vençut per les armes. Penso que nosaltres ens hem de comprometre juntament amb el poble per evitar a la vegada el capitalisme salvatge i el marxisme. Cal crear la possibilitat d'una tercera via. (Mantenir-se possibilitat d'una tercera via.

Aquesta és l'advertència expressada pel cardenal Arns, arquebisbe de Sao Paulo (Brasil), amb motiu d'una conferència de premsa organitzada per "Ajuda Mútua i Fraternitat".

El cardenal Arns ha iniciat la seva exposició evocant la situació de la seva arxidiòcesi de Sao Paulo, una metròpoli de 8,5 milions d'habitants, als quals cal afegir-hi de 3 a 4 milions d'immigrants instal·lats a la perifèria.

Tres consultes han estat organitzades que han permès a aquests habitants de la perifèria d'expressar llurs essencials preocupacions, que han estat les de l'Església durant els últims deu anys: defensa dels drets humans, lluita per una més gran justícia en el món obrer, acolliment ("pastoral de la perifèria"), promoció d'unes comunitats de base. Les accions més espectaculars concenexen la defensa dels drets de l'home. D'entrada ha estat necessari, sota un règim molt autoritari, lluitar contra els excessos insostenibles, promoure seguidament els drets polítics, i més recentment, els drets socials i la participació de la població oprimida (60%) en tots els béns.

Capitalisme, marxisme i... multinacionals

El cardenal Arns, sens dubte, s'ha vist portat a haver d'evocar la situació a l'Amèrica Central. "Es allà — ha dit — on hom descobrirà l'orientació per l'esdevenidor. Un país petit com El Salvador és tot un símbol. L'evolució de l'història en pot dependre". L'Amèrica central és de fet, el lloc on les grans potències s'enfronten. És, pel cardenal Arns, un problema que ens concenex a tots, i no solament als salvadorens, que en són les víctimes.

Sobre les multinacionals, el cardenal hi observa un dels tres poders que amb les potències econòmiques nacionals i els governs, treballen conjuntament. Es parla de transferències de tecnologies i de creació de llocs de treball, explica el cardenal, però això és únicament una part de la

veritat. Un exemple concret: una fàbrica de construcció d'automòbils instal·lada al Brasil ha permès la creació de 42.000 llocs de treball. Però cal afegir-hi 420.000 places auxiliars que, són mal retribuïdes. Això significa que quan un es guanya més bé la vida, a uns altres deu se'ls posa pitjor. Pel que fa als productes, estan reservats a aquells qui tenen un poder adquisitiu suficientment elevat, el que exclou uns dos terços de la població. A més, les multinacionals exploten les matèries primes d'un país per un producte que està fora de preu, i és un gran risc el privar a la propera generació d'allò que de dret li pertoca.

La situació a El Salvador i a Nicaragua

El cardenal Arns ha manifestat la seva opinió sobre la situació que avui preval a El Salvador citant els quatre punts d'una declaració publicada aquests dies a Sao Paulo. 1) Protesta contra qualsevol intromissió estrangera; 2) Una necessària solidaritat internacional per assegurar els socors immediats; 3) no violència activa cosa que no exclou pas la fermesa; cal, doncs evitar al preu que sigui, que la sang vessi i s'ha de trobar la manera a través de la qual el poble pugui expressar-se; de tot això en surt el quart punt: proposicions pel diàleg.

Pot trobar-se a l'Amèrica Central un esquer d'aquesta tercera via que el cardenal Arns anomena dels seus desigs? La seva resposta sobre Nicaragua és aquesta "potser és massa aviat per dir si es tracta d'aquesta tercera via o d'una obertura. Nosaltres sentim una gran simpatia per ells. Però, per ser objectius, direm que això dependrà molt del suport que els nicaragüens rebien de tot el món".

En el cas d'El Salvador, el cardenal Arns és més explicatiu: la junta actualment al poder no és pas una esperança de tercera via. El Salvador disposa de l'exèrcit més entrenat d'Amèrica central, i potser de tot el continent llatino-americà. Hi ha també el fet que la junta salvadorenya rep un suport dels Estats Units. Una tercera via cal que sigui descoberta pel propi poble d'El Salvador. De cap manera se li pot imposar diu per acabar el cardenal.

Teletips

Reunió de carismàtica a Roma

Roma.— Uns 500 dirigents del moviment carismàtic catòlic es reuniran a Roma del 4 al 9 de maig per a celebrar la seva IV Conferència Internacional.

La darrera Conferència de Carismàtics tingué lloc a Dublín l'any 1978. Els participants vindran de Bèlgica, Estats Units, Colòmbia, Irlanda, França, Espanya, Àfrica del Sud, Austràlia, Índia i Filipines.

Atac als catòlics a Croàcia

Belgrad.— Els dirigents de l'Església Catòlica croata han estat objecte d'un violent atac per part d'un alt responsable de la Lliga dels comunistes de Croàcia (LCC), que els ha acusat d'"activitats hostils" a Iugoslàvia.

Amb motiu d'una sessió de la presidència de l'Aliança Socialista de Croàcia, Branko Puharić, membre de la presidència de la LCC, ha retret a la jerarquia catòlica croata l'erigir-se en "força política d'oposició". "Els més alts dignataris de l'Església Catòlica de Croàcia — ha dit — n'han fet un aixopluc pels renegats i els oponents"; Puharić també ha atacat Ràdio Vaticana, titllant-la d'"orientar els fidels vers un combat polític en pro d'un canvi del sistema establert".

Alt Volta: Floriment de vocacions

Ouagadougou.— Diversos seminaris de l'Església Catòlica s'han vist obligats a tancar les portes, per manca de lloc, a nombrosos candidats al sacerdoci. Per a fer front a aquest problema, les Conferències Episcopals d'Alt Volta i de Nigèria fa dos anys van

decidir construir un seminari internacional a Ouagadougou, on els seminaristes provinents d'ambdós països podran realitzar els seus estudis i la seva formació sacerdotal. El seminari s'inaugurarà aviat i en bona part ha estat finançat per l'Obra Missional Pontifícia del Clergat Indígena.

El sudari de Torí és autèntic

Torí.— Més d'un parell d'anys de proves del pol·len, en mostres preses del Sudari de Torí, demostren que el sudari de Jesús és autèntic, ha dit el científic suís, Max Frei, en un informe enviat al cardenal Anastasio Ballestrero de Torí.

L'informe confirma els descobriments anteriors d'ell mateix, que el sudari conté el pol·len d'algunes plantes del desert, avui extingides, que creixien a Palestina i Turquia en l'època de Jesús. També diu que ha trobat 56 varietats de pol·len al sudari, incloent-hi diversos tipus que només es troben a la regió sud-est del Mediterrani.

D'acord amb les anteriors proves de pol·len, Frei havia calculat que el sudari tenia uns dos mil anys i que era procedent de la zona de Palestina.

Un home, un escriptor, un catòlic requerit per una única certesa: Déu

Julien Green novel·lista catòlic

El 15 d'octubre del 1924 aparegué a París un llibre intitolat "Pamflet contra els catòlics de França" La coberta duia una banda vermella amb aquestes paraules: "Dedicat als sis cardenals francesos". El seu autor es deia Théophile Delaporte i el llibre era el primer número de la "Revista dels pamfletaris" fundada per Pierre Morhange, revolucionari i leninista, primer número i darrer, no n'hi hagué cap més.

Ningú no coneixia Théophile Delaporte: l'obra no suscità gens d'interès a la premsa. Julien Green tot just debutava a la literatura: havent-li dit son pare que no era convenient que el seu nom vertader aparegués als diaris, escollí aquest pseudònim que hauria pogut ser el nom d'un obscur autor del segle XVIII.

Julien Green tenia aleshores vint-i-quatre anys; convertit del protestantisme familiar al catolicisme el 1916, descobrí que hi havia una enemiga per a ell mateix i per a la religió: la tebiesa. Mai més no agafà la ploma de pamfletari; però constantment una exigència de profunditat i de valor espirituals el portaren fins a aquesta situació ara inamovable d'un home, un escriptor, un catòlic requerit per una única certesa: Déu.

"Visc al marge"

Als seus vuitanta anys, Julien Green continua donant-nos pro-

ves d'aquesta certesa; sense deixar de dir que la fe és la fe, ens la dóna sota una forma que no és habitual en ell: quan ens confia la seva intimitat, tant al seu "Diari" com als seus llibres autobiogràfics o a les seves novel·les; no s'explica en entrevistes.

"Amb Julien Green —escriu Pierre de Boisdeffre ens trobem en presència d'un escriptor que ha decidit d'una vegada per sempre de no fer conxorxes amb aquest món desentenenat i de no tenir altre preocupació que de la seva salvació".

Ja no sabem pel "Diari": el món actual, la societat tal com va, les ruptures amb el passat, la política —que ell sent com si fos una realitat estrangera i inhumana—, la ciutat que desfigura el lloc de viure, tot això són coses amb què Julien Green no lliga.

Hom s'arriba a preguntar arran d'ell o d'altres personalitats d'aquest temps —que semblen emigrats en el propi país— si una seguretat tan ferma a denunciar la decadència i els perills no impedirà de veure tot el que germina de bo, i què s'havia de canviar perquè l'home continuï vivint, que fa re florir antics valors amenaçats d'esclerosi i fins ara incompresos.

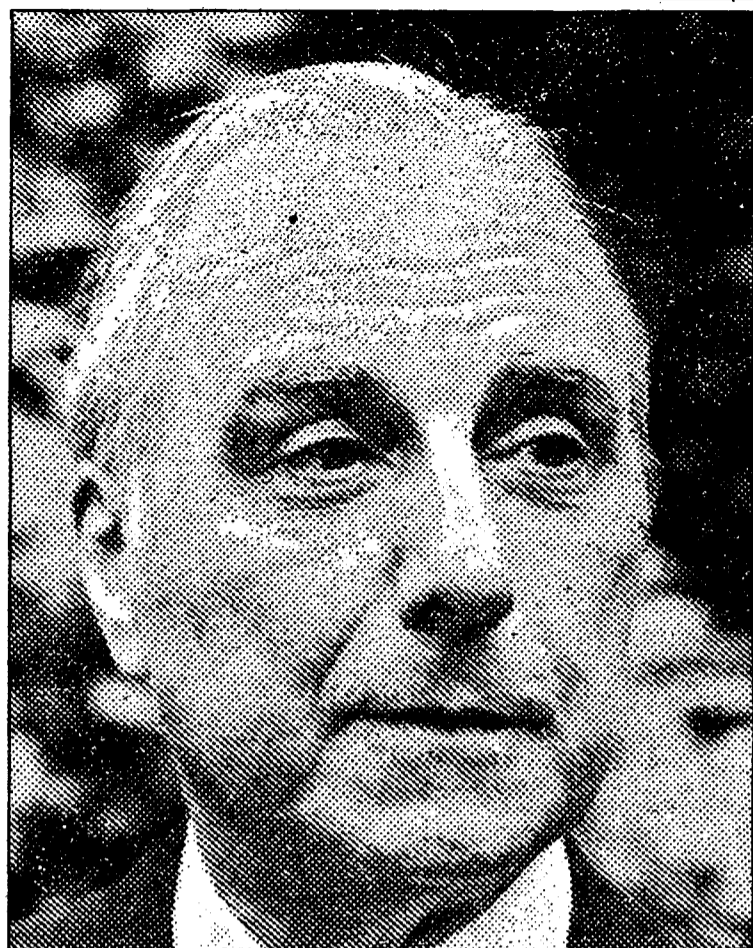
Julien Green viu al marge: ho diu textualment; devem a aquest recés voluntari l'obra d'un dels nostres novel·listes més grans, la de l'igualment excepcional "periodista" que explora la seva ànima i la seva fe; però podem

lamentar que la seva marginació ens privi d'una presència més activa i més encoratjadora.

Pel que fa a l'Església catòlica, a l'adhesió que Julien Green li dedica, tothom sap que aquesta adhesió és una fidelitat propera al tradicionalisme si s'ha llegit "El que cal d'amor a l'home", si s'han llegit algunes anotacions del "Diari". El convertit va quedar subjugat fa temps llegint un llibre del cardenal Gibbons: "La fe dels nostres pares", llibre que tenia el seu pare, que també es convertí al catolicisme. Va abandonar el protestantisme i avui considera que l'Església de França (precisa que no coneix bé les altres) és a punt de "protestantitzar-se".

L'Església del convertit

Els seus greuges principals són: que s'ha expulsat la noció de sacrifici pel que fa a l'Eucaristia; "La missa francesa és una traducció dubtosa i tendenciosa de la missa llatina de Pau VI". Aquí es veu ben bé en quin sentit hauria d'anar un debat amb Julien Green, tal com amb d'altres; es veu la sospita greu que aboca sobre els qui tenim consciència de celebrar l'Eucaristia tal com vol l'Església, en fer servir el text francès; tanmateix no es pot, evidentment, catalogar Julien Green entre els catòlics que refusen sistemàticament un diàleg.

Als seus vuitanta anys, Julien Green continua donant-nos proves de la seva fe i del seu geni literari.

Guardar intangible l'Església en què va entrar el convertit, guardar intacta l'expressió fins i tot verbal de la fe, que era la d'aquella època, aquestes actituds són comprensibles i d'altra banda massa freqüents. Julien Green ho fa. Però això no el porta a llançar l'anatema: admira profundament l'Església ortodoxa; ell és qui va escriure "cal que hi hagi una Església catòlica i és igualment essencial que hi hagi una Església protestant. Sóc partidari de l'acostament de les Esglésies, però no de la fusió o de la confusió de les Esglésies".

Qui escriu les novel·les de Green?

Si existeix un terreny on Julien Green no s'ha preocupat de perpetuar una tradició, catòlica o no, és el de la creació novel·lística. Respecta una llengua francesa pura, despullada, clàssica; però per a la resta és Julien Green. Des "Le Voyageur sur la terre" (El Viatger sobre la terra) fins a l'obra que prepara: "Demain n'existe pas" (El demà no existeix), i a la seva darrera novel·la recentment reeditada en edició de butxaca "Le Mauvais Lieu" (El mal lloc); tota la seva obra de novel·lista continuarà essent —dins la seva diversitat; molt aparent, però dins una mateixa aventura de capbussada subterrània— la geografia d'un univers sense parió en la literatura francesa.

Ni Proust, ni Mauriac, ni aquells a qui s'atribueix habitualment l'especialitat de l'anàlisi psicològica, no se li poden comparar. La psicoanàlisi ha volgut aplicar a la novel·la de Green els seus instruments explicatius: no se n'ha sortit sempre feliçment si ho hem de jutjar per la negativa que li fa l'escriptor arran d'"Adrienne Mesurat"...

Les seves reflexions sobre la literatura i la seva activitat de novel·lista s'ajunten a l'interrogant que s'adreça a si mateix sobre el mateix: "Darrera tot això hi ha algú que no conec, un desconegut que porta el meu nom... No sé qui ha escrit les meves novel·les! Hi ha algú que escriu les meves novel·les...". Aquest desconegut, Julien Green no para de seguir-ne les petjades ni de confrontar-lo amb el jove d'ahir que va creure passatgerament que tenia vocació religiosa, que volgué ser pintor, que avui encara no sap si la seva verdadera vocació era d'escriure novel·les. Es propi d'éssers profunds cercar-se d'aquesta manera.

Quant a nosaltres, volem oferir a l'octogenari Green l'homenatge que escau a l'escriptor d'una generació a punt de desaparèixer, de la qual és l'únic testimoni; i els que es mereix l'home de fe sempre transportat més enllà del que és visible.

Chiara Lubich

Lucien Guissard

Paraula de Vida

Optar per la vida

"Jo sóc la resurrecció i la vida" (Jo 11,25)

Jesús —com recordaràs— va pronunciar aquestes paraules amb ocasió de la mort de Llätzer a qui després va ressuscitar.

Llätzer tenia dues germanes: Marta i Maria.

Marta, així que va saber que Jesús arribava, va córrer a rebre'l i li va dir: "Senyor, si haguessis estat aquí, el meu germà no s'hauria mort!..." Jesús li respon: "El teu germà ressuscitarà". I Marta: "Ja sé que ressuscitarà, el darrer dia". I Jesús declara: "Jo sóc la resurrecció i la vida; qui creu en mi, encara que mori viurà, i tot aquell qui cregui en mi, no morirà eternament".

"Jo sóc la resurrecció i la vida"

Quan Jesús usa l'expressió: "Jo sóc..." ens vol fer entendre qui és ell per a l'home. I en aquest cas vol dir-nos que ell és aquell que posseïx el bé més preciós que es pugui desitjar: la Vida, aquella vida que no mor.

Si has llegit l'Evangeli de Joan, hauràs trobat que Jesús ha dit també: "Així com... el Pare té la Vida en ell mateix, també ha concedit al Fill de tenir la Vida en ell mateix".

I com que Jesús és la Vida, la pot comunicar.

"Jo sóc la resurrecció i la vida"

També Marta creu en la resurrecció final: "Sé que ressuscitarà el darrer dia". Aquesta era la fe dels jueus.

Però Jesús, amb la seva afirmació meravellosa: "Jo sóc la resurrecció i la vida" li fa comprendre que no li cal pensar en el futur per esperar la resurrecció dels morts. Ja ara, en el present. Ell és per a tots els creients aquella vida divina, inefable, eterna, que no morirà mai.

Si Jesús és en ells, si és en tu, no moriràs. Aquesta Vida, en el creient, és de la mateixa naturalesa de Jesús ressuscitat i, per tant, ben diferent de la condició humana en què es troba.

I aquesta extraordinària Vida, que ja existeix també en tu, es manifestarà plenament el darrer dia, quan participaràs, amb tot el teu ésser, en la resurrecció futura.

"Jo sóc la resurrecció i la vida"

Certament Jesús amb aquestes paraules no nega que hi hagi la mort física. Però aquesta no implicarà la pèrdua de la Vida

veritable. La mort restarà per a tu, com per a tots, una experiència única, fortíssima i potser temuda. Però ja no significarà la manca de sentit d'una existència, ja no serà l'absurd, la fallida de la vida, la teva fi. La mort per a tu ja no serà realment una mort.

"Jo sóc la resurrecció i la vida"

I quan ha nascut en tu aquesta vida que no mor?

En el baptisme. Allí, malgrat la teva condició de persona que ha de morir, has obtingut de Crist la Vida immortal. En efecte, en el baptisme has rebut l'Esperit Sant que és aquell que ha ressuscitat Jesús.

I la condició per a rebre aquest sagrament és la teva fe, que has declarat per mitjà dels teus padrins. Jesús, de fet, en la resurrecció de Llätzer, parlant a Marta ha precisat: "Qui creu en mi, encara que mori viurà".

"Creure" aquí és un fet molt seriós, molt important: no implica solament acceptar les veritats anunciades per Jesús, sinó adherir-s'hi amb tot l'ésser.

Per tal de tenir aquesta vida, hauràs doncs de dir el teu sí al Crist. I això significa adhesió a les seves paraules, als seus manaments: viure'ls. Jesús ho ha confirmat: "Tot aquell qui guar-

da la meua paraula, no veurà la mort eternament".

I com que els ensenyaments de Jesús es resumeixen en l'amor, Sant Joan escriu: "Nosaltres sabem que hem passat de la mort a la vida, perquè estimem els germans".

"Jo sóc la resurrecció i la vida"

No pots, doncs, no ser feliç: en tu hi ha la Vida! Però —em podràs dir— encara que estic batejat no he seguit les paraules de Crist, no les he viscudes, ben al contrari, m'he oposat als seus manaments i greument. Com puc tenir en mi la Vida que no mor?

Jesús ha pensat també en això i ens ha deixat un remei. Ell mateix, si tu ho desitges, vol treure't d'aquest estat que et pesa i et preocupa, vol alliberarte del teu mal i ho fa mitjançant el sacerdot. De fet, tot allò que ell anul·larà, serà anul·lat en el Cel.

Accepta amb gratitud profunda els remeis que Jesús, co-neixedor de la fragilitat humana, t'ha preparat, i torna assolir per ells la Vida. Així participaràs des d'ara de la gràcia més gran que el cristianisme ofereix als homes de tots els temps: la resurrecció i la Vida que no passa.

Calendari

La Bíblia a l'abast

Temps i camins

Diumenge, 3 de maig.- III de Pasqua. El Bon Pastor. La Mare de Déu del Diví Pastor. La Invençió de la Santa Creu. Sant Felip i sant Jaume el Menor; apòstol i Alexandre I, papa.

El sol surt a les 4'46 i es pon a les 6'50 (Hora solar).

Festa major a Anglesola, Cabriels, Figueres, Salardú, Santa Maria de Miralles i Vilaller.

Fira a Agramunt, Figueres, Prats de Lluçanès, Vic i Vilaller.

Dilluns, 4 de maig.- Sant Silvà, bisbe i màrtir, sant Veneri, bisbe; sants Paulí i Florià, màrtirs.

Dimarts, 5 de maig.- Sant Teodor, bisbe. Santes Irene i Crescenciana, màrtirs.

Fira a Bellver i Granyena.

Dimecres, 6 de maig.- Sant Joan apòstol davant Portam Latinam, Evodi, bisbe i màrtir. Sant Domènec Savio, confessor.

Festa major a Gandesa.

Dijous, 7 de maig.- Sant Quadrat, sants Sixte i Hou, màrtirs i Santa Gisela, màrtir.

Festa major a Celrà, Mur, Riudarenes, Tremp.

Divendres, 8 de maig.- Maria Mitjanera de totes les gràcies. Ntra. Sra. de Pompeia. Mare de Déu del Toro. Sant Eladi, bisbe.

Festa major a Alcoletge, Bellloc d'Urgell, Castellolí i Vallvert.

Fira a Calella. Gandesa i Gurb.

Dissabte, 9 de maig.- La Mare de Déu dels Desemparats. Sant Geronci, bisbe i Hermas, confessor.

Festa major a Albatarrac, Almenar, El Poal.

Conversió i baptisme (Fets 2: 14a. 36-41)

Com diumenge passat comencem la lectura bíblica de la missa amb la primera part del v. 14, que ens ajuda a situar el text en el seu marc ideològic, tot fent-nos avinent que ens movem en el mateix ambient de la lectura anterior. El text que avui comentem pertany a la tercera part del discurs de Pere el dia de Pentecosta. Constitueix una crida a la conversió, a la llum de la proclamació del "missatge" —el kerygma—, com a resposta a la salvació de Déu, manifestada en Jesús.

Entre aquesta lectura i l'anterior hi ha un text que no es llegeix en la celebració i que val la pena de tenir present. Es tracta del fragment integrat pels vv. 29-35. Els vv. 29-31 són un comentari "cristià" al text del salm 16, adduït com a prova escriturística de l'anunci profètic de la resurrecció de Jesús. L'argumentació es basa en la comprovació que tots els oients podien fer de l'existència del sepulcre de David. Si el cos de David és enterrat on tothom sap, no pot ser que el que diu en el salm es refereixi a ell. A qui, doncs, fan referència aquelles paraules? Evidentment al Messies. Per això Pere diu: David veié per endavant la resurrecció del Messies (v. 31). ¿De qui fins ara es pot afirmar que hagi estat ressuscitat per Déu directament sense intervenció de ningú més? Únicament de Jesús. Llavors és que Jesús és el Messies que Déu havia promès als pares. Ell sol ha estat exaltat i, havent rebut l'Esperit Sant, el difon sobre el món (v. 33). Així els vv. 32-36 són l'anunci del kerygma de l'exaltació de Jesús com a Messies. Pere ha presentat al seu auditori allò que els homes han fet amb Jesús i el que Déu li ha fet, tal com "deien ja les Escriptures". El v. 36 és el resum del kerygma de salvació dirigit a Israel: **Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor —Kyrios— i Messies —Christós.**

La predicació de Pere no pretenia donar simplement una informació. Informava certament, però creava el convenciment personal que menava a l'adhesió al Jesús rebutjat pel poble i glorificat per Déu. Per això l'autor dels Fets ens conta la reacció del poble: **En sentir això, es van penedir de tot cor (c. 37).** La llum de la veritat —de la fe— il·luminava les consciències. I, descobert el mal en tota la seva realitat, naixia el penediment sincer. Era el primer pas cap a la

salvació. La manifestació externa del penediment interior es palesa en la pregunta: **Germans, digueu-nos què hem de fer?** La resposta de Pere té tres temps. Primer: **Convertir-vos.** Es tracta de canviar de mentalitat. Veure les persones, les coses, la història, des de la perspectiva de Déu. Es precis de deixar la manera d'actuar que els havia portat a crucificar Jesús, per poder arribar a rebre els fruits de l'acció transformadora de Déu. El signe real de la conversió és el baptisme. En el segon temps de la resposta, Pere els dirà: **Que cadascú de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies (v. 38).** No es tracta únicament de rebre el baptisme per obtenir el perdó dels pecats. Realment aquest és un dels efectes del baptisme. Però n'hi ha un altre que, fins i tot, és més important, perquè és la font d'on brolla el perdó: l'adhesió a Jesús per la fe. Feu un esforç per tal de copsar el sentit genuí de l'expressió **batejar-se en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats.** Per a aquell auditori, Jesús era el rabí de Natzaret, condemnat i executat com a blasfem, perquè es feia Déu. Ara el miraven amb uns ulls nous —convertits— i el veien identificat amb el Messies esperat, exaltat promeses de Jahveh als pares i portant la verdadera salvació al poble. El fet, doncs, del baptisme era la confessió plena i sincera que en Jesús era la confessió plena i sincera que en Jesús s'havia realitzat tot allò que ells havien esperat i que quan ho tenien a l'abast de la mà, no sols no ho havien sabut valorar, sinó que ho havien injustament rebutjat. Pere els exhorta a fer el pas del baptisme per tal d'esdevenir, també ells, imatge del Messies Jesús, —és el tercer temps—: **Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, —la salvació comença pels jueus— i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà (v. 39).** L'Església neix ecumènica: universal. L'Esperit de Déu és donat a tots els batejats. I aquí hi ha la força de l'actuació de l'Esperit en la comunitat: l'Església incrementa el nombre dels seus fills. Així acaba el fragment que llegim avui. Els creients —els qui acceptaren la predicació de Pere i es feren batejar— donen testimoniatge del que Déu ha fet: ha ressuscitat Jesús i fa que ara visqui en la comunitat de l'Església, animada i impulsada per seu Esperit.

Josep M. Aragonès

El maig florit

Estrenem un nou mes; el mes de les flors i de la Verge Maria.

Les poncelles d'abril esclaten amb tota la seva bellesa, encara que a vegades es deixi sentir una mica de fresca. Per això hi ha un adagi que diu: "No et treguis l'abrigall fins que el maig sigui avall"

Les ermites marianes, tan abundoses a la nostra terra, seran festejades amb aplecs i pregàries, com succeeix amb la Mare de Déu de la Cisa a 1,5 Km. de Premià de Dalt.

El dia 1 de maig hi té lloc una trobada multitudinària, com a record dels mariners de la rodalia que s'encomanaven a Ella quan la tempesta volia enfonsar la seva nau.

Aquesta ermita del Maresme ha passat per moltes vicissituds, des que fou erigida el segle XVI (la que hi ha actualment pertany al segle XVIII). Allà s'hi venera una petita imatge de la Verge, que porta corona i està asseguda en un escambell, amb el Nen Jesús a la falda.

Des del mirador de l'ermita, que té per fons la immensitat del mar, donem la benvinguda al maig, mentre adrecem a la Mare de Déu de la Cisa una pregària de salutació i d'esperança.

Pietat Campmajó

L'Església celebra

3 de maig.- Diumenge III de Pasqua. Lectures: primera Fets 2, 14. 22-28; Salm 15; segona 1Pe 1,17-21; segona Lc 24, 13-45.

4 de maig.- Dilluns de la III Setmana de Pasqua. Lectures: primera Fets 6, 8-15; Salm 118; segona Jo 6, 22-29.

5 de maig.- Dimarts de la III Setmana de Pasqua. Lectures: Fets 7,51-59; Salm 30; segona Jo 6,30-35.

6 de maig.- Dimecres de la III Setmana de Pasqua. Lectures: primera Fets 8,1-18; Salm 65; segona Jo 6,35-40.

7 de maig.- Dijous de la III Setmana de Pasqua. Lectures: primera Fets 8,26-40; Salm 65; segona Jo 6,44-52.

8 de maig.- Divendres de la III Setmana de Pasqua. Lectures: primera Fets 9,1-20; Salm 116; segona Jo 6, 53-60.

9 de maig.- Dissabte de la III Setmana de Pasqua. Lectures: primera Fets 9, 31-42; Salm 115; segona Jo 6, 61-70.

Catequesi dels signes

XVIII Pentecosta

Pentecosta:

Dia cinquantè en el qual finalitza el temps pasqual. No és una nova festa litúrgica, sinó la conclusió de les festes pasquals. Va passar al NT., com a prolongació de la festa hebraica denominada "Festa de la setmana" que recordava l'Aliança del Sinai (Tob. 2,1; Mc. 12,3). Celebració del "do de l'Esperit Sant" concedit a l'Església com a conclusió del misteri salvífic de Crist. Festa de l'inici de l'Església (Act. 2,1; 20,16).

Experiència de l'Església

Al s. IV influenciats per la litúrgia de Jerusalem, varen començar a distingir-se tres grans etapes pasquals: a) Octava de Pasqua (S'administrava el baptisme) b) Ascensió (Anada de Jesús al cel). c) Pentecosta (Vinguda de l'Esperit Sant). Sempre ha existit d'alguna manera una unitat entre aquestes tres festes. Durant aquest temps eren prohibits els dejunis, la pregària de genolls i qualsevol acte penitencial. La tradició i la mateixa litúrgia pre-conciliar havien arribat a dificultar molt la comprensió de la unitat pasqual, fins i tot s'havia parlat de dues pasques: La Florida (Resurrecció) i La Granada (Pentescota).

La reforma litúrgica del Vaticà II, ha volgut tornar al temps pasqual, la seva unitat i el seu caràcter propi. Les festes de l'Ascensió i de la Pentecosta són "moments" de l'única festa pasqual. L'Esperit és el fruit de la pasqua, és el do de la NOVA VIDA que ens comunica Jesús ressuscitat. L'Esperit és el fonament de la NOVA COMUNITAT eclesial.

Vós per a donar al misteri pasqual la seva plenitud, enviaeu avui l'esperit Sant... (Del Prefaci de Pentecosta).

Cal parar atenció!

—La celebració de la Pentecosta dóna contingut a la nostra fe cristiana, i dinamisme a l'any litúrgic de l'Església. —Cal evitar el paral·lelisme Pasqua-Pentecosta. —La Pentecosta és el dia més indicat per a celebrar el Sagrament de la Confirmació o per a renovar solemnement la nostra fe en Crist ressuscitat i en la seva Església Catòlica.

F. Xavier Parés

Pensant-hi bé

Obrir portes

Cada dia, matí i tarda, a l'anar de casa al despatx, passo pel davant de dues grans escolles. Una munió de nois i noies esperen que els obrin les portes.

No crec que arribin vint o vint-i-cinc minuts abans per pura afecció a la puntualitat. La conversa amical és un plaer humà i és sa i bo fer-la petar abans d'entrar a classes, ajudar-se a acabar la redacció i a aclarir algun problema i... per què no?, explicar-se les seves coses i entrenar-se en l'apassionant aventura d'una relació social dia a dia més oberta.

Malgrat les cigarretes que "cremen" i fumen entre dits, les ganyotes dels mestega-xiclets, i les paraulotes de consum, és ben cert que aquella cridanera gemació és part del demà d'un país. El seu tarannà és una manera inofensivament desmanegada i agressiva de dir-nos: Ep, nois, som aquí!

Vulguem o no, no podem fer el sord i desentendre-nos-en. L'ahir és història i llegat. L'avui, aventura. El demà una incògnita i una tasca a fer. Ara bé, cadascun d'aquells nois i noies trobaran obertes, a la seva hora, les portes del seu avenir? Hi haurà algú que entengui el seu truc, escolti la seva veu i els obri les portes tot dient-los: Entreu, ocupeu el vostre lloc, seguïu el vostre camí?

Pensant-hi bé, i miris pel cantó que vulguis, no es pot dir que el futur de la nostra joventut sigui un cel sense boires.

No fóra just que els adults instal·lats, més o menys còmodament, en les nostres seguretats ideològiques, psicològiques i professionals (quina presumpció, mare meua!), ens dediquéssim a la lleugera, a blasmar el desconcert del jovent sense tenir la inquietud d'obrir portes. (No tingueu por. Som ja en plena primavera i no hi ha perill que un corrent d'aire ens enviï a Can Pistracs.)

No podem mirar fredament com la joventut del nostre temps, com la de sempre, malda per veure-hi clar, per obrir-se camí, i nosaltres, com que ja ens creiem que hem fet el nostre, deixar que s'espavilini. D'espavilats ja ho són; però com els nostres pares ens varen obrir les mans, nosaltres no podem deixar d'obrir-los les nostres.

Ja sé, ja sé, que moltes vegades no és gens fàcil harmonitzar punts de vista diferents, observar, escoltar i pensar... abans de dir res. Però, vulguem o no, és part necessària de la metodologia que ens ha de portar a intuir els nous camins, o per on seguim el camí, que la vida els demana de cara al demà, i poder, amb tot l'amor i amb tota la senzillesa del món, compartir-lo i posar al seu abast el bagatge de la nostra experiència que pot omplir llur sarró com lluminós aliment de camí. L'home, a més de transmissor de vida, és transmissor d'història i de progrés. Creure que hem arribat al terme, i tenir la pretensió d'aturar la vida i la novetat del futur, són vuits i nous i cartes que no lliguen.

D'acord que en l'escenari d'aquest món hi ha molta bambolina i molta porta falsa. Portes que donen al buit. Però, qui les ha pintades aquestes portes? Qui n'ha tancades d'altres?

Creieu-me, tinguem fe en el jovent i en el seu futur. Obrim-los de bat a bat les portes de la nostra amistat i de la nostra comprensió. Déu els estima. I nosaltres també, veritat? I són ells els cridats a portar la història més enllà de les nostres pròpies històries.

Al terme, cadascú haurà de respondre del seu tram de camí.

XESC SOLIU

Salomó
Ball del Sant Crist

L'església parroquial de Salomó (Tarragona) torna a ésser el marc de les tradicionals representacions del Ball del Sant Crist, els dies 3, 10 i 17 de maig.

El Ball conta uns esdeveniments extraordinaris. Era cap a la meitat del segle XVI quan Josep Nin, mercader de Salomó, va decidir de fer un viatge a les terres musulmanes de l'Alger amb el fi de comprar un carregament de blat, a causa de la fam que des de temps enrera patia la comarca i que havia esdevingut ja insostenible. De la Moreria va portar la imatge d'un Sant Crist que restava abandonat i profanat. La imatge, de la qual, se'n conten infinits miracles, fou adoptada com a símbol de la fe dels vilatans i de tota la rodalia.

Com quasi totes les manifestacions teatrals que tenen les seves arrels en els temps medievals, l'origen del Ball ens és desconegut ja que, pràcticament, l'única font d'informació és el mateix text. No sabem si és la història o la llegenda el que dona peu al Ball o al revés. L'important, però, és que sigui com sigui, la tradició va ser capaç d'engendrar un text que, a part del seu relleu filològic és un document històric de primer ordre ja que reflecteix fidelment la realitat social del nostre país durant aquella època.

La tradició plasmada en el Ball es basa en els goigs del Sant Crist de Salomó, un dels més antics que hom coneix a Catalunya. Gosem de llençar semblant afirmació perquè així ho va manifestar l'any 1702, el reverend Salvador Lletjet en dir que així li ho havien comunicat homes de més de setanta anys els quals ho havien oït ja de llurs avantpassats. El text dramàtic al qual féiem referència més amunt és quelcom molt diferent. El més antic que conservem avui data de mitjans del segle XIX i es tracta de la còpia manuscrita d'una de les versions, que no la més antiga.

El text actual és una adaptació moderna elaborada per Mn. Marçal Martínez ex-rector de Salomó. L'estructura de l'espectacle, la componen quatre unitats clarament diferenciades: Els cronistes narren els fets fora de temps. Quadres de retaule verifiquen la història. La música i les danses folklòriques autòctones, en llur actual concepció, donen un contrapunt de presència popular. L'espai, l'església proporciona el clima litúrgic bàsic per a la coherència del miracle de la creu.

Els actors i els balladors, són tots gent del poble que, amb l'espontaneïtat del seu entusiasme interpretatiu, conserven les característiques naïf que l'espectacle demana i que, al mateix temps, recolzats per tots els salomonencs, comparses invisibles, efectius i autèntics, utilitzen la teatralització de llurs símbols i tradicions per establir un fet social dinàmic de comunicació humana, projectat envers el futur. Veure i interpretar el "Ball del Sant Crist" és construir un bocí més de la nostra Història.

Llibres

Dues obres de Lluís Busquets

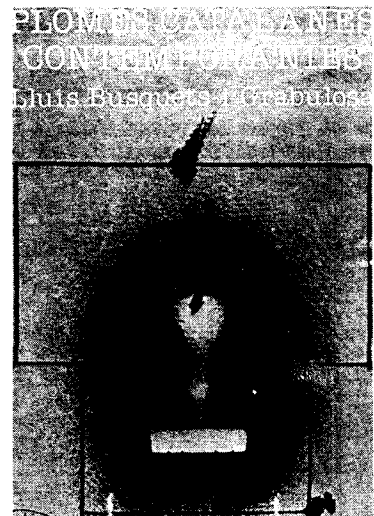
No és fàcil avui en dia trobar llibres per a nois i noies amb enjòlit i, a la vegada, oberts a l'optimisme i a l'esperança. Aquest "Sant Jordi" ens n'acaba de portar un a les mans. Un llibre tan delicadament humà que en ell hi suren els valors cristians sense cap mena de tapall i això el fa encara més valuós. Es tracta de **Viatge fantàstic** ("Els llibres amb cua", núm. 14, 1981) de Lluís Busquets i Grabulosa.

L'autor és prou conegut en els ambients pedagògics i literaris. Periòdicament podeu trobar les seves entrevistes-estudi a les pàgines de EL CORREO CATALAN —on també hi conrea la crítica literària— o de FOC NOU. D'aquesta tasca iniciada ara fa cinc anys n'ha sortit un llibre, **Plomes catalanes contemporànies** (Ed. Grup Promotor, 1980), on presenta vida, obra i antologies de vint-i-cinc autors catalans —des de J.V. Foix a M.M. Marçal— que és un bon punt de referència a l'hora de preuar el moment de les nostres lletres. I, potser, mai tan ben dit. Perquè Lluís Busquets amollona els seus personatges a partir de quatre coordenades com ell mateix confessa: la seva visió del món o la seva posició davant la vida, les seves concepcions religioses o transcendentals, les seves actituds polítiques i, finalment, les seves tendències, valoracions i tasques literàries. Es tracta, doncs, de seguir un pla establert d'antuvi, valent i imparcial. Del llibre, en resulta un feix de material viu, encara no prou avaluat. O. Fullat ha dit que

era una obra "preocupada per la qualitat del bé i no per la quantitat del molt"; J.M. Espinàs que "són entrevistes molt ben fetes a una colla d'escriptors, però, a més, hi ha una completíssima documentació biobibliogràfica"; S. Espriu, que el prologa, diu que es tracta d'un llibre "pulcre, amè, interessant i útil"; i J. Urdeix ha escrit: "La gran virtut de les entrevistes de Ll. Busquets és el fet de fer parlar, en primer lloc, els seus interlocutors. Ell, tot i ser el promotor dels diàlegs, es manté amb prou modèstia al marge com perquè les plomes catalanes apareguin en primer pla... En el llibre hi ha textos escollits de cada autor, un dels quals ha estat comentat per cada un dels propis interessats. Aquestes característiques fan que el llibre es converteixi en una eina de treball molt estimable". A totes aquestes valoracions no cal afegir-n'hi cap més. Potser, si fa el cas, hom pot considerar que cal esperar una continuació de l'obra —com sembla prometre's en el pròleg— i que fa estrany que ni l'editorial ni la Caixa que l'any passat l'havien promocionat per la "Diada del Llibre", no hagin prosseguit enguany la tasca de posar aquest treball a l'abast de tot el públic.

Ara, però, l'autor, que ja havia publicat narracions i contes en algunes revistes infantils i juvenils, ens sorprèn cordialment amb **Viatge fantàstic**, llibre guardonat amb el Premi de contes per a nois i noies en el "Cartell dels Premis Ciutat d'Olot" de l'any passat. El periodista i estudiós deixa aquí, a brida aba-

tuda, la seva vessant pedagògica. **Viatge fantàstic** no és res més que la història de dos fantàstics viatges. L'un, imaginat, el que fa la seva protagonista Griselda a bord d'un ovni fins a la Lluna, on es trobarà amb la sorpresa que sota l'escorça del satèl·lit s'hi amaga la seu del Parlament Interplanetari de tot l'univers; l'altre, verídic, el que va fer fins a Constantinoble la Gran Companyia Catalana comandada per Roger de Flor, filla d'un membre de la qual és Isolda, l'amfitriona de la protagonista de tota la història, que viu a la Lluna d'ençà del segle XIV, parla encara en català medieval i representa els catalans en aquell altíssim Parlament. Griselda, acompanyada d'Isolda, es trobarà amb una civilització avançadíssima, com mai no havia pogut imaginar. I per què els éssers de l'univers conviden Griselda a la Lluna? Senzillament: perquè s'adonen que nosaltres, els habitants de la Terra malversem les possibilitats que tenim d'afrontar els nostres mals —la fam, les guerres, les malalties, la degradació de la natura, etc.— i s'adonen que estem al límit de destruir la vida del nostre planeta. Precisament per això ens volen ajudar, però com que les autoritats no els fan cap cas, inspirant-se en l'Organització dels "Pomells" de J.M. Folch i Torres —el llibre ha estat escrit en homenatge a ell, en el centenari del seu naixement—, els éssers de l'univers volen aconseguir de fer un món de pau tot presentant-se als nens i nenes de la Terra. Aquest és el motiu que l'ha fet escriure l'aventura de Griselda. El relat acaba quan els éssers extra-terraqüis han fet arribar al

seu germà Joel i als seus amics la penyora de la seva amistat interplanetària: unes jaquetes amb caputxa blanca.

El llibre, a més del glossari habitual de la col·lecció, ofereix una vintena de pàgines de propostes de treball per a l'Escola, tant de tipus històric, com lingüístic, social, cartogràfic o astronòmic, pensades per a aquells professors i alumnes que desitgin anar més enllà de la rutina diària de les classes.

En resum, **Viatge fantàstic**, no sols resulta interessant per allò que és sinó, sobretot, pel que suggereix, i no fora estrany que algu hi vegés possibilitats de traducció en imatges cinematogràfiques o televisives o bé que intentés passar a la dramàtúrgia el que fóra una obra catalana de soca-rel amb el retaule històric de l'aventura mediterrània dels almogàvers.

R.R.

Música

"Trobada" de corales infantiles

Setecientos cantares se dieron cita en Igualada en una "trobada" comarcal de corales infantiles de las demarcaciones del Anoia, Alt i Baix Penedès, Garraf, Alt i Baix Camp Tarra-

gonès. Los pequeños han vivido una jornada llena de actividades que terminó con un festival en el teatro del Ateneu Igualadí, en el que actuó también la Agrupación Folklórica Igualadina.

Devocions catalanes a la Verge dels Desemparats

Dissabte vinent és la festa de la Mare de Déu dels Desemparats —o de l'Empar—, tan estimada pels valencians com nosaltres la de Montserrat. Per ells, la "Chaperudeta" equival a la nostra Patrona la "Moreneta". Diminutius d'uns sobrenoms devotament afectuosos.

De totes maneres, aquí volem, també, la Verge en la seva advocació dels Desemparats, encara que a Montcorbau, del bisbat d'Urgell elogien la valenciana: "De vostres imatges belles/enjoiat n'està el món; més la bella entre les belles/ València la duu en son front", diuen els goigs, on la ciutat del Túria hi és reiteradament citada.

Val a dir —i que no s'enfadin els germans valencians— que si l'any 1414 es fundava a València la Confraria dels Desemparats, ja des del 1368 n'existia una a Barcelona que encara perdura si bé els seus fins són diferents dels de la valenciana, també, d'aquells pels quals fou fundada.

Efectivament; quan en aquells reculats temps en què els cossos dels ajusticiats eren escampats pels camins i devorats per les aus de presa i els animals carnívors, una bona monja, Sor Sana, pietosament els volgué reco-

llir i enterrar-los cristianament, per la qual obra de misericòrdia es veié ajudada per altres dones igualment caritatives. Així fundà, amb l'aprovació del rei Pere IV, la Reial Confraria dels Desemparats. Instal·lada en la capella dita del Calvari, existent en el cementiri situat on avui s'ajeequen la casa i l'església de l'Oratori de Sant Felip Neri, aviat augmentà en nombre de congregants d'ambdós sexes.

La Capella prengué el nom popular "dels ajusticiats" i l'any 1568, hom els n'oferí una altra dins el temple de la Mare de Déu del Pi on continua, si bé només amb fins espirituals. Actualment i des del 1923, fa la festa la tercera dominica d'Advent.

A l'església de sant Agustí del barri de la Ribera primer i a la del Raval més tard, també de Barcelona, es venerava una imatge de Nostra Senyora dels Desemparats arribada miraculosament. Perquè no se'm titlli de fantasiós —com un anònim comunicant feia, fa poc —diré que la tradició vé avalada per Serra Postius, els Pares Camós, Armanyà, Jordà i per Joan Amades.

Transcripció, abreujada, la versió d'aquest darrer: "... l'any 1519 sortí una nau del port d'a-

questa ciutat, comanada pel seu patró anomenat Joan Borrell, que es dirigia vers Palerm. Quan fou vora de Sardenya es desencadenà un temporal terrible que la tripulació no sabia capejar-lo. Perduda tota esperança de salvació encomanar-se molt fervorosament a la Mare de Déu dels Desemparats i sobtadament van veure que una imatge d'aquesta Mare de Déu brillava com un sol dalt de la gàbia de l'arbre mestre. Aquesta aparició va animar els mariners que van manibrar amb més braó fins aconseguir dominar el temporal. Tornats a Barcelona van conduir la imatge sota tàlem i en processó al convent de pares agustins..."

Ja hem dit on es venerava. Afegim d'una de les notes més antigues, que "La imatge es de barro, està en peu, te la mà dreta davant lo pit, i lo manto es blau, amb Estrelles blanques i la part del cap. El demés del vestit retira el mateix color. Té la cara molt devota, honesta i alegre; d'alt té dos pams i poc més de mig. Té el Jesús en el braç esquerra, té la cara arrimada a la galta i està desnú, amb la cama dreta sobre l'esquerra..."

Esteve Busquets i Molas

Poesia

La recent arribada d'una important relíquia del nostre sant patró, Jordi de Capadòcia, provinent de Venècia on era dipositada d'ençà de l'edat mitjana, ha sensibilitzat molts catalans que han renovat llur devoció. A tall d'exemple en facilitem avui una poesia.

Als patriotes que han fet possible obtenir una relíquia del nostre Sant Patró. Sant Jordi. I en reconeixença a l'Abat de la Comunitat benedictina de San Giorgio Maggiore, de Venècia.

Record Sagrat

Ens dolia ser fills, només, de la llegenda i no poder lluir cap seny d'identitat: D'un Cavaller i un drac vivíem com de renda, sense poder mostrar lligall de cap llegat.

Per sort, hi ha català que no es resigna; i remou cel, mar i terra amb voluntat, entregant-se a la tasca, noble i digna, d'aconseguir un vestigi autèntic.

I ja d'avui ençà, germans de Catalunya, el nostre poble tindrà el goig de venerar una relíquia del Cavaller que empunya la bandera i l'escut que ens han d'alliberar.

Josep Nadal i Canals
Diada de Sant, Jordi, 1981

El gegant dels aires

37

—Vinga la idea —respongué el capità, sense deixar mai el seu posat fred i inalterable.

—Es molt senzilla. Es sabut que si ens quedem aquí, ens exposem a enfonsar-nos al primer obstacle que trobem, i, si no és això, és molt probable que sense guia ni timó els corrents del mar ens allunyin per sempre més d'aquest bocí de terra, abandonant-nos a tots els perills, inclús el de morir de fam tan aviat com se'ns acabin les provisions.

—Tots ho sabem, amic Lluís— va respondre en Jordi— Digués, de pressa, quina és la teva idea.

—La meva idea és la de remolcar el torpediner. Som aquí tots plegats vuit o deu homes, tots forts i tots plens de bona voluntat i de desig de lliurar-nos de la mort segura que ens amenaça. Tenim els vuit remes de la canoa de salvament i crec que amb això i un xic de traça podem remolcar el torpediner fins a les costes de l'illa.

—Però, com?— va replicar el doctor Kalp.

—Fent un raig.

—Teniu raó!— declarà el capità del torpediner—. No pèrdem ni un instant.

I sota la seva direcció, els homes de la tripulació varen començar a arrencar les portes de les cabines, les passeres, les baranes de les escales, en una paraula, tot el que podia ésser-los d'alguna utilitat per a la construcció del raig.

En menys d'una hora, el raig va quedar llest, sòlidament construït amb les fustes arrencades, lligades per medi de fortes cordes.

—Podríem limitar-nos— va dir el director John— a navegar amb el raig sol i abandonar el torpediner, ja que d'ell no en farem res, i en canvi, ens costarà molt de remolcar-lo fins a l'illa.

El capità respongué:

—Si aquesta idea us plau, podeu utilitzar-la. Jo us dono la llibertat per a salvar-vos, però jo, com a capità, no puc, sense faltar al meu deure abandonar ni un moment el vaixell. Si no el voleu remolcar, deixeu-me a mi sol aquí, que jo sabré morir amb ell.

—De cap manera, capità— varen respondre tots, inclús el director John—. Tots posarem el nostre major esforç per a remolcar el torpediner.

El raig va ésser varat a l'aigua, i en Lluís amb un mariner i el negret, varen saltar-hi portant un cable resistent que havien fixat prèviament a proa del torpediner.

Quan l'altre cap del cable va ésser ben amarrat al raig, tots els tripulants varen saltar-hi portant un rem cada u. El capità es situà al davant, amb els binocles a les mans, per a donar ordres i a la seva primera senyal els vuit remes s'enfonsaren a l'aigua i es posaren tots els homes a vogar a compàs.

Era cosa de veure el braó que tots hi posaven. I és que l'esperança de

La partitura setmanal

CANTEM AL-LELUIA

Gregorià
Fa Re m. La m. Re m. Fa

1. Al-le-lu-ia, Crist ha ressuscitat,
La m. Re m.
do-nem-li grà-cies al-le-lu-ia.

Fa

Cantem amb goig tan gran vic-tò-ri-a.
Do La m. Re m. Sol m. Sib Fa

Al-le-lu-ia, al-le-lu-ia.

- El Crist volgué salvar les nostres ànimes amb una mort expiatòria.
- Exultem en Crist que ens obrí la Pàtria on gaudirem de vida perpètua.
- La llum venç la foscor i el goig les llàgrimes; en Crist trobem la pau verídica.
- Siguem com la llavor feble i minúscula que granarà després, prolífica.
- Crist és aquí, gloriós; visquem en sa presència; unim-nos sempre a Ell per la pregària.
- S'és fet el nodriment de la nostra ànima; el seu cos és pa d'eterna glòria.

D. P.

La primera estrofa pot fer de tornada.

La sardana i la dansa

Una activitat que creix

Vuitè Aplec de l'Urgell.- Les localitats de Belcaire, Bell-lloc, Bellví, Castellserà, Ivars, Miralcamp, Linyola i Mollerussa, organitzen conjuntament l'aplec de l'Urgell, la vuitena edició del qual, enguany, se celebrarà el dia 1 de maig, al Castell del Remei. Simultàniament a l'aplec s'han convocat sengles concursos de dibuix i poesia, sobre els temes respectius de "L'aplec d'Urgell" i "Països Catalans". La entrega d'obres es podrà fer fins el mateix dia de l'aplec. Recomanem als interessats en participar-hi sol·licitin les Bases corresponents al carrer Santiago Rusiñol, s/n., tercer segona, de Bellví, o bé informació al telèfon 565 203.

Amer.- El dia de Sant Jordi, al vespre, s'ha celebrat en aquesta localitat una ballada de sardanes, que haurà estat el primer acte públic de la novella Agrupació Sardanista, la qual actua provisionalment sota les directius d'una comissió gestora. Hom comenta favorablement aquesta nova formació pel fet que, a part que sempre són ben vingudes, Amer no tenia cap entitat d'aquest càrrec des de fa molts anys, no obstant i les contínues manifestacions o notícies sardanístiques relacionades amb la població. Els desitgem forces èxits en les seves gestions.

Tarragona.- La colla local "Juntes les mans", ha celebrat el seu setè aniversari amb varis actes folklòric-sardanistes, entre els

quals hi ha hagut ballada de sardanes i recital de danses catalanes, a càrrec de la cobla La Principal del Llobregat i l'Esbart Santa Tecla. Tampoc hi ha faltat una Missa, projecció de pel·lícules, aperitiu i un sopar de germanor.

Berga.- També la colla local "Cim d'Estela" celebra aniversari, si bé aquest amb la xifra 25. Per aquest motiu els actuals components de la colla els plauria retrobar a antics components de la mateixa i fan una crida a tots aquells que hagin tingut relació amb la colla en aquest quart de segle perquè es posin en contacte amb l'organització de les festes, al carrer de Cardona número 2, de Berga.

Torelló.- Una altra commemoració, ara la de la colla "Cirvians" de Torelló, si bé amb una xifra d'anys encara més alta: 35. La veterana colla fa escaure la seva celebració amb l'acte d'inaugurar una residència dita "Cals Avis", festa que se celebrarà el proper dia 10 de maig, al matí. Es vol celebrar també aquell dia un concurs per a colles sardanistes, els components de les quals sobrepassin els quaranta anys. Es tracta doncs d'una autèntica retrobada de sardanistes veterans, per a la qual els "Cirvians" convoquen a tothom qui ho desitgi a unir-se a ells. Caldrà dirigir-se als telèfons de Torelló 859 06 11 ó 859 09 09.

Cicle estiuenc.- A Barcelona, el Secretariat d'entitats de Sants,

Hostafrancs i la Bordeta, anuncia que ha organitzat un cicle de ballades pels mesos de maig, juny i juliol, que se celebraran tots els divendres, a les vuit del vespre, a la plaça d'Osca. Són en total dotze audicions: cinc al maig, quatre al juny i tres al juliol, doncs el dia 17 d'aquest mes s'anuncia l'última actuació. Evidentment cal felicitar a aquest grup d'entitats per la seva realització, la qual sembla molt ben orientada tenint en compte la tendència cada dia més generalitzada de fer festiu el dissabte, el que representa convertir el divendres en vigília de dia de descans o, almenys, d'absència de feina obligada. La interpretació musical del cicle ha estat encarregada, en la seva totalitat, a la cobla La Principal de Barcelona.

II Nit de Montserrat.- L'Esbart Lluís Millet ha estat reconegut amb aquesta distinció, promoguda per "Mas Llenas Esplai", per la seva tasca de difusió del folklore i cultura catalans. L'entrega dels reconeixements es féu el dia 27 ril, al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona, en un acte-concert en el qual hi intervingué l'orquestra de cambra d'acordions de Barcelona. Obtingueren també la distinció, per idèntics motius als de l'esbart, les entitats "Centre Excursionista de Catalunya", "Orfeó Català", "Omnium Cultural", "Institut d'Estudis Catalans" i "Universitat Catalana d'Estiu a Prada".

Josep Ventura

Fent pinya

Castells fora del país

La família castellera novament actua fora del nostre país, concretament a l'Estat italià i a la ciutat de Torí, l'actuació és a càrrec dels Castellers de Sitges. Aquesta colla ja va actuar la setmana passada a Madrid en els actes programats pel Centre Català de la capital de l'Estat espanyol.

Confirmada la colla de Ribes

Amb goig podem dir que ha estat confirmada la notícia, que a finals de l'any passat avançavem, i és que a la vila de Sant Pere de Ribes s'ha creat una nova colla castellera, la qual portarà el nom de "Castellers de Ribes"; el color de la camisa serà el marró i la seva primera actuació va ser anunciada pel dia 26 d'abril.

Pròximes actuacions:

- 2 de maig.- A Torí: Castellers de Sitges.
- 3 de maig.- A Navars: Castellers de Vilafranca. - A Torí: Castellers de Sitges.

Actuacions

Castellers de Barcelona.- Acturen davant la TV per al programa "Quitxalla" el dia 7, descarregant castells de sis nets, el Pilar de cinc i alguns de quatre.

Castellers de Sitges.- El dia 5, a la pròpia vila, descarregaren el Tres i el Quatre de set, el Pilar de cinc, la Torre de sis i Pilars de quatre.

Joves dels Xiquets de Valls.- A la nostra crònica de fa un parell de setmanes, ens deixarem de consignar l'actuació d'aquesta colla en l'actuació conjunta de les festes de la Candela, la qual fou: dos Pilars de quatre i el de cinc, per començar, el Tres de set i el Pilar de cinc, tots ells descarregats, i un intent de Dos de set.

Els Bordegassos de Vilanova.- Acturen el dia 5, a la pròpia vila i descarregaren la Torre de sis, el Tres de sis aixecat per sota net, dos Pilars de cinc, alguns de quatre i un castell de sis net (a més d'un intent de castell de sis).

Jaume Casanova "Crossa"

Cuina

M.ª Glòria Muntañola

Pastís de truita o salmó fumats

Pasta brisa	una mica de caviar
250 gr. de farina	1 ceba petita
100 gr. de mantega	1 cullerada de salsa
una mica de sal	de tomàquet
1 o 2 cullerades d'aigua	2 ous
1 ou sencer	25 gr. de mantega
	3 cullerades de farina
Farcit	1/2 llitre de llet
300 gr. de truita o salmó	3 cullerades de nata
2 ous durs	1 llimona.

Féu la pasta brisa, unint tots els ingredients, fins a unir-los bé, però sense treballar-ho gaire, després emboliqueu-la amb un drap i deixeu-la reposar una estona.

Talleu la truita o el salmó a llenques fines, feu unes dotze tires d'un centímetre d'ample, per dotze centímetres de llarg, el que quedi de la truita passeu-ho per la màquina.

Estiure la pasta amb el corró, espolsau-ho amb farina i folreu un motlle pla desmontable d'uns 29 o 30 centímetres untat amb mantega, poseu un paper de plata sobre la pasta i a sobre cigrons o mongetes seques. Poseu-ho uns quinze minuts a forn regular.

Prepareu una beixamel amb 25 gr. de mantega, 3 cullerades de farina i 1/2 litre de llet bullint, i treballeu-ho sempre, amaniu-ho amb sal i pebre, després poseu-hi la ceba ratllada molt fina, doneu-li unes voltes, fora del foc, afegiu-hi dos ous batuts, després la truita o salmó, passat per la màquina, la cullerada de salsa de tomàquet, per a donar-li una mica de color i les tres cullerades de nata. En treure el motlle del forn, treieu el paper de plata i els cigrons (gardeu-los per a altres vegades) i ompliu-ho amb el que heu preparat. En treure-ho, guarniu-ho amb les llenques de truita formant una estrella, entre llenca i llenca, a la part ampla, una rodanxa fina d'ou dur. Poseu una pila de caviar al centre del pastís i una culleradeta entre cada llenca. Remulleu el caviar amb una mica de suc de llimona.

Josep M.ª Folch i Torres

salvació havia ja retornat les forces als desgraciats tripulants del torpediner.

Era al caient de la tarda quan varen arribar a terra. Un darrer esforç i el raig, enfonsant-se de punta en la sorra, els indicà que ja podien saltar. Així ho varen fer, amb l'alegria que es pot suposar.

Per sort, el torpediner amb l'embranchida que els remers havien donat en veure's a tocar de terra, tingué prou força per a embarrancar en els baixos de sorra propers a la platja i es quedà allí, prop de terra, immòbil, essent fàcil poder-hi pujar per medi d'una palanca. A més, per a major seguretat, el varen amarrar a una roca sortint.

Terra inhospitalaria

L'aspecte de la costa on acabaven de desembarcar, era desconsolador.

Solament les penalitats passades per aquells pobres tripulants podien fer-los prendre per refugi una illa com aquella. Figureu-vos que corria tot al llarg de la costa, una platja estreta i pedregosa, alçant-se, gairebé a pic, de cara al mar, un espadat vertical que semblava un veritable mur ciclòpic.

Però els nostres arditos navegants no tenien temps de fer-se consideracions tristes. El fet real i positiu era que havien pogut posar els peus a terra i que ja no estaven a mercè de les ones, lluitant entre la vida i la mort.

Sol en Jordi estava trist. Ell pensava amb la seva estimada germaneta, amb l'heroica Julieta que estava sofrint reclusió per un excés d'amor germanívol. La idea de que com més anava més s'allunyava el dia de la seva deslliurança, el posava trist i consirós i rumiava contínuament plans estrambòtics per a poder córrer a Ceilan en busca de la Julieta.

Per més mal, es veia privat de fer cap comentari davant del capità anglès, perquè si aquest hagués sabut els propòsits d'en Jordi, a ben segur que, malgrat i trobar-se perduts en una illa, l'hauria seguit considerant com a presoner de guerra.

Els altres tripulants del torpediner, no tenint tants mals de cap com en Jordi, conversaven alegrement asseguts per les roques de la costa, comentant les peripècies que havien passat i la sort que havien tingut de trobar aquella illa.

—En sembla que aquesta sort és ben relativa—va objectar el doctor Kalp, mirant-se l'espadat que saltava al seu damunt.—Si tota la costa d'aquesta illa és com aquí, ja us dic jo que ens divertirem, perquè no hi haurà manera d'enfilarnos per aquí, i, per tant, serà impossible viure en aquest curt espai de lloc, entre el mar i aquest roquisser terrible.

DIUMENGE 3

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

10.03 PARLEM
10.30 EL DIA DEL SENYOR. Retransmissió de la Santa Missa.
11.25 GENT JOVE
12.30 TEMPS I MARCA
14.00 INFORMATIU
15.00 AVENTURES DE TOM SAWYER
15.30 LA CASA DE LA PRADERA
16.25 ANEM A VEURE
17.20 GIMNASIA FEMENINA
18.30 CONVERSA AMB...
19.30 AVANÇAMENT ESPORTIU
19.45 DESENLLAÇ INESPERAT
20.40 EXTERIOR DIA
21.30 INFORMATIU
21.45 VOLTA CICLISTA A ESPANYA
22.00 ESPORTS I BRAUS
23.30 TEATRE BREU: "iEres un desalmadol!", de Alberto Miralles.
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 INFORMACIÓ
14.15 VIURE ELS 80

CIRCUIT ESTATAL

15.30 LA MUSICA
16.35 L'INCREDIBLE HULK
17.30 MÉS ENLLÀ
18.00 LOU GRANT
18.55 FLAMENC
19.30 A FONDC
20.30 EL TESTIMONI
21.30 LLARGMETRATGE: "Préstame tu marido". (1964)
23.40 INFORMATIU

DILLUNS 4

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 BARCELONA TVE
14.10 CRÒNICA
17.15 LES GUILLERMINES DEL REI SALOMÓ
17.45 PASEM-HO BE
18.15 LLIÇONS DE CATALÀ

CIRCUIT ESTATAL

15.00 AVUI

16.20 LA LLETRA ESCARLATA
18.32 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.37 L'ESTEL BLANC
19.05 ELLA
19.30 INFORMATIU JOVENIL
20.00 MANO A MANO
21.00 TELEDIARI
21.45 VOLTA CICLISTA A ESPANYA
22.00 LAPIZ Y PAPEL
23.00 CERVANTES
00.05 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

19.00 QUITXALLA
23.00 POETES, ARA

CIRCUIT ESTATAL

19.45 INFORMATIU
20.00 LAS AVENTURAS DE SUPER-RATON
20.30 CINE CLUB: "El pequeño salvaje". (1970)
22.15 HORIZONS
22.45 POLIESPORTIU
23.15 INFORMATIU

DIMARTS 5

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 BARCELONA TVE
14.10 CRÒNICA
17.15 SET DIES
18.15 LLIÇONS DE CATALÀ

CIRCUIT ESTATAL

15.00 AVUI
16.20 LA LLETRA ESCARLATA
18.32 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.37 L'ESTEL BLANC
19.05 UN MUNDO PARA ELLOS
20.00 EN AQUEST PAIS
21.00 TELEDIARI
21.45 LA VOLTA CICLISTA A ESPANYA
22.00 300 MILIONS
23.05 ELS NOUS VENGADORS
24.00 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

19.00 QUITXALLA
23.30 CATALUNYA A FONDS

CIRCUIT ESTATAL

19.45 INFORMATIU

20.00 ELS NOIS DEL 47 A
20.30 II GUERRA MUNDIAL DIARI D'UN SOLDAT.
20.55 MUSICAL EXPRESS AMICS
21.55 ARRIBA, ABAJO
22.45 POLIESPORTIU
23.15 INFORMATIU

DIMECRES 6

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 BARCELONA TVE
14.10 CRÒNICA
17.15 CITA AMB...
17.45 MEMORIA POPULAR
18.15 LLIÇONS DE CATALÀ

CIRCUIT ESTATAL

15.00 AVUI
16.20 RASKENS
18.32 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.37 L'ESTEL BLANC
19.05 GRIZZLY ADAMS
20.00 UN MÓN FELIÇ?
20.30 ARRELS
21.00 TELEDIARI
21.45 VOLTA CICLISTA A ESPANYA
22.00 SESSIÓ DE NIT: "Un extraño en el paraíso". (1955)
24.00 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

19.00 QUITXALLA
23.30 SIGNES

CIRCUIT ESTATAL

19.45 INFORMATIU
20.00 EL SR. ROSSI
20.35 BENNY HILL
20.50 RETRAT EN VIU
21.55 IMATGES
22.45 POLIESPORTIU
23.15 INFORMATIU

DIJOUS 7

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 BARCELONA TVE

14.10 CRÒNICA
17.15 VOSTÈ PREGUNTA...
18.15 LLIÇONS DE CATALÀ

CIRCUIT ESTATAL

15.00 AVUI
16.20 RASKENS
18.32 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.37 L'ESTEL BLANC
19.05 EL GRAN CIRC DE TVE
20.00 MUSICA MAESTRO
20.25 VIURE CADA DIA
21.00 TELEDIARI
22.00 AQUESTA NIT
23.00 TAURAMAQUIA
24.00 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

19.00 QUITXALLA
23.30 LES NOSTRES COSES

CIRCUIT ESTATAL

19.45 INFORMATIU
20.00 EL REGNE ANIMAL EN CRISI
20.30 ENTRE DUES CLARORS
21.00 FESTIVAL TV
22.45 POLIESPORTIU
23.15 INFORMATIU

DIVENDRES 8

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 BARCELONA TVE
14.10 CRÒNICA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 AVUI
16.20 RASKENS
17.15 BLA, BLA, BLA
18.15 AMB VUI N'HI HA PROU
19.10 SPIDERMAN
19.30 LA BOLSA O LA VIDA
20.00 ANECS I OQUES
20.25 VAL MES PREVENIR
21.00 TELEDIARI
21.45 VOLTA CICLISTA A ESPANYA

22.00 ESTUDI 1: "El perro del hortelano", de Lope de Vega.
24.00 AL CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.15 LA CLAVE
19.45 INFORMATIU
20.05 LA CLAVE
24.00 COMIAT

DISSABTE 9

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

10.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

11.00 SABADABADA
13.00 CONCERT
14.30 INFORMATIU
15.35 ELS PICAPEDRA
16.00 PRIMERA SESSIÓ: "El valle de la venganza". (1951)
17.50 APLAUSO
19.49 VACANÇS A LA MAR
20.35 INFORMATIU
21.15 VOLTA CICLISTA A ESPANYA
21.30 L'HOME I LA TERRA
22.00 DISSABTE CINE...: "El mundo de Suzie Wong". (1960)
00.30 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 INFORMACIÓ
14.15 EL CASTELL DELS TRES DRAGONS

CIRCUIT ESTATAL

15.30 ERASE UNA VEZ EL PODER
16.25 ARCHIE Y SABRINA
16.55 LAS VEGAS
17.50 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
19.30 PRENGUI LA PARAULA
20.05 TROBADA AMB LES LLETRES
21.15 REVISTA DE CINE
22.15 TELEFILME
23.15 INFORMATIU
23.30 COMIAT

Guía editorial

novedades

PEREGRINOS de la Intimidad

CON DIOS

alberto rambla mihelaret

Alberto Rambla PEREGRINOS DE LA INTIMIDAD CON DIOS 375 pts.

Cantos de la Iglesia antigua

para la Iglesia de siempre

LES NOS MIBRO

Luis Nos CANTOS DE LA IGLESIA ANTIGUA PARA LA IGLESIA DE SIEMPRE 375 pts.

Miguel Rubio MUJER-CREYENTE-SIGNO. MARIA DE NAZARET 360 pts.

MARIA de NAZARET mujer • creyente • signo

MIGUEL RUBIO

J. Lafrance LA ORACION DEL CORAZON 325 pts.

narcea, s. a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Gali, 89 - Madrid-20
Teléf. 254 64 84 - Distribución: 254 61 02

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

ANUNCIEU-VOS A

Catalunya Cristiana

benestar des del començament...

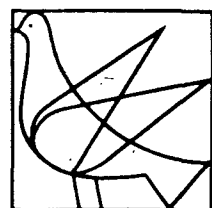

mulletton

per a la higiene del cos i de la llar

**CALCETA-BOLQUER
(BRAGUITA-PAÑAL)**

PREPARATS PER

IBB

LABORATORI CIENTÍFIC
PER A LA HIGIENE

Nens i cap de setmana

Barcelona

Teatre

Fundació Miró: Durant tot el mes de maig, un divertidíssim espectacle per a grans i petits. Molt apropiat entre els 8 i els 15 anys. Dissabtes a les 5,30 i diumenges a les 11,30 i 1. El grup de teatre del Confetti, presenta "La Blancarosa sirena de la mar blava".

Centre Catòlic de l'Hospitalet: Rambla Just Oliveras, 34. Dissabte a les 10 i diumenge a les 7 del vespre, el G.A.T. presenta una divertida paròdia del Don Joan de Molière. Obra aconsellable a partir dels 10 anys.

Turó Parc: Tots els diumenges a les 12,30 del migdia, representació de titelles i pallassos amb els titelles Anglès.

Animació

Al barri de la Trinitat Vella, diumenge a les 12 del migdia animació, danses i cançons pel grup L'Arc en el cel. A la plaça de la Trinitat Vella.

Cinema

Apsi Sant Elies, 23: Dissabte i diumenge a les 4,30 de la tarda, "Oliverly story" i "Buc Rogers", el aventurero del espació (aventures galàctiques).

Centre d'Horta: Feliu i Codina, 7. Diumenge a les 4,30 de la tarda, "Pánico en el estadio". Aconsellable a partir dels 10 anys.

C.C.Sants: Jocs Florals, 33. Divendres, dissabte i diumenge, a partir de les 4 de la tarda, "Las cuatro plumas" i "El armario del tiempo" (dibuixos animats amb Mortadelo i Filemón).

Cinema del Carme: Sant Antoni Abat, 12. Dissabte a les 11 i a les 5 de la tarda, "Spiderman" (aventures d'un home-aranya).

Lluïsos de Gràcia: Plaça del Nord, 7. Dissabte i diumenge a les 5,30 de la tarda, "La pequeña sirenita", dibuixos animats segons un conte de H.C. Andersen. Recomanable per als més petits.

Recordem que al Teatre de la Caritat, carrer Valldonzella, 23 s'iniciarà el dilluns, el II FESTIVAL DE PRIMAVERA. Música i joventut. Entrada 100 pessetes.

A la plaça d'Osca, tots els diumenges a les 12,30 fins a la 1,30, concerts de música.

Comarques

Dissabte

Sant Celoni: Darrera l'església, a les 4,30 de la tarda, espectacle de pallassos amb el grup Quirogramola, Els Xarandos, i cançons i animació amb Angel Daban.

Diumenge

Capellades: A la Lliga, a les 12 del migdia, representació de "Xiu xiu Kin Liu"

pel Teatre del Rebombori; obra adaptada del conte de H.C. Andersen "El rosinyol i l'emperador de la Xina".

Terrassa: Al centre parroquial Sant Cristòfor —Can Anglada— a les 11,30 del matí, representació d'un espectacle de màgia i fantasia "El parc màgic", pels Trapeles.

Vilafraanca del Penedès: Al Casal, a les 12 del migdia, projecció de "Scalawag" (aventures d'un nen que cerca un tresor i troba un amic). Molt recomanable.

Recordem que l'Àrea de Joventut de Barcelona ha organitzat per aquest estiu colònies, casals d'estiu, rutes i camps, per a nens i nenes de 6 a 14 anys. Informació a les regidories de cada districte o a l'Àrea de Joventut de l'Ajuntament de Barcelona.

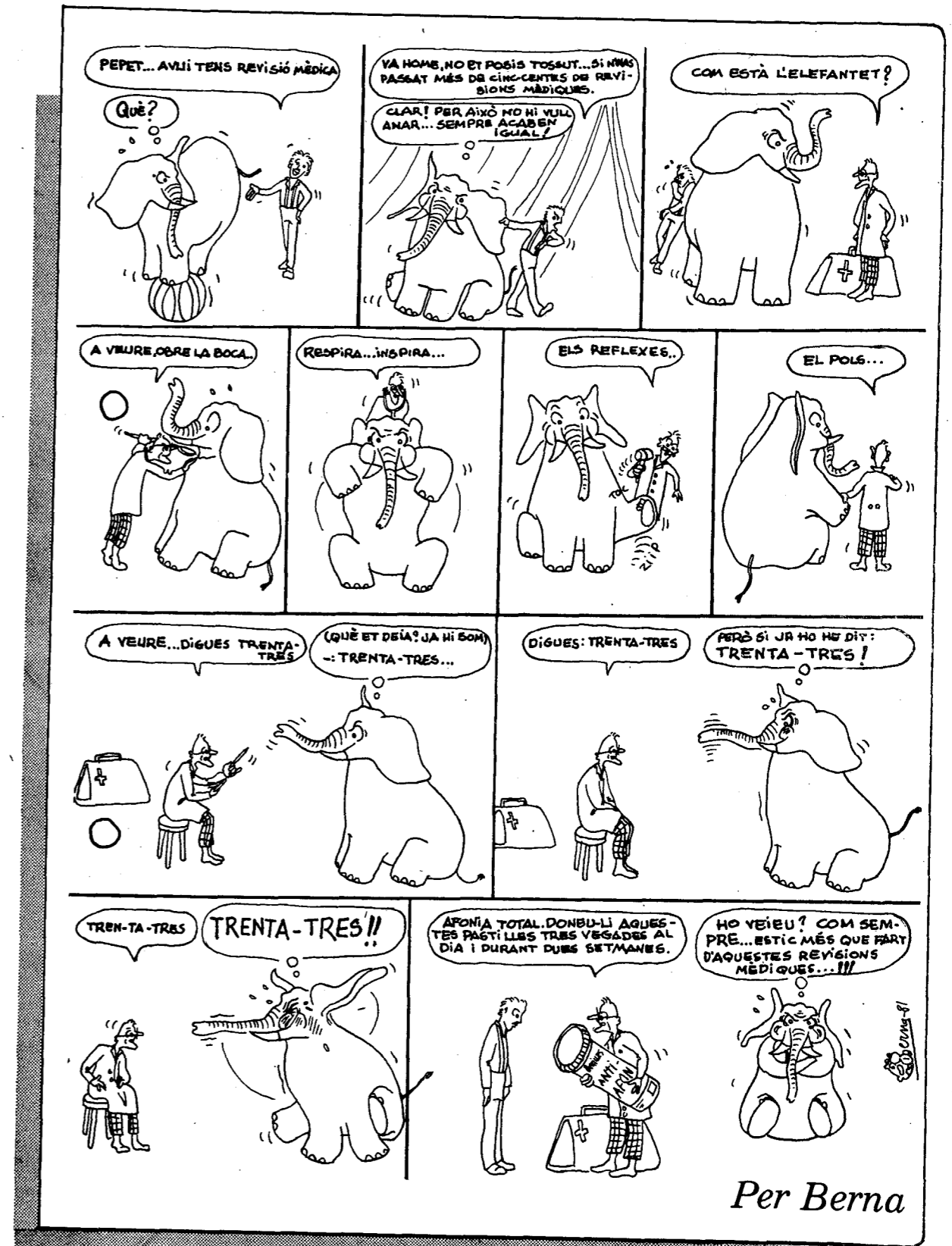
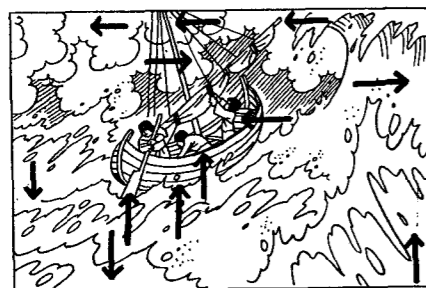
Carme Anfosso

SOLUCIÓ

—Els set nom de serres: Catllaràs, Cadí, Montardo, Besiberri, Boumort, Queralt, Montgrony.

—El verset: "Jo et dic que tu ets Pere i sobre aquesta pedra edificaré la meua església. Mt. XVI, XVIII."

La Ciutat, el Poble, la Comarca

APUNTA UN NOU DIA... SORTIRÀ, COM CADA DIA, EL SOL PER A TOT HOM.

EL CASTELL RESTA SILENCIOS... PERÒ EL COMTE NO HA ACLLICAT ELS ULLS..

NO HI HA MÉS REMEI... ANIRÉ AL MONESTIR... VESTIT DE POBRE... I ACOMPANYAT PER ALGU... JO SOL NO EM PUC VALDRE..

EN PERE CAULA DORM COM UN SOC... FATIGAT.. EL SEU COMPANYY TAM.. BÉ VETLLA.. NO POT ACLLICAR ELS ULLS...

AL MAS TOT HOM ÉS DEIXONDIT.

AVUI ÉS EL DIA... TOTA LA GENT LLIBRE DELS VOLTANTS VINDRÀ A LA REUNIÓ, ENS ORGANITZAREM I LA FEINA SERÀ D'EN PERE CAULA I EL COMTE A LES HORES... HA COSTAT CONVENCER-LOS PERÒ HEM REEIXIT.

NO ET FACIS IL·LUSIONS MASSA AVIAT... ESPERA VEURE'LS ARRIVATS

EL COMTE EMPREN EL PELEGRINATGE.

ANEU A POC A POC, JO US GUIARÉ.

SOC BEN INÚTIL... HE PEGAT... NECESSITO EL PERDO

EL SOL SAIXECA ILLUMINANT BOSCOS I CAMINS.

EH! GENT! AMAGUEM-NOS!

M'HA SEMBLAT VEURE GENT.

AFANYEM-NOS, NO VULL COMPANYIA... EM PODRIEN RECONÈIXER

DEIXEM-LOS EN PAU I FEM LA NOSTRA... QUE PASSIN AYALL I NOSALTRES SEGUIREM SENSE ÉSSER VISTOS.

NO NO!, NO! SI AQUESTS SÓN DE LA COLLA D'EN PERE CAULA ENS LA PODEN FREGIR... ELLS SÓN DOS, NOSALTRES TRES. NO ELS FAREM CAP MAL, PERÒ...

DEIXEUS-LOS EN PAU!

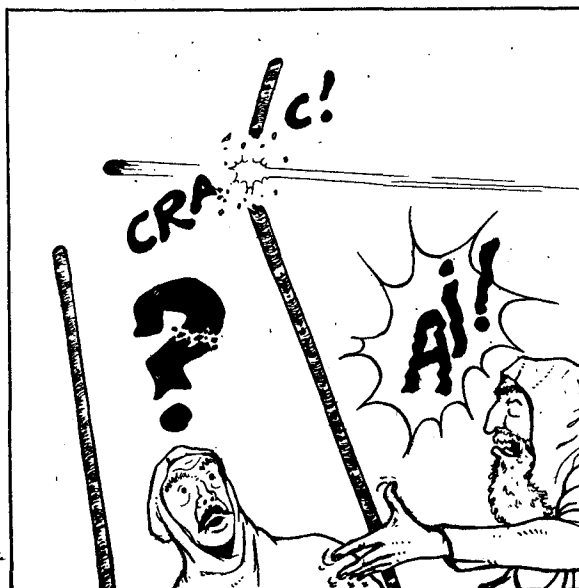
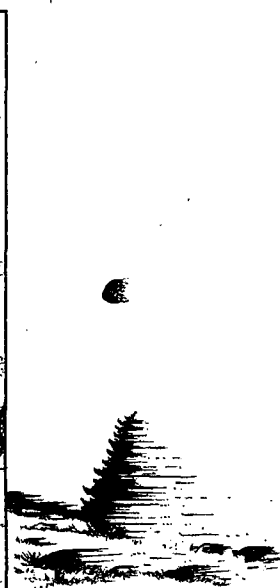

NO! ELS AGAFAREM JUST EL TEMPS DE LA REUNIÓ... CAL ÉSSER PREVIINGUTS... DESPRÉS ELS DEIXAREM ANAR...

NO VAN ARMATS VOLTEU-LOS!

CORREM I ELS DEIXAREM ENRERA... FEU UN ESFORÇ... ESTIC SEGUR QUE NO ENS HAN VIST... I NO SEGUIEN EL NOSTRE CAMÍ.

DEIXA! DEIXA! NO PODEM LLUITAR... VALMÉS DIS-SIMULAR...

ENS VOLTEN!

CONTINUARÀ

T'AGRADA FER NINOTS?

Envieu-los a "CATALUNYA CRISTIANA" "L'EIXERIT" València 244. Barcelona (7) Indicant: nom, cognoms, edat i adreça.

Capítol Vint-i-unè. Jesucrist, ahir, avui i sempre

121.- Als tres primers segles, l'Església, moguda per l'Esperit Sant, estengué pel món la predicació de la Bona Nova del Senyor Jesús. Enmig de les persecucions, el testimoniatge de la vida dels cristians fou molt important per aquesta difusió.

122.- Els primers Concilis Ecumènics, moguts pel mateix Esperit, fixaren la fe, els sacraments i la Bíblia, tresors rebuts del mateix Jesucrist. La manifestació recent d'aquest Esperit ha estat el Concili Vaticà II, últim Concili Ecumènic de l'Església universal.

123.- Déu suscità sempre en la seva Església homes savis, bisbes fidels i sants nombrosos. La família, elevada per Crist a petita església domèstica, va florir en fidelitat, fecunditat i santedat.

124.- Fruit de l'orgull i del pecat, van anar apareixent divisions entre els cristians. Esperem de la bondat del Senyor que aviat triomfi l'amor, que s'expressa en la unitat.

125.- L'Església, cos del Senyor ressuscitat, ha produït en 20 segles fruits d'amor i de pau, de sacrifici i d'heroisme. L'estol de sants és la seva corona; ells són els nostres models (I Cor, 11,1) i intercessors. I Maria, assumpta al cel, és la realització total del pla salvador de Déu entre els homes.

126.- Jesús, amb el seu Esperit que ens envià, guia i guiarà la seva Església fins que Ell torni a l'acabament del temps. Llavors la presentarà al Pare gloriosa i sense taca.

Actituds cristianes.- Concebre la vida de l'Església com la de Crist: la humilitat, les persecucions, els sofriments, les temptacions i els rebuigs es barregen amb fruits de salvació i de santificació. Cercar la identitat cristiana. Valorar l'obra evangelitzadora de l'Església, i col·laborar en la tasca suscitada actualment per l'Esperit: la unió entre els cristians, anomenada també ecumenisme. Conèixer, estimar i tenir confiança en l'Església. Defensar-la per la paraula, l'acció i l'oració.

Introducció

a la Gramàtica

vaixell a les rades de Yarmouth, vaig escapar-me de Salé amb la xalupa. El llum de ganxo penjat al vogi dels fogons tot just deixava veure sa flameta groga entremig de la fumarada que s'enlaira de paelles i cassoles. A la capital de l'emperador arribaven viatgers de totes les contrades del món. Un gran vaixell de tres pals era allí a la vora amb una sola vela posada.

TEMA 27 (Com els elements complementaris formen la frase)

Es pot fer un joc enginyós completant frases a base d'afegir elements complementaris del nom i del verb al nucli essencial. Tenim, per exemple, la frase que segueix:

El noi busca un insecte.

Podem afegir elements complementaris del mot noi i dels altres mots que vagin sortint. Així podem dir:

El noi del vestit blau que viu prop de casa i que vaig presentar-te el dia que sortirem d'excursió al Tibidabo, busca un insecte.

I amb els mots complementaris de insecte podem afegir: ... busca un insecte d'ales daurades que va veure en la col·lecció del nostre amic Joan i sobre el qual el professor els va fer una lliçó molt bonica.

Com es pot suposar, al voltant del nucli essencial els elements complementaris que es poden afegir són pràcticament inesgotables i la frase pot esdevenir sumament complexa.

El mateix exercici es pot fer afegint complements del verb. Es pot dir, per exemple:

El noi busca un insecte enmig de l'herba amb una lupa i unes pinces i sense mica de precipitació.

EXERCICI. — Feu integracions de frases com les que hem posat com a exemple, a base de les frases que segueixen:

La bandera ha caigut. Els nois cullen pomes. El vent empeny els núvols. L'aigua arrossega les terres. Els homes triomfen dels perills. Les noies espigolen. El porter espolsa les estores. El cavall ha guanyat la carrera. El pastor mena el ramat.

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

La Capseta

Fa pocs dies vareig rebre una carta. No era molt llarga, però era molt bonica.

No haig d'amagar-m'ho; sempre que m'escriu algun eixerit de la gran colla que som,estic molt content. (Abans les guardava en una capsa de sabates sota el llit. La mare, escombrant descobrí l'amagatall, i ara les guardo a l'armari de la roba).

Entre altres coses va cridar-me l'atenció el següent paràgraf: "Jo crec que tots els nois i noies tenen en el seu cor una capseta on guarden l'estimació i l'alegria. Jo vull que no hi hagi homes dolents; si en queda algun, que s'adoni de la seva capseta (potser "tancada") que té a dins, i un dia l'obri, i s'escampin per tot el món l'amistat i les rialles".

Què us en sembla. Aquest sí que és un eixerit de debó!

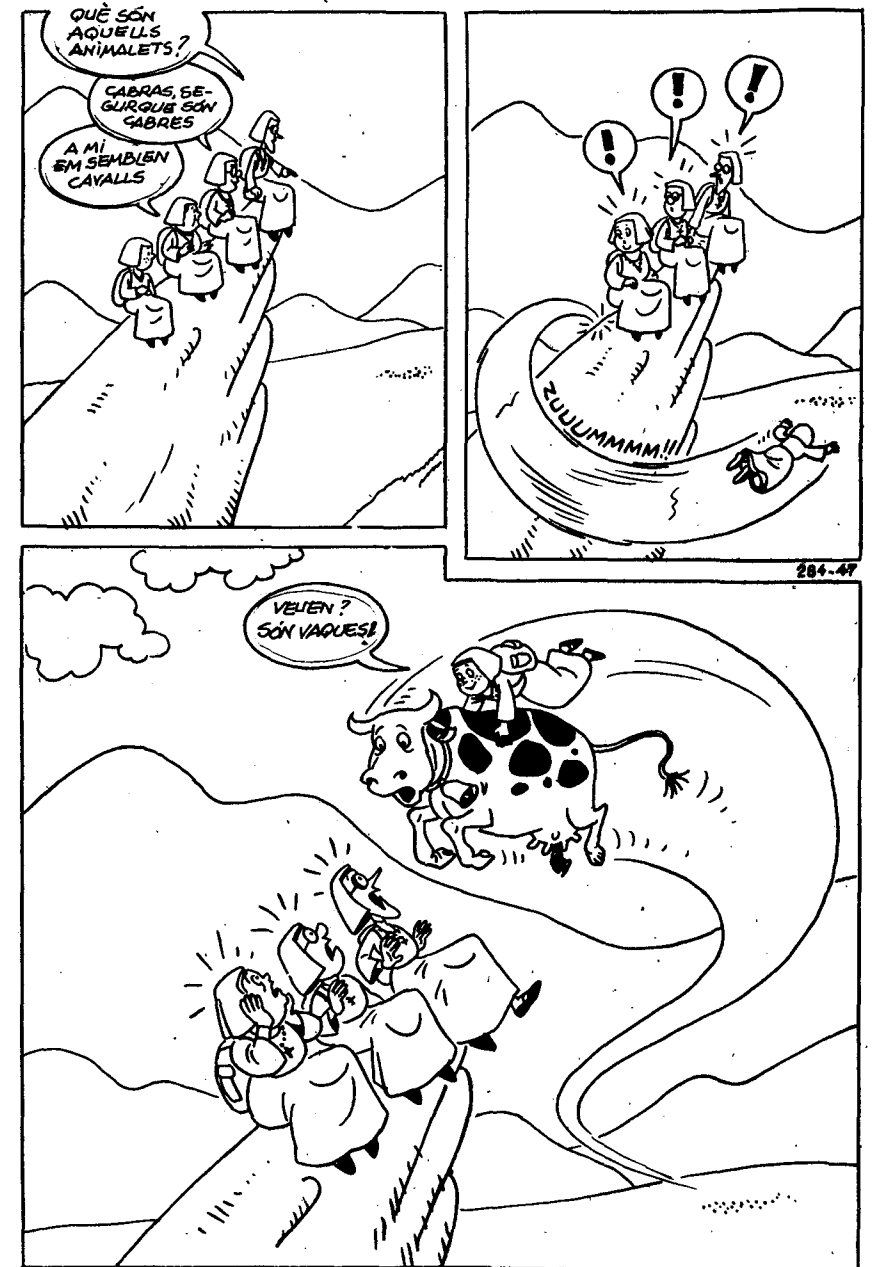
Renoil, per què tantes persones tenen aquesta capseta "tancada"? Per què, si tots som bons, (perquè la capseta la té tothom, oi?) hi ha vegades que ens entossudim en fer el dolent?

Som ja en plena primavera. Tot és ple de llum i de vida. Fins i tot el cor té ganes de festa i d'alegria.

Els cristians fa ben poc que hem celebrat la Pasqua de Jesús resuscitat, Salvador de tots.

Què us sembla si obrissim tots la capseta?

Un, dos, tres... que s'escampin per tot el món l'amistat i les rialles.

Les històries de l'avi Pep

En Filoleta (III)

La seva mare va enviar en Filoleta a cercar el porc a la cort que estava fora poblat i lluny de veïnat. En Filoleta va pensar entre ell: "Avui sí que faré contenta la mare que no s'haurà d'enfadar ni m'haurà de renyar, perquè posaré el porc damunt de l'ase lligat amb set sogues, perquè no em fugi ni el vent se me l'emporti". I tal pensat, tal fet. Va deturar un home que passava per vora de la cort i li va demanar que l'ajudés a carregar i a lligar el porc. Aquell bon home li va dir:

—Vols dir, minyó, que has de portar el porc lligat damunt del ruc?

—Així ho vol la mare i ella mana.

I el bon home, davant d'aquelles raons, el va ajudar a carregar el pobre porc, que en sentir-se agarrotat no parava de grinyolar i d'esbategar mentre en Filoleta li deia:

—Calla petit, que així farem contenta la mare.

I tan fort va lligar la bèstia que la va ofegar. Quan la seva mare ho va veure podeu comptar quin altre disgust no va tenir. I tota desesperada no parava de dir al beneitó:

—Però que no ho comprens que en comptes de dur la bèstia agarrotada damunt del ruc l'havies de portar lligada amb una corda que l'anés estirant?

L'endemà, per fer les bullides de la matança, la bona dona va enviar el beneitó a cercar una grossa caldera per les matances que els deixava una casa rica del veïnat. En Filoleta, tot cofoi, anava fent via tot pensant: "Ara sí que ja sé com ho he de fer". Arriba a la casa, demana que li deixin la caldera, la lliga

amb una corda darrera, a la cua del ruc, i se l'emporta cap a casa arrossegant. Podeu comptar com va arribar a casa. Tota abonyegada i esvorancada. I la seva mare un altre disgustàs, puix que li tocava pagar la caldera per nova. I tota desesperada feia a en Filoleta:

—Però no ho comprens, fill meu, que l'havies d'haver plantada damunt de l'albarda del ruc?

Per punxar les butifarres el va enviar a cercar les agulles botifarreres. En Filoleta no sabia si se n'havia d'emportar el ruc o no, puix que no va saber comprendre si li donarien un parell d'agulles o uns quants milers. Com que la seva mare estava prou enfeïnada, amb el tragí de la matança, no li ho va voler preguntar i altrament va pensar que així no el renyaria, ja que sabia com les havia de dur plantades damunt de l'albarda. I tal pensat, tal fet. Va clavar les agulles dretes damunt de l'albarda i la va foradar de tal manera que li va caure tota la palla del coixí i va perdre la palla i les agulles pel camí.

Quan la seva mare va veure aquella altra atzagaiada, es va ben convèncer que no en podria sortir i va determinar treure-se'l del davant. Va creure que el millor que podria fer era portar-lo al rei per veure si li trobaria alguna feina o altra, a l'abast del seu pobre cap. En presentar-lo al rei li va parlar així:

—Senyor rei, aquí li porto el meu fill, en Filoleta, que és una mica curt de cervell i que ni sap fer res ni serveix per res. Però vostè, senyor rei que necessita tanta de gent i de tantes feines diferents, penso que molt serà que no li trobi una ocupació o altra.

La familia Moixó

Sopa de lletres

Els errors a dotzenes

E	S	N	V	E	U	R	E	P	L	A
E	T	S	M	V	L	T	E	J	C	T
V	A	D	S	P	U	G	M	R	S	J
A	T	A	L	A	U	M	O	O	L	N
T	N	A	N	E	Y	F	N	A	L	S
A	A	S	R	S	A	A	T	G	A	U
E	C	A	J	R	S	E	A	L	G	J
A	N	T	D	A	N	S	R	A	A	R
E	E	E	N	E	L	S	D	D	T	E
J	P	X	E	B	L	E	O	S	A	M
T	L	A	M	G	I	U	P	V	M	I

Buscar el nom de sis pics de Catalunya. Amb les lletres restants trobareu un verset de l'Evangeli.

Aquesta Edició de L'EIXERIT ha estat patrocinada per:

YOGHOURT

Aliments frescos i naturals

Aliments frescos i naturals